

KUŞLAR KADAR YÜKSEKLERE

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAV

KUŞLAR KADAR YÜKSEKLERE

"İmam Hatip Neslinden"

TİMAV 11

Hikâye 7

Eylül 2018

T.C.

Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 21146

ISBN: 978-605- 67126-8- 5

Dizgi & Tasarım: Kef Ajans

www.kefajans.com

Tarcan Mat. Yay. San.

İvedik Cad. No: 417 / A

Yenimahalle / ANKARA

+90 312 384 34 35

Sertifika No: 25744

Basım Tarihi: 2018

TİMAV
TÜRKİYE İMAM HATİPLERİ VAKFI

Şükran Mahallesi Sirçalımedrese Caddesi No:3 Meram /KONYA

Tel: +90 (332) 350 07 96 | Fax: +90 (332) 353 03 47

www.timav.org.tr | timav@timav.org.tr

[f /timav.vakif](https://www.facebook.com/timav.vakif) [@Timavvakfi](https://www.instagram.com/Timavvakfi)

KUŞLAR KADAR YÜKSEKLERE

"İmam Hatip Nesli'nden"

7. Hikâye Yarışması
İlk 25 Eser

TİMAV

KUŞLAR KADAR YÜKSEKLERE

"İmam Hatip Nesli'nden"

Hikâye Yarışması Seçici Kurul Üyeleri:

Köksal Alver
Sadık Yalsızuçanlar
Abdullah Harmancı
Mehmet Kahraman

*(Kitapta yer alan hikâyeler
üzerinde düzeltme ve değişiklik yapılmadan,
öğrencilerin yazdığı şekliyle yayınlanmıştır.)*

İçindekiler

CUIUSVIS HOMINIS EST ERRARE 11

Faruk Sartık

ÂNIN DİVANESİ 17

Sümeyye Kalkan

DUVARSIZ ODALAR 19

Arif Kıraç

KARANFİLLİ SAKIZ 25

Kezban Nur Batumak

21. YAŞ 29

Kübra Karabul

KADİM DOSTLAR 37

Ezgi Arslan

MERHAMETİN SON DALGASI 43

Ayşe Asena Tulumen

GÖREV BAŞARILDI 51

Miray Kaya

MUHAYYEL MACERA 55

Zehra Çetin

GAZİ BEKİR 59

Hüsrev Süheyl Korkmaz

KELİMELERİN PEŞİNDE 67

Zeynep Ulaş

DERTLE DİRİLMEK 71

Kezban Çetin

BİR ŞİZOFRENİN ON DAKİKASI 75

Seval Subaşı

GERİDE KALAN 79

Muhammet Kerem Yazıcı

MATEMATİĞİN EDEBİYATI 83

Ceydanur Yıldırım

TAŞLI TEPE KİMSESİZLERİ 87

Handenur Dursun

SEN ÖLME DİYE 95

Zeynep Daştan

YALNIZ YOLCU 101

Zeynep Türkan Canpolat

GÖLGE 109

Beyza Nur Değirmenci

EVÇİLİK Mİ YOLCULUK MU? 115

Ayşe Serra Ersoy

HANİFE DİDA 119

Ayşe Eflal Yağcı

HASRETLİK 127

Gizem Çolak

KABİLİN NESLİ 131

Meryem Eda Öcalan

KAHVE KOKUSU 137

Amine Nur Hoşab

39 SAAT 1 ÖMÜR 141

Halil Çakmakçı

Takdim

İnsan, idealleri uğruna yaşar.

İnsan, inancından güç alır ve gayesinin ulviliği derecesinde değer kazanır.

İnsan, yaratıcısının kendisine yüklediği mana ve hedef bütünlüğü içinde bir hayatı adımladıkça hayat gerçek anlamını bulur ve iki kapılı bir han olan dünyadan ahiret hayatına uzanan yolculuk, insan için yeni bir doğuşun habercisi olur.

Bu hedefe hizmet eden; insanı, Rabbine doğru uzanan yolculukta daha donanımlı kılan her bir iş, oluş, eylem, fikir, yüce bir mefkûreye hizmet etmesi itibariyle değerlidir.

İmam Hatip Okullarımız, kuruluş felsefesi itibariyle, tam da bu ulvi gayeyi gerçekleştirme hedefi ve iddiasından dolayı kıymetlidir.

Kuruluşundan bu yana asla İmam Hatipçilik yapmayan ancak İmam Hatiplilik sevdasına hadim olmakla onur duyan Türkiye İmam Hatipliler Vakfı (TİMAY)'mız 1994 yılından bu yana; milletin özel değer ve sorumluluklar atfettiği ve bu atıflarının yansımalarını büyük oranda bulduğu İmam Hatip nesline çok farklı alanlarda hizmet üretmeye devam etmektedir.

İnsanlık;

kapitalizm, materyalizm, modernizm ekseninde dünyevileşmenin ve esfel-i sâfilin çizgisinin sınırlarını zorlarken,

madde ile mana şu yaşlı dünyanın üzerinde belki de insanlık tarihi boyunca hiç olmadığı kadar şiddetli çatışmaları yaşarken,

zalimin ve zulmün en dip çukurlarında insanlık her gün yeniden idam edilip, semâvât ve arz her gün en büyük tahribatı yaşarken,

henüz kundaktaki sabîler, anne karnındaki bebeler insanlığın bu vahşi düzeninden paylarına düşen zulmün altında inlerken,

bu büyük insanlık buhranından bizleri alıp çıkaracak nesillere, İmam Hatip neslinin ideallerine öyle muhtacız ki...

İşte bu idealin bu yüzyılda tesecüm etmiş hali olan İmam Hatiplerimiz için yürüttüğümüz; madde ve manada fikrinin ve davasının yılmaz savunucusu fikir, dava ve gönül insanları yetişmesine katkıda bulunma amacına matuf projelerimizden biri olan “Geleneksel Hikâye Yarışmaları”ımızın 2018 yılında düzenlediğimiz yedincisine katılan yüzlerce hikâye arasından değerlendirmeler sonucu ilk 25’e giren duygu dolu, inanç, azim ve gayret dolu, hikmet ve irfan dolu, ideal ve heyecan dolu hikâyeleri sizlere sunmaktan onur duyuyoruz.

İmam Hatip neslinin; hayatın her alanında söyleyecek sözü, savunacak değerleri, uğruna ömür feda edilecek davası olduğunu bir kez daha gözler önüne seren bu hikâyeleri okurken, sizler de yeniden ümitlenecek, ülke, vatan, millet ve ümmet adına heyecanınızı tazeleyeceksiniz.

Jürimizi gerek duygu yoğunluğu gerekse dil ve hikâye kalitesiyle karar vermekte zorlayan, ümidimizi ve onurumuzu büyüten öğrencilerimiz başta olmak üzere, yarışmanın organizesinde emeği geçen dava arkadaşlarımızı ve jüri üyelerimizi kutluyorum.

Kutlu yürüyüşümüzün aziz neferlerine selam olsun...

Ecevit ÖKSÜZ
TİMAV Genel Başkanı

1.

Kuşlar Kadar Yükseklerle Cuiusvis Hominis Est Errare*

Faruk Sartık

İstanbul - Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi

Işık açık. Işık yok. Yok yerine kapalı demem gerekiyordu galiba. Gereklilik ne tür bir inanç biçimi? Budistler de kuşlar kadar yükseklerle çıkabilir. Kelimeler yükledikleri anlamlardan memnun olmayabilir. AİHM'ye verebilirler sizi. Ya da sivil ve itaatsiz olurlar. Sokak lambaları emir kuludur.

Sabahleyin gök, buluttan gözükmüyordu. Bulutlar insanı kendine bağlayan grilikleri ile gökte yerlerini almış. Sonradan güneş yüzünü gösterdi biraz. Yalancı diyorlar arkasından.

Kalabalıktayım. Hepimiz bu kalabalığın parçasıyız. Kimse birbirini tanımıyor. Birbirinden habersiz topluluklar ve anlık aidiyetler oluşuyor. Kimsenin sahiplenmediği aidiyetler. Karşımdakileri dinlerken arka planda dönen o uğultu dikkatimi dağıtıyor. Beton ve toprak geliyor aklıma. Konuşanların söylediklerine tebessüm ederek kafa sallamakla yetiniyorum. Toprak ve beton demiştim. Aklım onlarda.

Gece oluyor ve herkes evine dağılıyor. Havada ertesi gün boğazımı ağrıtabilecek kadar soğuk var. Durağa giderken gün gözümün önünden geçiyor. Tanımadığım yüzlerle aynı kaldırım paylaşıyoruz. Kaldırım bizi pek umursamıyor. Kafam, içinde dönen diyalog, soru ve hesaplaşmalarla beraber her adımda biraz daha ağırlaşıyor. Parmak uçlarımla esen rüzgarla üşüdüğümü hissediyorum. Bir yerden sonra hissizlik hissediliyor. Herkes gibi duraktaki yerimi alıyorum. Reklam

panoları garip garip bana bakıyor.

Otobüs sonunda geliyor. Birkaç kişi biniyoruz. Otobüsten inen yolcuların nefes ve ter kokusu yayılmış. Yüzüm istemeden değişiyor. Alışılıyor birkaç dakika içerisinde. Dizlerim. Dizlerimde kemik olduğunu ağrıdıkları zaman hatırlıyorum. Kafamı otobüsün camına dayayıp derin bir uykuya dalmak istiyorum. Bitmesini istemeyeceğim bir uyku. Eğer uyanacaksam illa korna sesleriyle uyanmayayım. Yolunu kaybetmiş bi' kırlangıç okşasın göz kapaklarımı.

Gözümü açtığımda evime beş altı durak kalmıştı galiba. İndim. Soğuk, ensemi sararak beni uyandırmaya çalıştı. Biraz olsun kendime geldim. Yani galiba. Ardından ağır adımlarla yamalı asfaltı adımladım. Sokakların gözlerinden uyku akıyor. Kendimi apartmana zar zor atıyorum. Ceplerimi rastgele yoklayarak bulduğum anahtar kapıyı açmadı ya da ben beceremedim. Zili çaldım. Kapının açılmasını beklerken ayakkabılığa bırakılan ödenmemiş faturaları gördüm. Kapı açıldı. Açı tanımadığım bir ihtiyardı. O da beni tanıyamıyordu herhalde. Peki neden buradaydım. Kapı numarası doğrudu halbuki. Yani doğru olması lazımdı. Öyle miydi? İhtiyar homurdanarak kapıyı kapattı. Uzun bir süre olduğum yerde kaldım. Dar merdivenlerden indim. Apartmandan çıkarken kapıda bir başkasıyla karşılaştım. Elinde siyah poşet. Poşette tek bir ekmek ve bira şişeleri. O beni fark etmedi. Yani galiba.

Köşede bir bakkal gördüm. Girip bir şeyler almayı düşündüm. Dükkana girmek için basamakları çıkarken dükkan sahibi kapının önüne çıktı. Tek bir kelime etmeden kepenkleri indirip asma kilidi vurdu. Geri döndüm. Sokak boyunca küçük taşları yuvarladım ayağımla-taş yerinde mi ağırdır- Buralarda yıllarca yaşamış gibi hiç düşünmeden ilerleyebiliyordum sokaklarda. Peki o ev de neyin nesiydi? O ihtiyar, o tahta kapı neden beni tanımamıştı. Elimdeki anahtar nereye aitti? Bir an acaba tek tek tüm mahalledeki evlerin kapısını açmayı denesem evi bulur muyum diye düşündüm. Ev bu mahallede miydi ondan bile şüpheliydim artık. Şüpheler de insan duyar bazen. Saat kaçtı? Neden kimse yoktu sokaklarda? Sokağa çıkma yasağı mı ilan edilmişti? Ben hiç eve girme yasağı duymadım.

Nereye varacağımı düşünmeden ilerledim. Beni karşılayan sokaklar oldu. Yağmur yüzünü yıkıyordu kaldırımların. Yer ıslak, kaygan ve parlak. Yokuş yukarı ilerledikçe daha da daralıyor sokak. Düşecek gibi oluyorum arada bir. Kafamı sokabileceğim herhangi bir

yer arıyorum. İnsanların ve sokağın umursamadığı bir yerde açık bir çay ocağı gördüm. Saat ilerlemişti. Çay ocağı en iyi seçenekti. Yani galiba.

İçeri girer girmez yabancı bakışlarla karşılandım. Orta yaşlı adam ve çırak hariç herkes ihtiyardı. Boş masaya geçtim. Ocağın başındaki adam çırağı yanıma gönderdi. Ne istediğimi sordu. Çay alayım dedim. Küçük bir çay ocağı olmasına rağmen bayağı masa vardı. Herkes mümkün olduğunca birbirinden uzak oturmaya dikkat etmiş gibiydi. Televizyonun önündeki masa hariç. Siyah tüplü televizyon insanları bir araya getirebiliyordu. Bir araya gelenler de televizyondaki eski Türk filminden gözlerini ayırmıyorlardı. Kim bilir kaçınıcı izleyişleriydi? Tekrar tekrar izlemek bazı anıları diri tutma çabası olabilirdi. Ölü doğan çabalar. Diğer iki üç ihtiyar gazetelerle vakit tüketiyordu. Çırak çayı getirdi. Yanında iki şeker. Çay acı. Güneş balçıkla, acı şekerle sıvanmıyor. Bu arada yağmur dindi. Tüm ihtiyarlar birer birer evlerine dağıldı. Kimse tek kelime etmeye ihtiyaç bile duymadı. Mekanın sahibi çırağı da evine yolladı. Sadece orta yaşlı adam -Marx'a benziyor- ve ben kaldık çay ocağında.

Sanayi devrimi ve çarklar komünizme gebedir. Komün tek başıdır. Göbekli ve zengin adam revolver ile iki el ateş eder. Bir şey zıddıyla kaimdir. Kan kızıl akar. İntikam kimyasal formüllerde gizlidir. Taşra aşkları çarklara çomak sokar. Çekik gözler daha içli ağlar.

Çay ocağının sahibi beş on dakikaya mekanı kapatacağını söylüyor. Orta yaşlı adam -bıyıklarının ortası sararmış- kahverengi cekeğini portmantodan alıyor. Cebindeki bozuklukları sayıyor. Elinde ne varsa oturduğu masaya bırakıp çıkıyor. Ardından ben de nereye gideceğimi bilmeden dışarı çıkıyorum. Yokuşu inip meydana vardım. Az da olsa sağda solda birkaç adam vardı. Hızlı adımlarla ilerliyordu birçoğu. Gidecekleri bir yer var. Yani galiba.

İleride bir süs havuzu gördüm. Etrafında banklar vardı. Dizlerim. Oturma ihtiyacı hissettim. Banklara doğru yürürken banklardan bazılarının dolu olduğunu gördüm. Bazıları üstlerinde battaniyeyle bazıları montla uyumuş kalmış. Sayıları etrafa baktıkça artıyor. Sadece banklar değil. Bazıları ağaç altlarında. Bazıları duvar. Bankları yatak, beton sokakları mesken bellemişler. Bir tanesinin ayağı gözüküyor sadece. Ayakkabı ya da terliksiz gezdiğinden tabanları kararmış iki ayak. Rüya görüyorlar mı acaba? Kendime boş bank bulup bu geceyi onlarla geçirmeyi düşünüyorum. Haberleri olmasa da. Herkese ye-

tecek kadar bank var burada. Sokak her sabah onca insanı kamufle ediyor olmalı.

Sırtımda garip bir ağrıyla uyanıyorum. Sabahın ilk ışıkları üstümü örtüyor. Rüyamda ne gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Parça parça bir şeyler aklıma geliyor. Çocukluğumun geçtiği köydedik. Evimizin az ilerisinde bir kuyu vardı. İhtiyacı olanlar hem kendilerine hem de hayvanlarına su çekiyorlardı buradan. Kalabalıktı bayağı. İki kadın sıra bekliyorlardı ama kimse sırayı önemsemiyordu. O sırada babam bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Söyleyeceği şeyi nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Rüyasından bahsetmeye başladı. On bir yıldızdan bahsetti. Ardından dışarıdan bağırtılar geldi. Köy meydanında dokuz adam bir deveyi yakalamaya çalışıyorlardı. Aynı zamanda meydana büyük bir ateş hazırlanmıştı. Ne içindi bu ateş? Rüyanın bundan sonraki kısmını doğru düzgün hatırlamıyordum. Kafamda onca soru işaretleriyle baş başa kalmıştım.

Dün gecedен birkaç kişi hariç kimse kalmamış. Onların da gündüzleri gidecek bir yerleri var demek ki. Ne yapmam, nereye gitmem gerektiğini düşünürken paltomun ceplerini karıştırıyorum. Sadece anahtar ve kullanılmış birkaç peçete elime geliyor. Tekrar yola koyuluyorum. Adlarını bilmediğim kuşlar ötüşüyor adlarını bilmediğim ağaçlarda. Sokak köpekleri gece nöbetlerini bitirmiş köşedeki büfenin önünde uyuyorlar. Birkaç esnaf dükkanlarını açıyor. Şehir kravatını bağlıyor. Ve hazır.

Feodal beyler 21. yüzyılda da feodaldirler. Hastanelerde doğumhane ile yoğun bakım aynı kattadır. Dünyanın üç günlük olması bir çocuğun yarını yaşayacağına dair güveniyle anlaşılır. Ben de hapşırırsam Amerika ile Kanada arasındaki sınır değişir mi?

Bugün dünden daha kalabalık sanki sokaklar. İşlerine giden insanlar ve işleri olmayan insanlar var sokaklarda. Hatta bazılarının kol saatleri bile var. Zaman, bileklere vurulmuş en ağır pranga bazıları için. Bana soracak olursanız ben pek anlamam bu zaman işlerinden. Hasretimden pek bi' şey eskitemedim zaten. Çocukken pantolonlarımın dizleri yırtılırdı sadece. Anam onca laf ederdi. Dizlerimdeki kabuklar yara bağlardı. Orta yaşlı bir çocuk köşe başında melodika çalıyordu. Onun da pantolonu yırtıktı.

Biraz daha ilerledim. Aklim hala rüyadaydı. Düşündükçe yeniden gözlerimin önünde canlanıyor gibiydi her şey. Köy meydanı yeniden gözümün önüne geliyordu. Hazırladıkları ateş sanki her şeyi eritebi-

lirdi. Herkes ateşin ne için hazırlandığını düşünürken bir grup adam birini ateşe doğru sürüklüyordu. Ateşin ucuna geldiklerinde son bir soru daha sormuşlardı. Soruyu ve cevabı kalabalığın gürültüsünden duyamıyordum. Tam o sırada az ileride dokuz adam yakalamaya çalıştıkları deveyi yakalamış, kesiyorlardı. Yüzlerinde garip ve anlamsız gülüşler vardı. Bir başkası onlara hitaben üç gün mühlet verildiğini söyledi. Neden üç gündü? Sonra ne olacaktı? Olaylar ardı ardına yaşanırken biri aniden omzuma dokundu. Kardeşimdi. Elinde yırtılmış kanlı bir gömlek vardı. Dediği tek şey "babam"dı. Koşarak eve döndük. Eve girer girmez babama seslendim. Odasında oturuyordu. Gözleri bana bakıyordu. Gerçekten bakıyordu. Ne yapacağımı bilemeden sadece sarıldım. Babam rüyasından başka bir şeylerden de bahsediyordu. Kesmekten ve kurban etmekten söz açtı. Sesi titredi bir ara. Sen, dedi. Tüm yaşananlara anlam verebilmem için durup düşünmem gerekiyordu. Evin avlusuna çıktım. Derin bir nefes aldım. Gözüm daldı uzaklara. Kuyuya doğru yöneldim. İki kadın hala kuyunun az ötesinde sıra bekliyorlardı. Ben kuyuya doğru giderken buralardan olmayan bir adam sırasını onlara verdi. Birkaç adam sırasını verene tepki gösterdi. Ufak bir diyalogdan sonra arbeye çıktı. Onları ayırmaya gittim. İçlerine girdikten sonra bana da saldırmaya başladılar. Birini beni itti ve arkamdaki kuyuya düştüm. Kuyu sessiz ve sakindi. Zaman mefhumu ortadan kalkmış gibiydi. Hayat ilmek ilmek çözülüyordu. Yüzüme çiseleyen yağmur taneleri beni rüyamı düşünmekten uyandırdı.

Sırılsıklam olmuştum. İnsanlar yağmurdan kaçarcasına kafalarını sokacak bir yerler arıyorlardı. Devam ettim. Yağmura aldırılmayan tek ben değildim. Kaldırımı oturmuş öylece duran biri vardı ileride. Önündeki tartıyı sonradan gördüm. Yağmur tanelerini mi tartıyordu? Önünde durdum. Bana baktı. Hiçbir şey demedi. Göz kapakları isabet eden yağmur taneleriyle kapanıyordu arada bir. Gözleri bana dün kapıyı açan ihtiyarın gözlerini hatırlatıyordu. O gözleri ansıyabiliyordum. Yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. Yeniden eve -belki de ev zannettiğim yere-gitmeye karar verdim. Yağmur damlalarını tartan adamın önünden çekildim. Gittim.

Evin olduğu sokağa varmak için birkaç köşe daha döndüm. Yürürken gözüm ellerimdeki ufak yaralara çarptı. Artık eskisi kadar hızlı iyileşmediklerini fark ettim. Binanın önüne geldim. Çekindim. Sanki yıllardır yaşadığım yer değilmiş gibi geldi. Demir kapıyı itip binaya girdim. Merdivenleri çıkarken ihtiyara ne demem gerekti-

ğini düşündüm. Acaba bu sefer ne tepki verecekti? Kapının önüne gelip derin bir nefes aldım, ardından zile bastım. Bir kez daha bastım ardından. Bir süre daha bekledim. Kimse kapıyı açmadı. Son bir kez daha bastım zile. Bu sefer de açılmayınca cebimdeki anahtarı denemeyi düşündüm, her ne kadar dün açmasa da kapıyı. Anahtarı birkaç kez çevirdikten sonra kilidin açılma sesi geldi. Duraksadım bir an. Kapı gıcırdayarak açıldı. İçeriye seslendim. Çıt yoktu. İçeri girdim. Evdeki halılar, koltuklar, kitaplıklar, duvarlar, duvarlara asılı fotoğraflar... Fotoğraflarda ben vardım ve birkaç kişi daha. Eski fotoğraflardı galiba. Fotoğraflara bakıp bir şeyleri anımsamaya çalışırken gözüm boy aynasına takıldı. Kendimi gördüm. Saçım sakalıma karışmış, gözlerimin kenarları kırış kırış olmuş, saçlarıma düşen aklar, karalara galebe çalmış. Duvardaki fotoğrafla aynadaki görüntü arasında gidip geldi gözlerim. Sonunda kendimi koltuğa attım ve düşünmemeye gayret ettim. Sessizlik. Uzun ve zamanı hissettirmeyen bir sessizlik.

“Dünyanın kendi çevresinde bir günde döndüğünü düşününce tüylerim diken diken oluyor.”**

Bir süre sonra acıktığımı hissettim. Mutfığa gidip ne var ne yok diye baktım. Buzdolabındaki kaşarla hangi günden kaldığını bilmediğim ekmeği masaya koydum. Yemeye başladım. Gayet lezzetliydi. İhtiyaçlar insanın zevklerini değiştirebiliyordu. Son lokmayı da ağızıma attım. Elimi yüzümü yıkmaya gittim. Bu sefer aynaya bakmama kararı ile gittim. Yüzümü yıkarken kapı çaldı. Kim olabilirdi ki gelen? Tek başına yaşayan bir adamı kim arar sorardı? İstemeye istemeye kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtım. Gelen genç biriydi. “Kime bakmıştınız?” dedim. Cevap vermedi. “Bir şey mi soracaktınız?” dedim. Cevap vermedi. Donmuş gibiydi.

* *Latince deyiş: Yanılmak tüm insanlara özgüdür.*

** *Woyzeck, Georg Büchner, Mitoş-Boyut Yayınları, 2015*

2.

Ânın Divanesi

Sümeyye Kalkan

Konya - Mahmut Sami Ramazanoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

Nefes alış verişleri aniden hızlandı. Hareket etmeye çalıştı. Olmadı. Yalpaladı. Tekrar denedi. Olmuyordu işte. Sanki. Biri tutuyordu onu ellerinden. Ahh, evet! Yatağa bağlanmıştı. Haval kırıklığıyla gözlerini kapadı.

Yeniden kendine geldiğinde etraftaki sesler kulağında yankılanıyordu. Aldırmadı. Hafif aralık olan pencereden bir esinti çarptı yüzüne. Ürperdi. Dikkatle etrafına bakındı. Bu kıyafetler, bu oda, bu bardak, bu yatak onun değildi. Hem de hiçbiri.

Artık sesler çok daha yakından geliyordu. Tanıdık bir ses ilişti kulağına. Dinledi.

“Hizmetçisiyim. Her gün iki üç saat ev işlerini yapıp çıkarım.” Hizmetçisiydi. Kulak kesildi. “Dün de evinde buldum onu. Dışardan çığlıklarını duymuştum. İçeri girdiğimde ise kafasını duvarlara vuruyordu. Attığı çığlıklarda bir şeyler anlatıyordu adeta. Ama anlamadım. Bir ara ‘Yazık, o otuz üç yıla yazık.’ diye geveledi. Sonra bayıldı. Delirmiş olduğunu pekâla görüyordum ve işte şimdi burada. Akıl hastanesinde.”

“Peki hanımefendi, teşekkürler.” dedi doktor ve hemen odaya girdi. Hastasının ellerini çözdü. Önce sağ sonra sol gözünü muayene etti. Hasta, dünküne göre daha sakindi. Konuşmaya çalıştı: “Bugün nasılsınız bakalım?”

Tereddütlüydü. Konuşmaya yeltendi. Ağzı kurumuştı. Doktorun verdiği bir bardak suyu aralıklı yudumlarla içtikten sonra soruya

cevap verdi. “Dün.” dedi. “Dün bir fırtına esti pencerenin önünden. Gök üstüme çöktü sanki. Yer yeri oynattı. Ahh...”

Nefes alış verişleri hızlandı. Birden etraf kapkaranlık kesildi.

Büyük bir ışık hüzmeleri belirdi karanlıkta. Güneş gibiydi. Parlaktı. Gül kokuları geldi aydınlıktan. Masumdu. Davet eder gibiydi.

Parlaklık gittikçe büyüdü. Büyüdü. Nefesi kesildi. Dayanamadı. O an bütün sesler bir fısıltıda birleşti:

“Neredeydin sen, nerelerdeydin?”

Eridi. Yok oldu. Çığlıkla yerinden fırladı.

Titredi bir an. Gördüklerini tartmaksızın. Hiç düşünmeden. Debelendi yine. Nefesini sıklaştırdı. Ya birden?

Birden donuklaştı yüzü. Kesiliverdi yer ayaklarından. Aralık olan pencereden baktı gökyüzüne. Yeşil türbe üstünde bir nur demeti. Kayageldi yüreğine. Sonra davudî bir ses...

Bu sefer inleyemedi. Bölmek istemedi sesi. Şarkıydı. Hangi bestekârın elinden çıkan. Onu rahatlatan. Fakat şarkı değil, bir şiir. Dolandı beyninde. Uzak değil, daha o şuncacık evet şuncacık bir çocukken, Bedesten yolundan geçerkenki duyduğu bu ses. Tütsüyle rayıhalanan o cümleler. Hani hepsi de mukaddes.

Şarkı değil ihtimal ki şiir. İnce elenmiş, sık dokunmuş. Olabilir mi ki? Yok, yok olamaz. Yok, bu bir şair işi de değil. Güvenemedi şairlere.

Uğrun uğrun dinledi. İştirak ediyordu kelimelere. Kelimeler ki ruhunda mutmain, cezbe halinde. Bir nefes gibi, sıhhat gibi içinde hep o cümle “İnanırım de. İnanırım de. İ-nan-dım de.”

3.

Duvarsız Odalar

Arif Kırac

İstanbul - Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Aziz Dostum Efraim” cümlelerine böyle başlamıştı çocukluk dostum Necip ve şöyle devam ediyordu:

...biliyorum, bu mektup eline geçtiğinde bana çok kızacaksın; fakat aziz dostum, lütfen söyler misin bu saçmalığa daha ne kadar katlanabilirdim ki? Her gece ellerin kolların bağlanmışken sana fısıldayan karabasanların oldu mu hiç? Bir çölüm vardı ve ben bu çölün içinde kaybolmuştum. Belki de şu an bana cehennemde olduğum için söyleniyorsun fakat beklemek, en büyük cehennem değil miydi? Hep böyle demez miydik birbirimize?

... çıkmaz sokaklarım vardı mesela her gece karanlıkta karşıma çıkanlara kurşun sıktığım. Çoğu zaman öldürdüğüm, yine kendim olurdu ya da bakmaya doyamadıklarım. Yanılığlar dostum... Yanılığlar intihar etmek için yeterli sebeplerdir. Senden son bir ricam...

Mektubun devamında siyah ciltli bir defterden söz ediliyordu ve sağ alt köşeye bir adres iliştilmişti. Defterin içinde ne olduğundan bahsetmemişti fakat bir an önce yakılmasını istiyordu. Defter elime geçtiğinde onu asla okumamamı tembihlemişti. Dostumun bu ricasını gerçekleştirmek, tahmin edilebileceği üzere benim için oldukça zordu. Şimdi elimde bir adres; aklımda ise cevaplanmamış bir sürü soru bulunmaktaydı. Aslında bu ricayı yerine getirebilmek için gereken cesaretin zerresi bende bulunmazdı; fakat uykusuz geçen üç koca gecenin ardından, benliğimi saran merak duygusuna yenik

düştü. Rüyalarımda onu çaresizce görmek, bana acı veriyordu.

Islak bir sonbahar günüydü. Kasaba meydanından epey uzakta, taşlı bir yolu çıktıktan sonra uzun otların saklamaya çalıştığı bir evin bahçesine geldim. Eski ahşap yapının bazı yerleri çoktan çökmüş, tek pencere küçük camları kırılmıştı. Paslı demir kapıya yöneldim; ancak kapı kilitliydi. Kapıyı biraz zorlayınca düşen demir kapı tokmağının, çıkarttığı sesle irkildim. Tam arkamı dönecektim ki omzumda sert bir elin varlığını hissettim:

- Birine mi bakmıştın oğlum?
- Yok efendim, ben... Ben sadece...
- Dolanma, derim bu civarda, zira pek tekin değildir bu ev.
- Neden? Ne'si var ki bu evin.
- (...)

Yaşlı adamın bakışları kanımı donduruyordu. Bir an vazgeçip dönmeyi düşündüm; fakat bu kadar yaklaşmışken bırakmak olmazdı. Hem zihnimi kemiren bu kuruntuları bir açıklığa kavuşturmak zorundaydım. Adam uzaklaşıncaya dek bekledim. Diğerlerine göre daha genişçe bir pencereden içeri girerek etrafı incelemeye başladım. İçerinin rutubet kokusu içime işlemiş, midemin bulandığını hissetmeye başlamıştım. Eşyalar; sanki yıllardır insan soluğundan uzakta kalmış, canlılık belirtilerinden habersiz çürümeye terk edilmişti. Sıvası dökülmüş duvarlar, yüzü güzelce bir adamın ve onun iki yanında poz vermiş bir kadın ve küçük bir çocuğun bulunduğu camları kırık çerçevelerle doluydu. Hep aynı simalar, aynı gülümsemelerle fotoğraf karelerine hapsedilmiş; baktıkça içinde kaybolunan gözler, sanki üzerime dikilmişti. Her an çerçeveden fırlayıp yanımda vücut bulacakmış gibi duran bu çehreler, üzeri perdelenmiş bazı gerçekleri bana sezdirme çabası içindeydiler. Gıcırdayan tahta merdivenle üst kata çıktığımda kendimi genişçe bir salonda buldum. Duvarlarda boydan boya kitaplarla dolu, sıra sıra raflar bulunuyordu. Tam da mektupta tarif edildiği üzere, odanın pencereye yakın olan kısmındaki ahşap çalışma masasına doğru yavaşça ilerledim. Kalın bir toz tabakası tüm yüzeyi kaplamış; lacivert mürekkep tüpü, masanın üzerindeki saman kağıtlarına dökülmüştü. Masanın yan gözlerinden birini açmamla beraber ciğerlerim küf kokusuyla doldu. Çekmecedeki siyah ciltli küçük not defterini aldım. İşin bu noktadan sonraki kısmı artık onun için değil, kendi benliğim için

olacaktı. O mektubu göndermekle aslında bana affedilemeyecek bir eziyette bulunmuştu; zira ruhumda taşıdığım endişeler, bir ömür boyu benimle beraber olacaktı. Aslında ben, defteri yakmadan önce onu kendim için okumalıydım. Kapağının yırtılmamasına özen göstererek yavaşça açtım ve tek nefesle defterdeki tüm toz taneciklerini özgür bıraktım. Yorgunluktan acıyan gözlerim defterin ilk sayfasında yer alan ve diğer satırlara oranla daha kalın ve büyük harflerle yazılmış "Biricik Aileme, Necip..." ifadelerine takıldı. Pencereden gelen düzensiz ışık demetleriyle biraz olsun aydınlanmış beton zeminde, kucağıma sokulmuş kuruntularıyla defterdeki şu notları okumaya başladım:

Felaketten Sonraki İlk Gün

Gecenin karanlık yüzü, odayı derin bir sessizliğe hapsediyor. Bir ayağı diğerlerine nazaran daha kısa ahşap masa, yine üzerindeki tahta kurularıyla çürümeye yüz tutmuş kırık ahşap sandalye ve odanın en ıssız köşesine sürülmüş paslı divan... Bir de "onlar" diye çağırduğım garip varlıklar ve bir tabancayı saymazsak odadaki tüm eşyam bundan ibaret.

İlk Pazartesi

İşte beyaz ay doğuyor. Son zamanlarda rüyalarım sıkça uğrayışlarından anlamalıydım. Ne zaman geleceklerini bilmiyorum. Aslında yakın bir zamanda geleceklerini biliyorum; ama ne kadar yakın zaman, işte bunu kestiremiyorum.

Sadece Karlı Bir Gün

Dışarıda felaket bir soğuk var. Hava karlı, sert ve oldukça kasvetli. İyi de bu beni neden ilgilendiriyor? Odamın hiç penceresi yok ki.

Ayın İlk Cuması

Tüm benliğimle inanıyorum, artık buradalar. Yalnız kendilerini bir şeylerden saklıyorlar, belki de benden. Oynadıkları bu oyun daha ne kadar devam edecek bilemiyorum.

İkinci Salı

İşte, yeni bir oyun daha. Sabah kulağımda dolaşan fısıltılarla uyandığımda duvar saatini yerinde bulamadım. İnsanın zaman kavramından uzak oluşu ne kadar acı. Ruhum, rüzgar darbeleriyle gölgesiz mumun alevi arkasında titreşerek sallanıyor.

İkinci Çarşamba

Şu anda bulunduğum yeri ve zamanı size nasıl anlatacağımdan inanın hiç emin değilim. Etrafımın sonsuzluk siyahına bürünmüş duvarlarla çevrili olduğu zannediyorum.

Tarihini Bilmediğim Bir Gün

Geceden bu yana sürekli rahatsız ediyorlar. Uyumak , her şeyden uzaklaşıp ruhumu bir hiçliğe teslim etmek istiyorum; ama kafamı yastığa koyar koymaz bana geçmişten fısıldıyorlar.

Aynı Günün Gecesi

Şu an karşımda oturuyorlar. Yüzleri hiç bu kadar ürpetici olmamıştı. Aslında herhangi bir yüze sahip olduklarını da söyleyemem. İşin tedirgin edici tarafı da bu ya; ne düşündüklerini ne hissettiklerini sezememek beni korkutuyor, sonra da üşüyorum. Bazen önce üşüyüp sonra korkmaya başlıyorum.

Tarihi Bilinmeyen Bir Gün Daha

Bugün benimle ilk defa konuştular:

“Sakın o bardaktan içme”

Peki su içmeden nasıl yaşarım?

“Korkma yıllardır sana susayan anıların var.”

Tek dileğim bir an önce gitmeleri.

Sadece Soğuk Bir Gün

Yeni bir mum daha yaktım. Artık sona yaklaşıyorum. Karanlık günler beni büyük bir iştahla bekliyor, bunu biliyorum. İnsan kendi hayaletini görebilir mi? Ben artık her yerde onu izliyorum. Pek bir şey yaptığı yok. Sabahtan akşama kadar ,hangisinin sabah hangisinin akşam olduğundan emin değilim, oturup düşünüyor. Hayır, düşünemem. Bunu yapamam, zaten bu değil mi istedikleri? Beni yeniden o günlere hapsedmek istiyorlar, kolayca anlıyorum; ama geçmiş, hala nasıl geçmemiş düşünemiyorum.

Tarihi Bilinmeyen Yeni Bir Gün

Sonuncusunu yaktığım mum da çırpınıyor, sönmek için büyük mücadele veriyor; ama tükenmek üzere. Uzaktan bana sinsice gülüyorlar. Ya her yer karanlık olursa ya bir daha dönemezsem? Artık

düşünemiyorum. Düşünemiyorsam korkmuyordumdur; fakat neden hala onlara bakamıyorum?

Aynı Günün Gecesi

Tamamen karanlığa hapsedilmiş bir durumdayım, sonuncu mum da tükendi. "Eğer boşluğa yeterince bakarsanız boşluk da size bakar". Bu söz zamanla benliğimde asıl anlamını buldu. Fısıldaşmalar git gide artıyor, arada bir kahkahalar yükseliyor acı acı. Aynı anda hem kendi içimde hem de dışarıda olabiliyorum, sonra içim gibi geniş bir boşluğa düşüyorum. Her yerdeli, kanım dâhil. Artık bedenim, nasıl hala bedenim diyebiliyorsam, sadece bana ait değil. Bir tabanca parlıyor, gümüş renkli sıradan bir görünüme sahip. Tabanca dışında görülebilen bir şey olmadığına göre bu bir işaret olmalı. Evet, evet... Bu tam da aradığım işaret. Artık onların gitmesine gerek yok, ben gideceğim onlardan ve her şeyden uzağa, çok uzağa... Ama ben niye gidiyorum ki? Silah bende olduğuna göre güç de bende demektir. Tabancayı yavaşça onlara doğrultuyorum. Nerede olduklarını söylemeyeceğim; çünkü her tarafımdalar. Namlunun ucunda beliren, bir fotoğrafa dönüşüyor ya da bir şarkıya. İşte şurada bir fotoğraf... Yakışlı bir genç adam tüm heybetiyle poz vermiş. Gençliğime çok benziyor. Yine bu tarafta aynı adam fakat yanında siyah saçlı bir kadın... Ahh... İşte o şarkı, herkes nasıl da alkışlamıştı onları. Hemen şurada, masanın üzerinde bir fotoğraf... Yine o heybetli adam, siyah saçlı kadın ve sarışın bir çocuk... Neden bunu daha önce akıl edememiştim ki? Kaçmak yerine onlarla beraber yaşamak, en azından geceleri kimseler uyanık değilken onlarla bir hayat kurmak; düşündüğüm kadar zor olmasa gerek.

Üçüncü Pazartesi

Onlar artık yoklar. Üstelik odamda beyaz panjurlu bir pencere de var. Pencere de ise tıpkı gençliğime benzeyen o adam, siyah saçlı bir kadın ve sarışın bir çocuk var. Ama onlar yoklar...

Defteri yavaşça kapattım. Oda karanlıktı; fakat ben korkmuyordum. Beton zeminden yavaşça kalktım. Parmaklarım istemsiz bir şekilde beyaz panjur olduğunu zannettiğim, yer yer kararmış ahşap yapıda gezinmeye başladı. İşte paslı divan şuradaydı. Şurada da kırık sandalye... Bir şeyleri sezmiş tedirgin bir hal esir aldı fikrimi. Hızla alt kata indim. Kırık çerçeveli fotoğrafları uzun uzun inceledim. Yakışıklı bir adam, siyah saçlı bir kadın ve işte orada... Sarışın bir çocuk... Boğulmuş gibi hissediyordum ve midem bulanıyordu.

Kendimi hemen dışarı attım. Koşar adım kaldırımdaki çöpçünün yanına gittim.

- Pardon efendim, bir saniye... Lütfen durun. Burada daha önce-
leri kim yaşıyordu?

- Birçok kişi geldi buraya; ama hiçbiri duramadı bu evde.

- Neden?

- Nasıl söylesem bilemedim ki. Aslında buranın ilk sahibi bir dok-
tordu. Doktor Necip Bey... Önce delirdi dediler, ailesi mi ne terket-
miş. Sonra...

- Evet, efendim sonra?

- Sonrası işte... Nasıl söylenir ki... Galiba intihar etmiş.

- (...)

Bunları söyleyen çöpçü aceleyle yanımdan uzaklaştı. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Kana bulanmış gözlerim sokaktaki evleri bir bir incelemeye başladı. Bu gizemi belki de tek başıma taşıyor olmak, ru-
huma ağır gelmişti. “Gerçekliğe ulaşılmışlık noktasında yaşamdan asla söz edilemezdi”. Bu söz ciğerlerim nefessiz kalana dek dilimde tekrarlandı. İçimden defalarca çığlık atmak istedim; fakat tarif ede-
mediğim bir his, boğazımda düğümlenmişti. Soluklanmak için bah-
çe duvarına yaslandığımda gözlerimi sıkıca yumarak “bir bilmece”
diye sayıklamaya başladım.

Karanfilli Sakız

Kezban Nur Batumak

Konya - Mahmut Sami Ramazanoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

Herkese selam. Ben, Osman Amcanın bakkalında silindir Őeklindeki plastik bir kutunun içinde  aydan beri bekleyen türünün son rneği denilebilecek karanfilli bir sakızım. Dışında kahverengi-kızıl bir kap var. Kabımın renginden midir, karanfilli olmamdan mı bilinmez pek ilgi çekmiyorum. Ben buraya geldiğinden beri içinde bulunduğum kutu  kez yenilendi. Sakızların tamamı bitiyor ve ben denizin dibinde batmıŐ gibi kalıyorum. Büyük bir umut ve bekleyiŐle acaba Osman Amca beni çiğner mi diye düşünüyorum. Tabi ki de öyle bir Şey olmuyor. Osman Amca hayatınızda görüp görebileceğiniz en pinti insandır. Geldiğim günden beri bakkalın içindeki hiçbir Şeyi ağzına sürmedi. Ama siz onun pinti olduğuna bakmayın. İyi adamdır Osman Amca.

Günlerden perŐembe. Sakız kutusunun içinde yine kendi başıma kaldım. Bu demek oluyor ki yeni sakızlar gelecek. Dediğim gibi de oluyor. Akşama doğru toptancı genç, bakkalın önünde duruyor. Kekler, krakerler, kolatalar vs. hepsini koli koli kapının önüne yığıyor. Parasını da aldıktan sonra Osman Amca ile tokalaŐıyor ve gidiyor. Osman Amca yüzünü eŐŐiterek kapının önündeki kolilere bakıyor. Galiba sırtındaki Ağrı Dağını anımsatan engebeli kamburuyla bunları nasıl taŐıyacađını düşünüyor. Yapacak bir Şey olmadığını anlayınca birer ikişer kolileri kucaklıyor ve ilerini açıp her ürünü kendi bölümüne yerleŐtirmeye başlıyor. Benim gözüm sakızlarda. Acaba neredeler? Ve işte! Osman Amca karton kutu içinde bulunan, pem-

beli, mavili, sarılı sakızları üzerime doğru döküyor. Hepsi ne kadar mutlu! Eminim ki fabrikadan yeni çıktılar. İçlerindeki heyecanı anlamak lazım! Ben de bir zamanlar böyleydim. Ama artık kendimi evde kalmış kızlar gibi hissediyorum. Bu da benim kaderim olsa gerek.

Yeni sakızların gelişinden üç dört gün geçti. Sakız kutumuz yavaş yavaş eksilmeye başlıyor. Yeni gelen sakızların üzerime dökülmesiyle kutunun dibinde kalan ben, gelen gidenin elini daldırması ve kutuyu karıştırmaması sebebiyle bir ara yüze çıkıyorum. Çıkıyorum da ne oluyor! Yüzüme bakan mı var? Artık umudumu kaybetmeye başladım. Önceden her kapı açıldığında içim kıpır kıpır olurdu. Artık o duygu da yok. Ben bu düşünceler içinde kaybolurken kapı açılıyor. 20-25 yaşlarındaki bir delikanlı içeriye giriyor. Osman Amcanın tanıdığı olsa gerek. Kucaklaşıyorlar. Kısa bir muhabbetten sonra delikanlı, Osman Amcadan bir paket sigara, bir kutu zeytin ve iki ekmek alıyor. Yanlış duymadıysam hepsi 25 TL tutuyor. Delikanlı, cebinden üç onluk çıkarıp Osman Amcanın eline veriyor. Osman Amca paraları alıyor ve para üstü olarak çekmecedan 4 TL çıkararak gencin önündeki masaya koyuyor. 1 TL daha vermesi gerek. Osman Amcanın yüzü ekşiyor. Galiba bütün 1 TL kalmamış. Elini cebine atıyor ve çıkan paraları sayıyor. Sanırım 90 kuruş. Onu da masanın üzerine koyuyor ve delikanlıya: “10 kuruş yerine sakız versem olur mu?” diye soruyor. Delikanlı kafa sallıyor. Bir dakika, biri, sakız mı dedi! Evet evet, yanlış duymuş olamam. Osman Amca bize doğru yaklaşınca bundan emin oluyorum. Sonradan içimi bir kasvet kaplıyor. İçten içe sanki seni alacak diyorum. Ne, yok artık! Osman Amca tam tepemde pis pis gülüyor. Ve beni eline alıyor, biran önce benden kurtulmak ister gibi beni masaya fırlatıyor. İnanılacak gibi değil ama galiba artık gidiyorum. Delikanlı paralarla birlikte beni eline alıyor. Vuslata ermiş gibiyim. Osman Amca ile vedalaştıktan sonra delikanlı ile gidiyoruz. Artık kahramanımın cebimdeyim. Yaşadıklarımın bir rüya olmaması için bildiğim bütün duaları okuyorum. Gerçi bir sakız ne kadar dua bilebilir o da ayrı bir mesele. Ben bu düşünceler içindeyken delikanlı bir anda duruyor. Elini cebine attığı gibi tek hamlede beni çıkarıyor. Biraz inceledikten sonra kabımı yırtıyor. Ve yine tek hamlede ağzına atıyor. Beni yavaş yavaş çiğnüyor. Küçüldüğümü hissediyorum. Bir süre sonra nohut tanesi büyüklüğünde kalıyorum.

Küçüldüğümü delikanlı da anlamış olmalı ki artık beni çiğnemiyor. Sadece ağzında tutuyor derken hızlı bir şekilde tükürüyor. Artık çimlerdeyim. İçimden bu muydu yani diyorum. Ama ben hiç böyle

hayal etmemiştim. Beni kabıma koyup iki üç gün çiğnemeliydi. Aslında böyle olacağını kabımı yırtıp atmasından anlamalıydım. Bu olayın üstünden üç gün geçti. Üstümden geçenler vasıtasıyla toprağa gömüldüm. Ve tek düşüncem bakkalda geçen günlerim oldu. Özlüyordum galiba. Koca göbekli Osman Amca'yı, her gün ekmek almaya gelen küçük Efe'yi, maç sonrası gazoz içmeye gelen mahalle takımını, hatta aynı kutuyu paylaştığımız ve benim sürekli kıskandığım renk renk sakızları bile özlüyordum. Elden gelen bir şey yoktu. Artık bu kapkara toprakta 500 yıl gibi bir sürede yok olmayı bekleyecektim.

21. Yaş

Kübra Karabul

İstanbul - Fatma Talip Kahraman Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

- İyi ki doğdun Nesrin.

Alkış sesi ve kalabalığın tezahüratları bütün odayı doldurmuştu. Yuvarlak masanın üzerindeki iki katlı pastaya gülümseyerek baktım. Doğum günlerini seviyor ve önemsiyordum. Öyle ki bana kalsa kanun çıkarır doğum günü kutlamayı resmileştirirdim. Her doğum günü beni yaşama daha sıkı bağlıyordu.

Kardeşim Ayşe'nin uzattığı pastayı alıp yemeye başladım. Bugün 20'yi tarihe gömüp 21'e merhaba diyordum. Özel ve önemli bir gündü benim için. Sonuçta insan bir defa 21 yaşına giriyordu. Dedem gülümseyerek yanıma geldi. İyi adamdı ama fazla sıkboğaz ediyordu beni. Neredesin? Ne yaptın? Geldin mi? Gittin mi? Kısacası biraz fazla katıydı.

"Doğum günün kutlu olsun Nesrin" tebessüm edip uzattığı kolyeyi aldım. Zarif ve güzel bir kolyeydi. Biraz fazla tutucu olsa da zevki fevkalade yerindeydi. Mini doğum günü partimin bitmesinin ardından odama yöneldim. Dışarı çıkmak için güzel bir gündü. Bu yılın son modası olan yırtmaçlı dar eteğimin üstüne beyaz gömlek giydim. Çantamı da alıp zarif bir hanımefendinin yapacağı gibi bir topuz yaptım. Hazırlandığımda topuklu ayakkabılarımı giyip dışarı çıktım. Topuklarımı yere vurarak yürüyordum sokakta. Bir kadının dışarı çıktığı topuk sesinden belli olurdu.

Ona gidecektim, Mustafa'ya. Kunduracıda çalışıyordu. Koyu kahverengi saçları, buğday teni vardı. Mahalleden geçeceği zaman herkes cama çıkardı. Uzun boylu geniş omuzluydu. Koyu renk gözleri vardı. Dükkân görüldüğünde göğsüm sıkıştı. Sanki özene bezene hazırlanmamış da, öyle alelade geçerken uğramış edasıyla girdim içeri.

"Mustafa" dedim arkası dönük silülete. Cevap gelmedi. "Mustafa" dedim tekrar, "İstediğim kunduralar hazır mı?" arkasını döndü yavaşça. Nefesimi tuttum. O ne endam. Hafifçe gülümsedi. Tam bir İstanbul beyefendisiydi. "Hoş geldiniz. Beş dakika bekleyin getireyim, çay ister misiniz?" kafamı olur anlamında salladım. Elinde çayla geri dönmüştü birkaç dakika sonra. Uzattığı çayı alırken sanki denk gelmiş gibi elini tuttum.

Kadın dediğin işini bilecekti. Gözlerime baktı. O nasıl güzel bakıştır? Elini bir anda çektiğinden çay boşlukta kalıp yere döküldü. Elime dökülen çay canımı yaksa da merheme ne hacet. Kendisi kanlı canlı karşımdaydı. "Ben size peçete getireyim" dedi kaçmak istercesine. "Sizli bizli konuşmasak Mustafa Beyciğim" dedim bozulurken. Giderken kafa salladı. Döndüğünde peçeteyle birlikte kunduralarımı da getirmişti. "Buyrun" dedi, ne kadar mesafeli konuşsa da aramızda bir elektriklenme olduğunun farkındaydım. "İyi günler" dedim gülümseyerek. Ardından dükkandan yavaşça çıktım.

Hava kararmaya başlamıştı. Boş sokakta topuk tıkırtımdan başka ses yoktu. İçim ürperdi. Aslında, bu sessizlikten biraz da korkmuş olabilirim. Omzumda hissettiğim baskıyla hızla arkamı döndüm. Dönerken çığlık atmayı da ihmal etmemiştim. "Sakin ol" dedi ellerini göğsüne paralel kaldırmış sesin sahibi. Yukarıdan aşağıya doğru yavaşça süzdüm onu. Takım elbiseli, jilet gibiydi. Kumral saçları, açık kahverengi sakalları vardı. Onu tanımam çok da uzun sürmemişti. "Mustafa" dedim rahatlarırken "Korkuttun beni." "Eşlik etmemi ister misin?" diye sordu. Ne kibar çocuktuk. Olur, anlamında kafa salladım.

Ah Mustafa. Tek sözümüyle yerle yeksan ediyordu gönlümü. Doğruydu işte. Biliyordum o da seviyordu. Evin önüne geldiğimizde anahtarıyla kapıyı açtı. Neden anahtarı vardı ki? "Sende mi geleceksin?" diye sordum merakla. Beti benzi attı. Enselerini kaşırken "Ben de bu binada yaşıyorum" dedi. Şaşırsam da bir şey diyemedim, bu oldukça garipti. Eve girdiğimde herkes kendi halindeydi. Odama geçip üzerimi değiştirdim. Evde canım sıkılıyordu. Pek arkadaşım da

yoktu. Bir tek Nazife vardı, o da uzun zamandır gelip gitmiyordu. Kapı tıklanınca oturuşumu düzelttim. Gelen dedemdi. Usulca karşışma oturdu. "Yarın doktora gideceksin" dedi "Elif seni götürecekm" Kaşlarını çatmış. Dedem gerçekten bir bunaktı. "Neden hastaneye gidiyorum? Ve Elif de kim"

Silkelendi. "Ayşe demek istemiştimm" dedi "Genel kontrol, hepimiz sırayla gidiyoruz." Dışarı çıkmış olacaktım. Sonuçta dedem her zaman gezmeye gitmeme izin vermiyordu. Hem belki Mustafa'yı görürdüm. "Tamam, giderim." dedim içten içe sevinirken. Dedem yavaşça çıktı odamdan. Ben de saatin geç olmasıyla uyumaya koyuldum.

Sabah "Hastaneye gidiyoruz Nesrin." diyerek beni uyandıran kardeşim Ayşe oldu. Hızlıca hazırlanıp odamdan çıktım. Hastaneye gitsek de giyinişime özen göstermişim. Hem belki yolda Mustafa'yla karşılaşmışdık. Dedem her zamanki gibi pımpirikliydi. "Kendine mukayyet ol" dedi. 21 yaşında olmama rağmen, dedem beni hala küçük bir çocuk gibi görürdü. Sıkıcı bir yolculuğun ardından hastaneye gelmişim.

"Hoş geldiniz Nesrin Hanım. Şöyle yan odada üzerinizi değiştirebilirsiniz." Kafa sallayıp gösterdiği odaya geçtim. Ama çantamı sehpanın üzerinde unuttuğumu fark edince gerisin geri odaya yöneldim. Tam kapıdan girecekken duyduklarım durmama neden oldu.

"Annem Nesrin, bunama hastalığı var. Önce ki doktorumuzdan memnun olmadığımız için bir de sizinle görüşmek istedim."

"Tam olarak yaşadığı travmayı anlatabilir misiniz?"

"21. yaş günümüş annemin, sevdiği varmış. Mustafa. Çok seviyorlarmış birbirlerini, evleneceklermiş. Kundura dükkânında çalışıyormuş Mustafa. O gün annem dükkândan ayakkabılarını almış. Eve dönerken bir fren sesi, Mustafa'ya araba çarpmış. Annemin gözü önünde vefat etmiş. Annem büyük bir travma yaşamış. Kimseyle evlenmeyeceğini söylemiş. Ama en son rahmetli dedem zorla babamla evlendirmiş. Sevmişler zamanla birbirlerini. Önce abim, sonra ben doğmuşum. 21 yaşındayım. Annemin bu travmayı yaşadığı yaşta.

Yıllarca hiçbir şeyi yoktu. 2 yıl önce yolda gördüğü bir kaza her şeyi tetikledi. Şu anda 54 yaşında. 2 yıldır hep 21. yaşını kutluyor. Sonra mahalledeki ayakkabıcıya gidiyor. Orada çalışan çocuğu Mustafa sanıyor. O günkü gibi ayakkabısını alıp eve geliyor. Ertesi gün

ayakkabıyı tekrar anneme vermeleri için geri götürüyoruz. Hatta geçen yolda eşim görmüş eşlik etmek istemiş, onu da Mustafa sanmış. Her şey tamam ama eve dönerken Mustafa'nın öldüğünü, kaza yaptığını hatırlamıyor.

Doktor, beynin hatırlamak istemediği anıları sildiğini söyledi. "Doğru söylemiş, peki siz anlatmaya çalıştınız mı olan biteni?"

"Tabi ki anlattık, Ama hali ortada kocasını dedesi, beni de kardeşi Ayşe sanıyor. Mustafa'nın öldüğüne zaten inandıramıyoruz. Çocuğu olduğumuza nasıl inansın. Sinir krizi geçirdiğinden beri hiçbir şey anlatmıyoruz."

Kaskatı kesildim. Kulaklarım algılayamıyordu. Benden bahsediyor olamazlardı değil mi? Gelen patırtıyla 2 adım geri çıktım. Kapı açılmıştı. "Giyinmemişsin" dedi Ayşe, üzerindeki şaşkınlığı atıp. "Gelsene doktor seni bekliyor" Soğukkanlı olmaya çalışarak odaya girdim. "Hangi yıl da olduğumuzu biliyor musunuz?" Tabi ki biliyordum! Doktor gerçekten yanımdaki kaçığa inanmış olmalıydı. Bana böyle saçma sorular sorduğuna göre. "24 Mayıs 1985" dedim tereddütsüz.

"Kaç yaşındasınız?"

"21"

"Evli misiz?"

"Hayır."

"Babanız ve anneniz hayatta mı?"

"İkisi de vefat etti. Dedemle yaşıyorum."

"Peki, teşekkür ederim Nesrin Hanım. Görüşmek üzere."

Hastaneden eve geldiğimizde uykumun geldiğini söyleyip odama kapandım. Hiç kimseyle konuşmak istemiyordum. Kafam karıştı. Dede dediğim insan nasıl kocam olabilirdi? Peki ya Mustafa? Hayır, yalan söylüyorlardı. Mustafa yaşıyordu. Çevremdeki kimseye güvenmiyordum. Güvenebileceğim bir tek en yakın arkadaşım Nazife vardı. Benden büyüktü ama arkadaşımı sonuçta. Arkadaşlar birbirlerine yalan söylemezdi. Yarın ilk iş onun yanına gidecektim. Derin bir nefes alıp uyumaya çalıştım. Sabah uyanır uyanmaz hızlıca hazırlandım. Hemen gidip gerçekleri öğrenmek istiyordum. Çanta mı aldım. Parmak uçlarımda yürüyüp sessizce evden çıktım. Kimse-

ye yakalanmamıştım. Zaten çok uzak değildi. Hemen çaprazımızda oturuyordu.

Evin önüne geldiğimde sükûnetle kapıyı çaldım. 2-3 dakika sonra kapı açıldı. Gülümsedi "Hoş geldin Nesrin" "Hoş bulduk" dedim içeri geçerken. Salona geçtik. Henüz oturmuştum ki "Ben çay koyup geleyim" dedi, elimle durdurdum. "Çok kalmayacağım. Otur hele so-
racaklarım var."

Karşıma oturdu. "Sen gerçekten benim arkadaşım mısın?" "Evet" dedi güven verircesine. "Ben senin çocukluk arkadaşınım."

"Kaç yaşındayım?" diye sordum. "Yirmi-" sözünü kestim "Gerçek yaşımı soruyorum" Kucağındaki ellerini sıkıntıyla hareket ettirdi. "50 küsürlü yaşlarında olmalısın."

Derin bir nefes aldım. "54 yaşında olabilir miyim?" Olumlu anlamda kafasını salladı. Göğsüme bir yumru oturdu. Aldığım nefes boğazımı yırtarak bir ok gibi akciğere saplandı. "Evli miyim peki?" Hayır demesini umut ediyordum her şeye rağmen. "Evet, evlisin" dedi, "iki çocuğun var, adları Elif'le Ali. Boğuldum sanki. Aklıma gelenler başıma balyoz darbesi gibi indi. O adam o kıza önce Elif sonra Ayşe demişti. Gerçekten evli olabilir miydim? Gözlerim doldu. Titredim. "Hastalığın nedeniyle kendini 21 yaşında zannediyorsun."

Ağlamaya başladım. İnkâr edemiyordum. Ama Mustafa. Mustafa'm neredeydi. Hayır, bu doğru olamazdı. Mustafa yaşıyordu. Yaşamalıydı. "Beni Mustafa'ya götür" dedim boğuk çıkan sesimle. "Tamam" dedi "Bekle üzerime bir şeyler alayım" beş dakika kadar sonra geri geldi. "Gidebiliriz" Birlikte çıkıp kaldırımında yürümeye başladık. Biliyordum biraz sonra Mustafa'nın dükkânına gidecektik. Yürüdük. Yürüdük. Geçtik dükkânı. Belki de dükkânda değildi. Yürüdük. Yürüdük. "Buradan" dedi büyük kapılı bir mezarlığa girdik. Hayır! Başka bir şey olmalıydı. Mezarların arasında ilerledi. Yüreğim ağzımda onun peşinden gidiyordum. İşaret parmağı mezarlardan birine uzandı. "Burası" dedi, başımı mezarlığa çevirdim. Mezar taşında yazan isim bozuk bir plak misali defalarca beynimde dönüp durdu. "Mustafa Karamanoğlu"

Bir anda ayaklarımdaki güç gitti. Dizlerim titredi. Mustafa! Benim Mustafa'm! Kalbim parçalandı. Göz pınarlarım doldu doldu boşaldı. Gözlerim mezar taşına kaydı. Ölüm Tarihi: 24 Mayıs 1985! Görüşüm bulanıklaştı. Gözyaşlarımın ardı arkası kesilmedi. Başım

döndü. Dengemi kaybedip mezarın üzerine düştüm. Toprağını öptüm. Yıllarca hafızamın kör kuyularına gömdüğüm kaza anı geldi, gözlerimin önüne. Ayakkabıyı kenara fırlatıp yanına koşuyorum hemen. Başını kollarımın arasına alıyorum. Gülümsemesi bir çiçek gibi açıyor yüzünde.

“Ben seni çok sevdim Nesrin. Söyleyemedim ama sevdim. Şimdi gidiyorum. Orada görüşelim olur mu? Gözleri kapanmadan saniyeler önce ancak ifade edebiliyorum kendimi ona. “Senin gittiğin gün, benim öldüğüm gün olur o vakit” Gözleri kapandı. Ve bir daha da açılmadı. Gözyaşlarım yüzünü ıslattı. Ne kadar öyle kaldım bilmiyorum. Ne ara ambulans geldi, onu aldı götürdü anlayamadım. “Ben onu hiç unutmam” diye mırıldandım. “O da beni hiç unutmadı.” Beni buraya gömün, olur mu Nazife?”

İşte annemin garip ve hüzünlü hikâyesi böyleydi. Annem o günden sonra her gün mezarlığa gitmeye başladı. Ayakkabıcıya gitmiyor, onun yerine mezarlığa gidiyordu. Her gün ben de peşinden gidiyor, bekliyordum.

Annemin kabullenişinin ardından 2 hafta geçmişti. O gün annem peşinden gidememiştim. Sonradan gittiğimde acı gerçeğe karşılaştım. Annem Mustafa'nın mezarının yanındaki boşlukta ona sarılır gibi uzanmıştı. “Anne” dedim, sarstım. Ses yok! Gözyaşları içinde nabzına baktım. Annem söylediği gibi onun yanında vefat etmişti.

Babam hüzünlü, babam meczup. Babam annemi çok sevmiş. Ama hastalık da bir imtihandı ve tek çare sabretmektir. Babam, onun Mustafa'yı anlatmasına bir kez olsun ses çıkarmadı. Bu yüzden annem ne yapsa, babama olan vefa borcunu ödeyemezdi. Sevdiği kadının hastalığına sadece sabretti. Çünkü babam imtihanın yalnız Allah'tan olduğunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden sabırla dua etti. Defin işlemlerini başlattığımız sırada yanımıza Nazife abla geldi. “Annenin vasiyeti Mustafa'nın yanına gömülmeştir” dedi. Babama söyledim. Üzülse de bir şey demedi. Kabul etti. Kim böyle bir şeyi kabul edebilirdi ki? Babam etti işte. Annem için Mustafa'nın yanındaki boş alanı satın aldık. Annem o olaya kadar doğum günlerini çok severmiş. Ama doğduğu gün Mustafa'nın ölüm günü olduğundan bir daha doğum günlerini kutlamamış. Şimdi yeni yeni anlıyordum bazı şeyleri. Biz ne zaman doğum günü kutlamak istesek orali olmazdı. Ve bildiğim bir şey var ki, Annem hiçbir zaman 22. yaşını kabul et-

medi. Biz de mezar taşına "O 21 yaşındaydı" yazdırdık. Annem 13 Şubat 2018'de ölmüdü. Annem 1985'te ölüp 2018'e kadar gömülme-yi bekledi. Rahat uyu anneciğim, ben bugün 22. yaşına giriyorum...

Kadim Dostlar

Ezgi Arslan

Manisa - Salihli Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Uzak Asya diyarlarında dört kadim dost vardı. Birbirlerinden hiç ayrılmaz, birbirlerini daima sevip kollarlardı. Turan diyarlarında, başına buyruk kişi gezdirmezlerdi. Her zaman vatanlarına sahip çıkarlardı. Tanrı Dağlarının ardında çok kalabalık olmayan bir obada yaşıyorlardı.

Bu yiğit dostların arasında bir kişiöglü vardı ki, yeryüzü daha önceleri böyle bir erkişi görmemişti. Erbörü; onların en güçlüsü ve en kutlusuydu. Adının verdiği yüceliğı tam anlamıyla taşıyordu. Daima kurt duruşlu, daima kurt bakışlı idi. Uzun saçları her zaman omuzlarına dökülür, onu daha heybetli gösterirdi. Saçlarının arasında ince örgüler bulunur, onları da ayı tüyünden yaptığı iplerle bağlardı. Geniş mi geniş omuzlarında daima bir kurt postu olurdu. Siyaha çalan koyu kahverengi gözlerindeki yırtıcı bakışları ile düşmanı öylece korkuturdu.

Erbörü'nün bir de kendi gibi yiğit bir eşi vardı. Tıpkı kendisi gibi savaşı, korkusuz bir eş seçmişti zamanında. Gökbörü, dişi kurtlar gibiydi. Daima eşinin yanında dururdu. Deniz mavisi gözleri ile dostta güven, düşmana korku salardı.

Bir de Erbörü'nün kendisi gibi üç yiğit dostu vardı. Onların arasında Kızılhan adlı er vardı ki, pek öfkeli pek korkutucu idi. Sert mizacı ile birçok kişiyi meydanlardan kaçırmıştı. Adına yaraşır şekilde kızıl renkli bir pusası ve topuzu vardı. Düşmana karşı çok vahşi ve

merhametsizdi. Öfkesi öyle şiddetli, gazabı öyle çirkindi ki, sinirlendiğinde gök gürültüsü kadar korkunç bir ses çıkarırdı.

Bürküt ise kendisi ile aynı adı taşıyan beş dostu ile sık sık avlara çıkardı. Bürküt, kartal dostarını öyle bir eğitmişti ki, onlar artık onun eli, kolu, gözü, kulağı olmuştu. Bürküt hiç bir savaşa kartalları olmadan katılmazdı. Bürküt uzun saçlarınınıdaima omuzlarına döker, başındaki börke de kartal dostlarından aldığı tüyleri dikerdi. Bir de Bürküt'e kutlu bir kişi tarafından bir taş verilmişti. Bu taş yağmur yağdırma gücüne sahipti ve Nuh Yalavaç tarafından oğlu Yafes'i bu topraklara gönderirken hediye edilmişti. Bu kutlu taş silsile yoluyla Bürküt'e kadar ulaşmıştı. Kutlu kişi, adının Ya da olduğunu söylediği bu taşın çok kullanıldığı takdir de gücünü kaybettiğini söylemişti. Bu yüzden Bürküt onu mümkün olduğunca az kullanırdı. Bürküt'ün evdeşinin adı ise Burla idi. Burla cengaver bir hatundu. Kendisi gibi kırk kızdan oluşan savaşçıları vardı. Burlu Hatun'un savaşçılığının yanı sıra güzelliği de ön plandaydı. Neredeyse ayaklarına kadar inen sırma saçları, ela gözleri ve ay gibi parlayan bir yüzü vardı. Burla Hatun'a Sırma Hatun'da derlerdi. Güzelliği ve cengaverliği dile öyle dolanmıştı ki, halk ondan bahsederken, "Boyu uzun Burla Hatun, saçı uzun Sırma Hatun." Derdi.

Börteçine'yi dostlarından ayrı kılan özelliği iriliğinin yanı sıra saçlarıydı. Börteçine'nin börkünün altında kalan kısa saçları, börkünü çıkardığında bir kurdun kulaklarını dikmesi gibi kalkardı. Börteçine, Turun diyarının belki de tüm dünyanın bilinen en iyi demircisi, en iyi kılıç ustası idi. Kızılhan'ın dünya da eşi benzeri olmayan kılıcını o yapmıştı. Demir dağı eritip dostlarına yol gösteren yine o idi. Börteçine'nin yeşil gözlü evdeşinin adı ise Asena idi. Asena bir bebek iken anasız babasız kalmıştı ve onu anaç bir kurt büyütmüştü. Börteçine, ormanda yol bulmaya çalışırken kurdun kızını görmüş ve onun efsunlu yeşil gözlerine vurulmuştu.

Yine günün birinde, dört kadim dost evdeşleri ile birlikte, Erbörü'nün büyükçe olan çadırında oturmakta idiler. Bir hilal gibi dizilen yiğitlerin tam ortasında Erbörü bulunuyordu. Gökbörü erinin sağında otururken diğer hatun kişilerde erlerinin yanında oturmakta idiler. Kızılhan, Erbörü'nün sol tarafında oturuyordu. Börteçine ise onun sol yanındaydı. Asena'da erinin kıyısında idi. Gökbörü'nün sağında ise Bürküt, onun yanında da evdeşi Burla Hatun vardı.

Yedi kişi kısa süren sessizlik ile birbirlerine baktılar. Sessizliği

yanan ve konuşmayı başlatan Erbörü olmuştu. Kalın ve hırıltılı bir sese sahipti. İnsanın içini gıcıklıyordu.

"Sizi aniden buraya toplamamın nedenini merak ediyor olmalısınız..." Kızılhan, kızıl renkteki topuzunun bileğine bağlı kayışını çözdü ve elini önündeki kırmız dolu çamçağa uzattı. Onu eline alırken, yüzünde anlamı tam anlaşılmayan bir ifade belirdi.

"Bizi her zaman buraya topluyorsun, anda! Sizin çadırınızı sizden çok bilir olduk!" dedi kırmızını yudumladıktan sonra.

Erbörü'den önce, Bürküt konuştu. "Hele dur, Kızılhan! Belli ki, konu bu defa çok başka..." Bürküt, Erbörü'ye döndürdü bakışlarını. "Haksız mıyım?"

"Haklısın, Bürküt! Bu defa konumuz çok başka..."

Geldiğinden bu yaağzını açmayan demirci sonunda konuştu.

"Eee, anda... Konu nedir?"

"Erlik Han." dedi, Erbörü kara gözlerini iyice kısarak.

"Erlik Han, kendini kaybetmeye başladı. Daha önceleri onun bizim için bir tehdit oluşturduğunu düşünmüyorduk, lakin son zamanlarda devletimiz için beka sorunu teşkil etmeye başladı. Halkın içinde fitne çıkarıyor." Gökbörü, erinin sözünü ciddiyetle tamamladı.

"Han'ımız ile bu durumu görüştük. Alay Han, Erlik Han'ı durdurma görevini bize verdi." Erbörü, gözlerini dostlarının gözlerine değdirerek konuştu.

Kızılhan o sırada hırsla dişlerini birbirine vurdu. "Neyi bekliyoruz, o halde?" Sesi her zaman ki ürkütücü haline bürünmüştü.

Erbörü kaşlarını çatarak dostlarına baktı. "Erlik Han'ın en zayıf olduğu tek zamanı... Dolunayın gelmesini bekliyoruz." Ardından Börteçine'ye döndü. "Anda, pusatlarımızı yenilemeye bir an önce başla! Şurada sadece dört günümüz kaldı."

Gökbörü erinin lafını bitirmesi üzerine, Burla Hatun'a döndü. "Burla, sen dört gün boyunca Alp Kızlar'ı daha sıkı bir talime tabii tut. Onların savaşta yanımızda olması bize güç verecektir." Arından kurdun kızı Asena'ya döndü. "Asena, senin de kardeşlerinin aramızda olması ayrıcalığımız olacak."

Erbörü, Gökbörü'ye katılarak başını hafice salladı ve ardından

konuştu.

“Kızılhan, senin gazabına; Bürküt senin de kutlu taşına ihtiyacımız var... Göktengri, bu kutlu yolumuzda bizden yardımını esirgemesin, pusatımıza keskinlik, bileğimize kuvvet versin! Göktengri bizimle olsun...”

Dostlar hep birlikte tekrarladılar. “Göktengri bizimle olsun!”

Toplantı bittiğinde herkes çadırdan çıkarak görevinin başına geçti. Pusatlar yenilendi, Alp Kızlar bilendi, Asena kardeşlerini çağırdı, Kızılhan gazabını yağurdu, Bürküt kutlu taşını sakladığı yerden çıkardı. Dört gün bittiğinde dolunuy gelmişti ve karanlık gökyüzünü aydınlatıyordu. Serin ve esrarlı bir hava bozkırda hüküm sürmekteydi.

Erbörü, her zamanki gibi yırtıcı ve korkutucu görünüyordu. Kara gözlerinin altına ve yanaklarına kara boya sürmeyi ihmal etmemişti. Gökbörü, yine en önde erinin yanında idi. O da Erbörü gibi yanaklarına boya sürmüştü. Elinde gümüş mızrağı vardı ve avını parçalamaya hazır bir kurt gibi bekliyordu.

Bürküt omzundaki kartalı ve belirli noktalara gizlenen diğer dört kartalıyla savaşa hazırды. Burla Hatun ve Alp Kızlar, sadece gelecek olan emri bekliyorlardı. Asena ise kardeşlerini çağırmişti. On erkek kurt savaşmaya hazırды ve pusudaydı. Kızılhan'ın nefreti ve öfkesi yüzünde açıkça görülüyordu. Boğazından yükselen, kasvetli havayı bile korkutuyordu.

Kötülüğü dillere destan olan Erlik Han, yerin katlarca altına inen bir mağarada yaşıyordu. Mağaranın girişinde bekçi Mankurtlar vardı. Erbörü ilk önce bunları halletmesi için Alp Kızylardan iki tanesini görevlendirdi. Kızlar mağaranın kör noktalarında bulunan büyük kayaların arkasından sessizce Mankurtlara yaklaştılar. Ardından ellerindeki kayışı Mankurtların boğazına dolayıp onları nefessiz bırakarak öldürdüler. Mağaranın içine ilk olarak Erbörü ve Gökbörü girdi. Onların arkasından Kızılhan topuzunu çevirerek geliyordu. Boğazından yükselen gürültüler mağaranın duvarlarına çarparak yankı yapıyordu. Onun arkasında Börteçine ve Asena yan yana yürürken, Asena'nın kardeşleri bütün yiğit savaşçıların etrafını sarmıştı. En arkada mesafeli bir şekilde yürüyen sürü lideri Aşına vardı. Alp Kızlar, Aşına'nın önünde çift sıra halinde yürümekte idi. Bürküt omzundaki kartalı ile yürürken evdeşi Burla Hatun vardı. Diğer dört

kartal ise uçarak ilerliyordu. Bu yiğitler taş üstünde taş, gövde üstünde baş bırakmayacaklardı.

Mağarada, yerin dokuz kat altına inerken karşılarına çıkan Ma-kurtların ve diğer yaratıkların nefesini kesmişlerdi. En sonunda yerin dokuz kat altına inmiş ve buranın yeryüzünden katlarca sıcak olduğunu fark etmişlerdi. Siyah gökyüzünde her yanı ısıtan ve aydınlatan kan kırmızı bir alev topu vardı.

Burada yiğitlerin karşısına Yabaş Han çıktı. Erlik Han'ın en has adamı aynı zamanda oğluydu. Elindeki bir yılan gibi kıvrım kıvrım olan asası ile yere bir kere vurdu. Asanın gücü kara göğü titretirken bulutları gürletmişti. O sırada beş tepegöz çıktı ortaya. Yiğitler ilk önce onların canlarını okudu. Ardından Badraş'ın alev saçan yedi başını gövdesinden ayırdılar. Yabaş Han, yiğit savaşçıların üzerine bu defa kana susamış on Meçkey'i gönderdi. Meçkeyler çok güçlüydü. Asena'nın iki kardeşinin, Alp Kızlar'ın da yedisinin uçup gitmesine neden olmuşlardı. Meçkeyler, öldüreceği kişinin önce kanını emiyor sonra kollarıyla onların kemiklerini kırarak toza çevirip ölüp gitmesine neden oluyorlardı. Yiğitler onları da yenmenin yolunu bulmuşlardı. Bu konuda en çok işe yarayan şey ise Gökbörü'nün gümüş mızrağı olmuştu. En sonunda Yabaş Han ileriye atıldı. Tüm gücüyle direndi lakin onun kere tini de Tamu'yu boyladı.

Erbörü ve Gökbörü en önde olduğu halde ilerledi yiğit seveşçiler. Karşılarına, Toybadım adlı kara nehir çıktı. Bu nehir, kişi oğlu ne kadar açgözlük yapar gözyaşı dökerse o kadar hızlı ve güçlü akardı. İçinde su ejderhalarının olduğu söylenirdi. Bu yüzden oldukça dikkatli bir şekilde nehre yaklaştılar. Fakat onların karşısına çıkan bir ejderha olmadı. Çünkü oradaki ejderhaların görevi onlarla savaşmak değildi. Bu yüzden nehrin üzerindeki köprüden rahatça geçtiler.

Buradan sonra karşılarına sadece Erlik Han çıktı. İri vücudu, oldukça geniş omuzları vardı. Çatal sakalı karnına kadar inmekte idi. Korkutucu bir yüzü, siyah gözleri vardı. Saçları kabarık ve kıvrıkcıktı. Başında ağaç köklerini andıran büyükçe boynuzları olan bir miğferi vardı. Kılıcı, kalkanı her şeyi kapkara idi. Şu ana kadar yiğit savaşçıların karşısına çıkan tüm yaratıklardan bir başına çok dana güçlüydü.

Burada, yerin dokuz kat altında Erlik Han ve Yiğitlerin arasında çok vahşi, çok kanlı ve bir o kadar müthiş bir savaş çıktı. Erlik Han tek başına büyük bir ordu gibiydi. Belki, bu güce sahip olduğu için

Turan diyarlarında fitne yaymaya çalışıyordu. Belki de emeli tüm dünyaya hakim olmaktı.

Alp Kızlar'dan yirmisi burada uçmaklık oldu. Asena'nın geride kalan sekiz kardeşinden beşi yitirildi. Bürküt'ün beş kartalından dördü öldü. Burla Hatun ağır bir yara aldı. Kızılhan'ın gazabı, Erlik Han'ın gazabını yenemedi.

Gökbörü üzerinden kanlar akan mızrağını var gücü ile Erlik Han'a fırlatırken Erbörü'nün yere yıkıldığını gördü. Mavi gözlerini derhal erinden çekip yerde yatan Kızılhan'ın kılıcını ellerine aldı. Gözlerinden süzülen yaşlara rağmen Erlik Han'a doğru koştu ve onun başını gövdesinden ayırdı.

Bu savaş burada son bulmuştu. Belki, bir süreliğine de olsa sapsızlık Turan diyarlarından silinip gitmişti ama sonra ki çağlar da kötülük ve fitne yayıcıları yeryüzünden hiç eksik olmamışlardı. Ne onları durdurmak için ölecek yiğitler yok olmuştu o zaman, ne de gözünü kırpmadan öldürecek kurtlar..

Merhametin Son Dalgası

Ayşe Asena Tulumen

Trabzon - Vakfıkebir Anadolu İmam-Hatip Lisesi

Güneşin göz kamaştırıcı ışığı yavaş yavaş Kobani'yi selamlarken, tatlı bir esinti yapraklarla konuşuyordu. Asfalta, günün doğduğunu hatırlatmak istercesine üzerinden geçen arabalar hızlıca günaydın derken, yaprakların sesi yükseliyordu. Deniz ise fazla sakindi bugün; kumları, taşları sakin bir günaydın ile uyandırdı. Sanırım hepsi ilkbahara hoş geldin demişti.

Kurdi ailesi bu seferki hafta sonunu piknikle değerlendirmeyi düşünüyordu. Zahime Hanım Galip'i hazırlamıştı ki sancısı başladı. Aylan bebek geliyordu. Eli ayağına dolaşan Zahime Hanım hemen eşine haber verdi. Çabucak hastaneye gittiler. Gergin bekleyişi dağıtan Aylan bebeğin dünyayı selamlayışı olmuştu. Aylan bebeğe hoş geldin demişlerdi. Mutlulardı, hem de çok...

Zaman ilerlemiştir. Aylan, annesinin ninnileri arasından kaçarak küçücük bedenini dinlendirmek için gözlerini yumar ve derin bir uykuya dalar. Tam çocuğunu uyutmuş ev işlerine dönecek olan Zahime Hanım'ın yanına büyük oğlu Galip gelir. Dışarı çıkmak için annesine yalvarmaya başlar. Annesi gönülsüzdür, akşam olmak üzeredir, göndermek istemez. Fakat Galip'in ısrarlarına dayanamaz ve çok uzaklaşmamak şartı ile izin verir. Galip'i göndermiştir göndermesine ama gözünü de camdan alamaz.

Galip, annesinin kızacağını tahmin ederek dışarda çok durmaz ve eve gelip televizyon izlemeye başlar. Abdullah Efendi'nin işten dönmesine daha yarım saat vardır. Zahime Hanım Aylan'ın da uyumasını

fırsat bilip işlerini de bitirdikten sonra dinlenmek için odasına çekilir. Eşinin zile basması üzerine uyanan Zahime Hanım, oturma odasına geçer. Aylan, babasının zil sesine uyanmıştır. Abdullah Efendi oğullarını kucığına alıp sevmeye başlamıştır bile. Görüntünün çok hoşuna gittiğini düşünen Zahime Hanım, karşı koltuğa oturup eşi ve çocuklarını seyretmeye başlar. Bu durumu bir süre sonra fark eden Abdullah Efendi, çocukları teker teker öpüp oynamaları için gönderir. Eşine dönüp gününün nasıl geçtiğini sorar. Zahime Hanım olan biteni anlatır, bir sıkıntının olmadığından bahseder. Abdullah Efendi eşini dinledikten sonra bugün aldığı birkaç haberden bahseder ve daha dikkatli olmaları gerektiğini söyler. Zahime Hanım da olanları biraz bildiği için bir şey demez. Haberleri izlemeye koyulurlar.

Abisiyle koşuşturmandan yorulan Aylan, halının üzerinde uyuyakalmıştır. Annesi, Aylan'ı halıdan kaldırıp yatağa götürürken Galip'e saati göstererek uyku vaktinin geldiğinin sinyalini verir. İtiraz etmeye hali yoktur çünkü oyun oynamaktan çok yorulmuştur. Yorgun argın yatmaya gider.

Aylan'a hamileyken yapılan piknik planı, Aylan'ı biraz büyüttükten sonra gerçekleştirmeyi düşünürler. Anneleri hepsini hazırlayıp eşine teslim ettikten sonra kendisi hazırlanmaya başlar. Hazırlandıktan sonra aşağı inip arabaya binerler ve güzel bir piknik alanı aramaya koyulurlar. Sonunda güzel bir yeşillik bulup arabadan inerler. Babaları arabayı park edecek yer aramak için çocuklarını ve eşini alana bırakıp uzaklaşır. Zahime Hanım çocuklarına, 'yanımdan ayrılmayın.' Uyarılarında bulunurken bir yandan da çantadan malzemeleri çıkarmaya çalışmaktadır. Aylan çoktan topu bulup oynamaya başlamıştır bile. Attığı top annesine yardımcı olmak için annesinin yanında bekleyen Galip'e çarpar. Galip topu alıp kardeşine kızar gibi yapıp annesinin yanından kaçarak top oynamaya gider. Annesi fark etmiştir ama sesini çıkarmaz. Bu olay sadece dudaklarının istemsizce yukarı kıvrılmasının neden olmuştur. Zahime Hanım piknik çantasını yerinden kaldırırken eşinin çabucak elinden alması ile irkilir. Birden ikisi de gülmeye başlar ve tatlı bir sohbet içerisindedeyken sofrayı kurmaya devam ederler.

Abdullah Efendi oğullarına 'Erkek adam işi yapacağız, konuş!' diyerek onların bir iki işle meşgul olmalarını sağladı. Anneleri de bu komik ama huzur kokan manzarayı izlemekten zevk alıyordu. Hava güzeldi. Yapraklar, esintilerle kendi aralarında bu masum ve güzel ailenin dedikodusunu yaparak hafifçe kıkırdadılar. Toprak; bu

küçücük ayakların saçlarının üzerinde tepinmesine bayılıyordu. Çocukların kahkahalarıyla neşelenen güneş, daha da ısıtmaya başladı. Kalpleri ısıtan bu huzurlu ortamda mutlulardı, hem de çok...

Haberler umulduğu gibi iyi şeyler söylemiyordu. Başlıklar hiç hoş değildi. Artık yavaş yavaş çocuklar kötü etkilenmesin, korkmasın diye haberleri ya gece izler olmuşlardı ya da internetten takip ediyorlardı. Çok fazla büyümez diye düşündükleri, 'toz tabakası, üflesen dağlır' diye tahmin ettikleri şey, onlar farkında olmadan koca bir kara bulut olma yolunda ilerliyordu. Bu durumun ele alınacak iyi bir yönü yoktu, yalnızca korkmamaları gerektiğinin farkındaydılar çünkü kendilerine ve çocuklarına yapacakları en büyük kötülük, o kara buluta göz göre göre esir olmak.

Daha kara bulut Kobani'ye gelmemiştir ama kimse bu kara bulutun ilerleyişinin duracağından da bahsetmiyordu. Haberler bile nefret kokuyordu ama bir yandan da kabullenmiş gibi sunuyordu spiker. Korktuğu bir şey mi vardı ki? Tehdit arz edecek şeyler var mıydı gerçekten bu spikerin karşısında? Gözleri doluyordu kadının, kara buluttan bahsederken gözünü bir an kameradan ayırdı ve pişman olurcasına, tekrar kameraya döndü. Böyle bir şey olamazdı değil mi? Spikerin karşısında o kara bulut yoktur değil mi? Nefretini spikere doğrultmuş bir şekilde durmuyordur mesela. Durmamalı, bu kadar ileri gitme cesaretini göstermiş olmamalılar. Yapamazlar, bizim vatanımızda bize bunu yapamazlar, buna izin veremezdik.

Kan ter içinde uyanan Zahime Hanım eşinin de uyanmasıyla ağlamaya başlar. Eşi, verecek teselli bulamamaktadır, yalnızca karısının söylediklerini dinleyip başını sallar. En son Zahime Hanım dayanamayıp 'Gidelim buradan' diyerek asla söylemem dediği şeyi o gece eşine, çocukları için söylemiştir. Bunu yapmak istemez ama çocukları büyük bir tehlike içerisindeydi. Yapmalıydı, gidip daha güvenli bir yerde yaşamaları gerekiyordu. Abdullah Efendi bu fikre de sesini çıkarmayıp uyumaları gerektiğini söyler ve başını yastığa huzursuz ve uykusuz bir şekilde koyar.

Sabah olmuştur. Abdullah Efendi işe giderken, çocuklar da oyun oynamak için yan odaya geçerler. Zahime Hanım'ın da komşusu gelir ve oturup konuşmaya başlarlar. Komşusu gündemde olan 'kara bulut' mevzusunu açar ve 'Kız kardeşim dayanamayıp eşi ile kaçtı, sanırım şu an sınırdalar. Türkiye'nin onları sahipleneceğini söylüyorlardı. Ne oldu bilmiyorum. Ne kardeşimden haber alabiliyorum ne

de haberler doğrusunu söylüyor. Her şey kara bulutun içine girmeye başladı. İnsanları sebepsiz yere ya öldürüyorlar ya da zehirleyip kendilerine katılmalarını sağlıyorlar. Benim büyük oğlumu bilirsin, kaç gündür ağlamaktan gözümde yaş kalmadı. Oğlum bana gelmiş diyor ki: ' Anne o 'kara bulut'un amacı iyi aslında, siz görmek istemiyorsunuz.' Bunu bana söyledi. Nasıl beynini yıkadılar aklım almıyor. Ben diğer çocuklarımı kaybetmeyi göze alamam. Buradan gitmeyi planlıyorum. Ölürsek de özgürlüğümüz yolunda ölürüz.' Zahime Hanım komşusunu dinledikçe hayretler içinde kalmaktadır ve kararını vermiştir. Buradan gideceklerdi. Bu tehlike bu hızda yayılmaya devam ederse çocuklarını korumak artık daha da zorlaşacaktı.

Gece, çocuklar uyuduktan sonra Abdullah Efendi ile konuşma kararı alan Zahime Hanım tam konuya girecekken çok yoğun bir şekilde çatışma sesi duyarlar ve hemen çocukların odasına koşarak korkmamaları gerektiğini söyleseler de kendileri durumun farkında olduğu için daha çok korkmaktadırlar. Çatışma yarım saat devam ettikten sonra durur. Herkes o akşam çocuklarının odasında, yerde saklanır biçimde, çocuklarına sarılarak uyuyakalırlar.

Artık Abdullah Efendi de ikna olmuştur buradan gitmeleri gerektiğine. Çocuklara burada sıkıldıklarını, daha güzel bir yerde yaşayacakları yalanını söylemek zorunda kalmışlardır. Ama Galip her şeyin farkındadır ve 'Biliyorum! O kötü adamlar yüzünden buradan gidiyoruz değil mi? Bana yalan söylemeyin artık ben büyüdüm! Kardeşimi koruyabilecek yaşta'yım! Bana doğruyu söyleyin artık. Ölmemizden korktuğumuz için mi kaçıyoruz?' diyerek anne ve babasına gitmek istemediğini söyleyecektir. Abdullah Efendi gülümseyerek 'Hayır benim kocaman oğlum, delikanlı oğlum, kahraman oğlum!.. Buralardan özgürlüğümüzün her şeyden değerli olduğunu kimsenin bize tasma takamayacağını öğretmek için gideceğiz. Çünkü burada kalırsak ya onlardan olacağız ya da sizlerin gözlerimiz önünde öldürülmesine göz yumacağız. Siz bizim kıymetlimizsiniz. Size zarar gelmesine müsaade edemeyiz!.'

Sabah saat dört sularıdır. Her şey hazırdır, yalnızca gizlice evden çıkmaları gerekmektedir. Onlarla birlikte başka birçok aile kaçacaktır buralardan. Abdullah Efendi'nin hiç gönlü olmasa da ailesini bırakmamaktadır. Önce babaları evden çıkararak etrafı gizlice kontrol eder. Daha sonra eşi ve çocuklarını çağırır. Babaları bavulları ve bir iki çantayı tutarak önden gider. Eşinin sırtında Aylan vardır, elini ise oğlu tutmaktadır. Hava sabah serinliğindedir. Yapraklar artık rüz-

garla konuşmayı bırakmış, bulutlar ise taşmamak için zor durmaktadır. Eskisi gibi değildir artık buralar. Güneş her bir çocuğun öldüğüne şahit olduğunda dünyayı aleviyle yakmak istemektedir ama elinden yalnızca bulutlarla gözlerini kapatmak gelir. Artık eskisi gibi dünyayı selamlamak için can atmamaktadır. Rüzgarlar artık esmek istememektedir; hele çocukların derin bir uykuya daldığı o kanlı sokaklara uğramak dahi midasını bulandırmaktadır. Yapraklar olaylara şahit olmak zorunda kaldığı için sonbaharın gelmesini ipe çekmektedir. Sonbahar gelmeli ki artık onlar da bu zalimleşen dünyayı terk etmeliler. Dayanılacak bir şey değildir çünkü bunlar. Toprak, hele toprak o küçücük çocukların ayaklarının, saçlarının üzerinde oynamaları yerine kanını içine çekmek... Tarifi olmayan bir acı bu.

'İnsan ne zaman menfaat uğruna bu kadar kolay cana kıymayı göze almıştı. Ne zaman bu kadar iğrençleşmiş, ne zaman bu kadar gaddarlaşıpmıştı. Hiç mi karşısındakinin zararsız bir çocuk olduğunun farkında değildi? Hiç mi insanlık namına bir şey kalmamıştı? Şeytan bu kadar kolay insanı kandırabilecek duruma geldiye, vay insanlığın haline... Şeytan çoktan zaferini ilan etmiş bile.' Bu düşüncelerle yoluna devam eden Zahime Hanım, çocuklarının karnını doyurmak için verdikleri molada kendi bir şey yiyemediği için acıkmıştı. Ama bunu söyleyemezdi, tekrar mola vermeleri gerekecekti bu da zaman kaybı demektir.

Elli kişi olarak çıktıkları yola yirmi kişi olarak devam ediyorlardı. Kimisi açlıktan kimisi de pes ettikleri için durdular veya geri döndüler. Sınıra üç kilometre kalmıştı. Dayanabilirlerdi. Orada birçok insanın güvende olduğundan söz etmişlerdi, öyle duymuşlardı, öyle olmalıydı. Umut etmekten başka çareleri yoktu. Onları orada kara bulut bile bekliyor olabilirdi. Elden ne gelirdi ki en güzelini umut etmekten başka.

Sınıra gelmişlerdi. Yarı aç yarı üşümüş şekilde de olsa başlamışlardı. Sınırdaydılar ve yalnız değildiler. Bir sürü çadır vardı burada ve bir sürü insan. Bir sürü özgürlüğü için kaçan insan... Sıra çok kalabalıktı ve bir hafta kadar burada soğukta beklediler. Aylan artık soğuktan ağlayamaz hale gelmiştir. Galip hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışmaktadır ama hep gizli bir yer bularak orada ağlayarak içini dökmektedir. Dua eder, küçücük ellerini Allah'a yalvarırcasına açarak dua eder; 'Allah'ım ne olursun buradaki bütün insanlar kurtulsun. Annem, babam, kardeşim artık üşümesin. Bundan sonra eskisi gibi çok mutlu olalım. Söz sana daha çok şükredeceğim.

Ne olur yardım et!'

Galip'in duaları kabul olur. Artık Türkiye sınırları içerisinde deldir ve ilk olarak İstanbul'a geçmek için uğraşılır. Başarırlar da. İstanbul'a vardıklarında kara buluttan iyice uzaklaştıklarını düşünmek tarif edilemez bir biçimde mutluluk verir. Abdullah Efendi sevinçten ağlamamak için zor durmaktadır fakat Zahime Hanım hiç de kendini tutma gereği duymaz, eşine ve çocuklarına sarılarak ağlamaya başlar. Başarmışlardır, çocuklarını o kara buluttan kurtarmışlardır. Artık eskisi kadar mutlu olabilirler. Bunu düşünmek bile istemsizce içindeki umutsuzluğu gözlerinden damla damla dışarı atmasına sebep olmaktadır. Uzun zamandır hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamayan Zahime Hanım, burada nasıl geçineceklerini düşünmeye başlamıştır bile. İş olanakları var mıydı acaba, geçinebilecekler miydi, hem eşine iş verirler miydi ki?

Bir süre İstanbul'da kıt kanaat geçinirken, Abdullah Efendi bir gün bir anda hazırlanmaları gerektiğini buradan da taşınacaklarını söyler. Bodrum'a gidip oradan da denizden doğru Kos adasına geçeceklerini söyler. Daha rahat yaşayacaklarını, acele etmeleri gerektiğini söyler. Zahime Hanım hemen hazırlanıp eşinin tuttuğu arabayla Bodrum'a geçerler. Yaklaşık bir ay kadar burada kalırlar ve eşinin onları çağırmasını beklerler. Aylan büyümüştür artık abisiyle konuşmaya, oyunlar oynamaya başlamıştır. Sokaktaki insanların kendisini sevmesine izin vermektedir. Aylan'ın bu hızlı büyüyüşü annesini hayrette bıraksa da bir o kadar da mutlu etmektedir.

Abdullah Efendi'nin kim bilir bu kaçınıcı denemesidir. Birinde çocuklarıyla sahil güvenliğe yakalanmışlardır ve uyarılmışlardır. İkincide ise dolandırılmıştır. Zar zor biriktirdiği paralar hep boşa gitmektedir. Ama pes etmemektedir, buralara zaten zar zor gelmişken şimdi vazgeçemezlerdi. Yaklaşık bir buçuk ay sonra yeni bir botun yola çıkacağı haberini alınca hemen ailesine haber vererek hazırda beklemelerini söyler. İki ay sonra bot karşıya geçecektir ve Abdullah Efendi elinde olan son parayı da buraya vermiştir. Son umudu bu bot olmuştur.

Gecenin bir vakti gözünü bir deniz kenarında açan Aylan ve abisi, denizin hafif dalgasından biraz korkmuştur. Anneleri iki çocuğuna da korkmamaları gerektiğini çok daha mutlu olacaklarını söyler ve bota binerler. Abdullah Efendi Aylan'ı kucağına alır ve korkmaması için öper. Galip de annesinin kucağındadır. Galip'e sımsıkı

sarılan annesi, korkmaması için kollarını iyice sarmalar. Ama garip bir şey vardır ki bot olması gerektiğinden fazla kalabalıktır. Ama kimse bir şey diyemez. Yaklaşık yarım saat boyunca bot sarsıntılı bir şekilde ama büyük bir sorun teşkil etmeyerek ilerler. Ta ki dalgalar hızlanıncaya kadar...

Annesi oğlunun kolundan sıkıca tutmuştur ama kendisi de düşmek üzeredir. Eşinin adını avazı çıktığı kadar bağıırır ama nafile etrafta eşi de oğlu Aylan da yoktur. Oğlunun eşinin yanında olması için yalvarırken Galip'in sesi düşüncelerini dağıtır. 'Anne bırakma! Anne ben denizden çok korkuyorum anne n'olur bırakma! Anne!..' Ellerin arasında kayıp giden Galip, annesinin son 'Oğluuum!' diye haykırışını duyar ve kendini o soğuk suların esir almasına müsaade eder.

Abdullah Efendi oğlunu sıkıca tutmaya çalışsa da kendi de düşmek üzeredir. Bir şekilde oğlunu kurtarmayı başarması gerekmektedir. Eşine bakar; o da Galip'i bırakmamak için elinden geleni yapmaktadır. Son bir dalga... O son dalga, Abdullah Efendi'nin ağzından 'Allah'ım oğlumu son kez öpmüş olmayayım, yalvarırım!' sözlerinin çıkmasına neden olur. Aylan babasının kucağından kayar ve o, gördüğünde korktuğu denizin dalgalarına kendini bırakır.

Abisi elli metre ötesinde uyuyordu, Aylan ise derin bir uykuya dalmıştı bile. Abisini rüyasında görmeliydi en azından. Rüyasında son kez abisiyle oyun oynamalıydı. Bu bir son olamazdı. Abisine bile bu kadar uzaktayken, hele annesi ile babasını bir daha göremeyecekken. Bu şekilde bitiremezdi. Abisiyle, kıyıya vurmuş bir şekilde bitmemeliydi. Onlar önceden mutlulardı, hem de çok...

Aylan bebek ve abisi Galip... Bulutlar artık dayanamayıp taşmıştı, bu kadarı fazlaydı çünkü. Güneş sırtını dönmüştü insanlığa, yapraklar Aylan ve Galip'i o şekilde görünce dökülmüştü. Deniz iki tane meleğin, cansız bedenini taşımanın ağırlığıyla yaşayamazdı. Kumsala bıraktı iki meleği. Kumsal, bu iki küçük bedeninin yükünü nasıl kaldırabileceğini düşünürken, bir insan yaklaştı o masum bedene. Kimi zaman varlıkların en üstünü olup, kimi zaman şeytanlaşan insan... O küçücük bedene umarım yaşıyordur adımları ile yaklaştı, ama nafile... Kumsal, 'Kaldırın artık insanlık suçunuzu üstümden, yeter artık mahvettiğiniz, yetti katlettiğiniz!' diyerek insanlığa isyan etmişti. Öyle ya, kıyıya insanlık vurmuştu. O gün denizde Aylan değil, merhamet boğulmuştu. O gün denizde insanlık, yok olmuştu...

Görev Başarıldı

Miray Kaya

Kırklareli Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bir akşam vaktiydi, ortalık iyice kararmıştı, saat de epeyce geç olmuştu. Çocuk yine herkesin uyumasını usulca bekliyor, yatağında uyuyormuş numarası yapıyordu. Herkes uyuyunca yatağından sıyrılıp o sonunu bilmediği karanlık oyunun başına oturmaya hazırlanıyordu.

Aslında başlarda zor görevler verilmiyordu fakat gün geçtikçe oyun daha zorlu hale geliyordu. Çocuk heyecanı seviyordu. Zaten arkadaşları da ne kadar güzel ve aksiyon dolu bir oyun olduğundan bahsedip durmuşlardı. Sonraları aslında bu oyunun pek kendine göre olmadığını fark etti. Fakat en başında oyuna vermiş olduğu bilgiler yüzünden oyuna tutsak edilmişti. Sanki her şey plan üzerine kuruluydu. Bir bataklık gibi sürekli içine çekiyordu oyun çocuğu. Ne kadar korksa da ailesine ve sevdiklerine zarar gelmesin diye bırakmıyordu, gittikçe daha çok batıyordu bu bataklığın içinde. Verilen görevleri yapmakla sorumlu gibi hissediyordu kendisini artık. Normal hayatla bütün bağı kopmuştu. Dışarıdaki yaşantısı tamamen cazibesini yitirmişti çocuk için. Geceleri oyun yüzünden ancak sabaha karşı yatabiliyordu. Uykusunu alamadığından bütün gün okulda uyuyordu. Bu hayata renk saçan, varlığıyla ıslık ıslık parlayan, gözlerinin içi gülen o çocuk gitmiş; sürekli uyuklayan, düşünceli, sinirli, gözleri kan çanağı gibi bir çocuk gelmişti yerine. Bu durumu en çok da arkadaşları fark etmişti. Etrafa eskisi kadar gülmüyor, herkesle ve hatta yaşamla bağıni kopartmışçasına ortalıkta dolanıp duruyor-

du. Gün geçtikçe daha çok içine kapanıyordu. O küçücük bedenine öyle ağır bir yük yüklenmişti ki ayağa kalkmak şöyle dursun doğrulamıyordu bile.

Yine bir gece, saat bir sıralarında herkesin uyumasını beklerken yatağında odasından içeri babası girdi. Oğlum neyin var senin bu sıralar? Dedi. Hiç, hiç ne olacak ki? Dedi çocuk. Birçok gece geç yatıyorsun oğlum, uykunu alamıyorsun, derslerine çalışmıyorsun, bütün hocaların bu durumunu anlatıyor yana yakıla, bir derdin mi var? Anlat babana!

Çocuk, yok bir şey baba uyumak istiyorum, iyi geceler diyerek konuyu geçiştirdi. Ne diyecekti ki zaten babasına bunun dışında. Oyundan, hele hele de verilen görevlerden bahsetse babası bilgisayarını kesin elinden alırdı. Bilgisayarı onun hayatıydı. Asla böyle bir şey olmasına izin veremezdi. Yorganını başının üstüne çekti ve sessizce babasının odasından çıkmasını bekledi. Babası çocuğun üstüne gitmek istemedi. Başını ümitsizce sallayarak ayrıldı yanından. Ne yapacaktı, ne yapmalıydı bu çocuğun gece yarısı bilgisayar başına oturmaması için acaba?

Ve nihayet herkes uyumuştur. O gece nedense tıpkı annesinin kendi odasına gelip yaptığı şeyleri yapmak istedi. Anne ve babasının odasına girdi, ilk önce annesinin yanağına küçük bir buse kondurdu. Üstü açıktı, örttü. Kokusunu içine çekti. Sonra babasını da öptü ve ikisine de uzun uzun baktı. Onları ne kadar çok seviyordu.

İşte, nihayet oyunun başına oturdu. Nedense birden bire bir korkuya kapıldı. Fakat gene de açtı görevi ve oyunun sonuna ulaştığını anladı... Kendisini öldürmesi söyleniyordu. Ama bu görevde gerçekten de ölmüyordur oyuncular diye düşündü çocuk. Bu işi banyoda yapması söyleniyordu. Yaparken bilgisayar kamerasını da açıp görüntüleyebilmek ve başardım demek için video çekmesi gerekiyordu. Ayarladı bilgisayarını. Banyoya girdi, içinde bir bulantı hissi oluştu birden. Ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu. Bunu nasıl yapabilirirdi? Aklına yine bunun oyun olduğu ve gerçekte tıpkı videolarda gördüğü gibi ölmeden oyunu noktalayacağı geldi. Bu duygu onu biraz rahatlattı. Bu sadece bir oyundu ne olabilirdi ki? Ailesi seslere uyanmadan hemen tamamlamalıydı görevi. Bornozun kuşağını aldı, onu banyodaki şu demir çıkıntıya asarsa tabure üstüne çıkabilir ve son görevi başarabilirdi. Bilgisayarı tam kendi pozisyonuna uygun ayarladı. Kendini oyunun son görevine kadar gelebildiği için şanslı

hissediyordu. Tabureye çıktı...

Sabah annesi çocuğunu o halde görünce oğlunun yanına yığıliverdi, içine dağ gibi bir ateş düştü. Annenin içi bir yangın yeriydi... Sesleri duyan baba göreceklarını sezmişçesine hızlıca girdi banyoya. Oğlummm!!! Diyerek hüngür hüngür ağladı, kucaklayıp hemen boynundan ipi çıkardı. Kadının feryatları adamın bağırısları ortalığı inletiyordu. Kenarda duran bilgisayardan gelen mekanik ses sürekli görev başarılı, görev başarılı, diye tekrar edip duruyordu.

Muhayyel Macera

Zehra etin

Hatay - İskenderun Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Gözlerimi açtığımda kendimi bir sandalyeye bağlı halde, garaj gibi bir yerde buldum. İçerisi karanlıktı ve tavanda sallanan, arada cızırdayan zayıf ampulün gücü ortama sadece loş bir hava vermeye yetiyordu. Etrafa korku ve şaşkınlık içinde göz gezdirirken ağızımdaki bandı yeni fark ettim. Hayırlı olsun, kaçırılmışım. Ben de yıllardır bu anı bekliyordum sanki (!). Babamın polis olması nedeniyle hasımları beni ne zaman kaçırarak düşüncesiyle diken üstünde yaşardım hep. Tek çocuk olmam sebebiyle babam beni bir erkek gibi yetiştirmişti, bu yüzden korkudan ödüm patlamıyordu, aksine monoton hayatıma macera çıkmıştı sanki. Her gün okulla ev arasında mekik dokumaktan başka bir iş de yapmıyordum. Kitap okumayı çok sevmemin sebeplerinden biri de bu idi; madem hayatımda macera yok bari macera olan hayatları okuyup hayatımdaki eksik hayal dünyamda tamamlayayım. Okuduğum kitapların karakterlerinden biri gibiydim. Kaçırıldığına memnun bir karakter(!).

Kaçırıldığımı fark edince korkudan küçük dilimi yutmayıp, gözlerimden sağanak halde yaşlar akıtmamamın diğer sebebi de küçüklüğümünden itibaren var olan; “her şey olacağına varır” düşüncesi idi. Yani zerreden küreye her şeyin O’nun iradesiyle gerçekleştiğine iman etmiş olmamdı. Tabi insan yine de düşünmüyor değil: Acaba sabaha çıkar mıyım? Arapların bir deyişi vardır: “Gece gebedir.” diye. Acaba sabaha benim için gün doğacak mı? Elimden gelen tek ama en büyük şey olan tevekküle sarıldım.

Ben böyle düşünceler içinde kıvrılırken bana yaklaşmakta olan ayak seslerine doğru başımı çevirdim. Bir de ne göreyim! Ne göreceğim, tabi ki filmlerdeki gibi, obezlikte seviye atlamış, tüm rakiplerini nakavt etmiş balina kılıklı bir adam geliyordu.

- Korkmana gerek yok, babandan istediğimizi alıp seni serbest bırakacağız. O yüzden akıllı dur.

Aman Allah'ım! Balina yavrusunun hakkını yiyordum galiba. Bu ses tonu ve kibarlık... İçinde bir leydinin kibarlığı vardı. Adam onun diliyle konuşuyordu. İşin daha da eğlenceli bir hal almasına sevinmedim desem yalan olur.

Yarım saat kadar balina yavrusuyla bakiştık. Ağzını bıçak açmıyordu. Bu kocaman ağza bıçak değil testere lazımdı zaten. Nihayet içeriye diğer deniz yaratıkları da teşrif ettiler. Şu deniz yılanına benzeyen tıfil, onların lideriydi galiba. Yanındaki kısa tip de yedi cücelerden uykulu olsa gerek. Göz kapaklarının açık kalması için ancak kibrit çöpü falan kullanmalıydı. Beni uzaylılar kaçırsa ancak bu kadar olurdu yani. Deniz yılanıyla kısa bir bakışmadan sonra, kıvrıla kıvrıla gidip koltuğuna kuruldu. Yanındakinden telefonu istedi.

- Evet hanımefendi, şimdi babanı arayıp adamımızı bırakmasını isteyeceğiz. Ve baban senin nefes alır bir halde eve varmanı istiyorsa tabi ki onu bırakacak.

Ses tonundaki küstahlık ve kazanacağından eminlik beni sinir etmişti. Ya hu neden ağzımdaki bandı açmıyorlar? İki lafın belini kırardık şu deniz mahsulleriyle. Telefonu hoparlöre alıp babamın numarasını çevirdi. Telefon birkaç kez çalmasıyla açıldı. Babamın tok sesini duymak bana güven vermişti. Sesinde güven bulduğum ilk insan babamdı.

-Alo.

- Kızın elimizde.

Al işte klasik giriş cümlesi.

- Siz kimsiniz lan?

Babamın kızdığını anlamamak için sağır olmak gerekirdi.

- Sakin ol şampiyon. Kızın tek parça halde eve varmasını istiyor-san, adamımızı serbest bırakacaksın.

İşte şimdi işe biraz renk gelmişti. Bizim deniz yılanı etrafa biraz

elektrik vermeye başladı.

- Kızımın sesini duyacağım. Nereden bileyim kaçırdığınızı. Hem sizin adam kimmiş? Siz kim oluyorsunuz da racon kesiyorsunuz?

Balina bana yaklaşıyordu. İçindeki leydi kibarlığını bilmesem, bu yürüyüş tarzından korkabilirdim. Ağzımdaki bandı çıkardı. Liderleri elinde telefonla yanıma gelirken, babam onlara bağıyordu...

- Alo baba.

- Zeynep! Kızım iyi misin? Sana bir şey yapmadılar değil mi? Eğer kızımın kılına zarar gelsin o parmaklarınızı şişe takıp közde pişirir, kanınızla soslar size yediririm!

Vay canına! Babam benim için neler söylüyordu!

- Baba ben iyiyim, sadece sandalye hiç ortopedik değil.(!)

Bizim yaratıkların gözleri şaşkınlıktan yerlerinden fırlayıp önümde düştü. Yerdeki üç çift gözle bakışıyorduk. Adamlar her halde ağlayıp zırlayıp; "Baba beni ne olur kurtar!" falan dememi bekliyordu. Ya da babamın işkence tasvirinden ödleri patlamıştı. Bunlar bu korkuyla nasıl kötü adam olmuşlar şaşılacak şey doğrusu.

- Kızımın elimizde olduğuna inandın umarım.

Konuşma üç dört dakikayı bulmuştu. Bu da demek oluyordu ki babam ve ekibi telefonun konumundan yerimizi bulmuş yola çıkmışlardı bile.

- Peki peki. Sizin adam kim? Kimi serbest bırakacağımı nerden bilebilirim?

Babamın yalancı kabullenişinden beni kurtarmak için yola çıktıkları anlaşılıyordu. Bu konuşmalar oyalama konuşmasıydı. Bizim deniz yılanı ağzından kıvılcımlar saçarak adamlarının kim olduğunu tarif ediyordu ki garajın kapısının bir anda açıldığının sesi geldi. Kapının açılmasıyla içeriye müthiş bir ışık huzmesi akmıştı. Meğerse gece değil gündüzmüş! İşte benim için gün şimdi doğmuştu. Tabii babam ve ekibini görmem günümü daha da aydınlatacağına benziyordu.

Bizim yılan, başımı kavradığı gibi beni kendine siper ederek silahını şakağıma dayadı.

Diğer iki adamı zaten yakalamışlardı. Babamın kaşları çatıktı ve

yüzünde zerre acıma hissi yoktu. Gözlerini adamdan ayırmıyordu. Bana bir kez olsun bakmadı, inanamıyorum! Ve bam! Adamı bileğinden vurmuş, yüzüme adamın kanı sıçramıştı. Merminin kulağında ki vızıltısı hala geçmemiş haldeyken babamla sarıldık. Ve gözlerini gözlerime dikip: “Eğer sana bir an dahi baksaydım kızım olduğun için, içimde ki şefkat duygusundan yanlış bir hareket yapabilirdim.” Nasıl da bana bir kez olsun bakmadığına şaşırıldığımı anlamış...

- Zeynep kızım tamam yeter bu kadar yine uçmuşsun hikâyelerinde.

- Ama baba bu sefer ki gayet güzel oldu bence.

- Kızım ben bu kadar cani miyim? Niye milletin parmaklarını közde pişireyim?

- Yani biri beni kaçırsa yapmaz mısın?

- Kızım hayal gücünden korkmaya başlıyorum. Hem niye biri seni kaçırır? Ben gayet işinde gücünde sakın bir polis memuruyum.

Ve babam yine yazdığım hikâyeme kusurlar buluyordu. Neyse gideyim de anneme okuyayım bari hiç olmazsa gülüp eğleniyor kadıncağz. Hikâyeye defterime yeni hikâyeye katmanın verdiği mutlulukla balkonda çay içen annemin yanına doğru ilerledim. Hayat bir çayın bardakta soğuyana kadar geçmesi gibi değil miydi? O yüzden renklendiriyordum hayatımı yazdığım hikâyelerle. Hayatı hikâyeye olan insanlara da özenmişimdir hep. Sıradan olmanın verdiği sıkıcılıktan da şikâyet ettim çoğu zaman. Bu da demek oluyor ki okulu bitirdikten sonra gittiğim üniversitede okumadığım kitap, gezmediğim tarihi mekân, izlemediğim film, atılmadığım macera etkinliği kalmayacak. Kendimi geliştirme yolunda elimden geleni yapmalıydım. Hem zaten vatana hayırlı bir fert olma yolunda ilerlemenin en iyi şekli de bu olsa gerek. Oysa şimdi, benim her zaman iyiliğimi isteyip her konuda arkamda duran, hatalarımı telafi etmem için bana fırsatlar sunan hayatımdaki en mükemmel insan olan annemi eğlendirme vaktiydi.

- Anneee! Yeni hikâyeye yazdım.

- Gel bakalım bu sefer baban hangi süper kahraman olmuş? Şu hikâyelerde bir kere de beni süper kahraman yapsan olmaz zaten!

Gazi Bekir

Hüsrev Süheyl Korkmaz

İstanbul - Başakşehir Belediyesi Akif İnan Anadolu İmam Hatip Lisesi

Kahvaltısını yapmış, saate bakıyordu. Ardından takvime baktı “29 Ocak 1932”. Hazırlanıp öğle namazı için camiye gidecekti. Kıyafetlerini giydi, saatini cebine koyup kırmızı fesini başına geçirdi. Sokağa çıktı. Mekteplerine giden talebeler, ayakkabı boyacıları, simitçiler, macuncular ve çoğu kırk yaşından küçük göstermeyen beylerle sokak hayli kalabalıktı. Hava hafif rüzgârlı, gökyüzü bulutluydu. Talebelerin gülüşmeleri, satıcıların bağrıışmaları ve kahvehanelerden gelen kaba seslerle sokağın gürültüsü baş ağrıtıcıydı.

Otuz yaşında, pos bıyıklı, ela gözlü, yaşitlarına göre uzun boylu, hafif şişman, sol kolu olmayan, heybetli bir adamdı Bekir. Buralarda tanınırdı. Gazi Bekir derlerdi ona. Çünkü Sakarya Muharebesi gazi siydi. Sol kolunu orada kaybetmişti.

Bu saatlerde hep buradan geçer, camiye giderdi. Annesi de babası da vefat etmişti. Evlenmemişti. Bu nedenle Fatih'teki eski apartmanın ikinci katındaki dairede yalnız yaşardı.

Az sonra minarelerden yayılan tekbir sesleriyle herkes susacak ezan sesinden başka ses duyulmayacaktı. İnsanın gönlüne huzur veren o ses her yere yayılacaktı. Ya da o öyle zannediyordu. Uzaklarda bir gazeteci çocuk gördü. Çocuk bir şeyler söylüyor ama uzakta olduğu için duyulmuyordu. İnsanlar ondan gazete alıyordu. Çocuk yaklaştıkça söyledikleri duyulmaya başlamıştı. Gazeteci çocuk:

- Yazıyooooor, yazıyor. Ezanın Türkçe okunacağı yazıyor.

Duyduğu sesle irkildi. Yere çakılmış gibiydi. Hareket edemiyor, adım atamıyordu. Çocuğun söyledikleri kulağında uğulduyordu. “Ezanın Türkçe okunacağı yazıyor.” Bir dakika sonra Fatih Camii Müezzini Hamdi Bey’in sesi duyuldu:

- Tanrı uludur, Tanrı uluuuuuu

Herkesin yüzünde keder vardı. Kimse konuşmıyor, herkes acı acı yutkunuyordu. Hamdi Bey ezanı gözyaşları içinde zor okumuştü. Gözleri yaşardı Bekir’in. Yaşlı bir adamın sesi duyuldu:

- Böyle ezan olur mu hiç.

Birkaç adam da yaşlı adamın söylediklerini destekliyordu:

- Öyle okunmaz ezan.

- Yanlıştır.

- Bu nasıl olur.

İçli bir of çaktı Bekir. Daha fazla duramadı orada. Zar zor adım atarak kederli bir şekilde, ağır aksak evine doğru yürüdü. Evine girip kendi kendine gür bir sesle okudu hakiki ezanı. Namazını kıldı ve ellerini açtı Rabb’ine:

- Ya Rabb! Memleketimizi muhafaza eyle. Ezanın hakikisinin, yüzyıllar öncesinden beri okunan, bize Peygamberimiz’den (sav) emanet olan ezanı değiştirmeye çalışanlara fırsat verme.

Günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları kovaladı. Derken yedi yıl geçmişti. Geçen zaman içinde her ezan okunduğunda içi parçalanmıştı. Eminönü Meydanı içler acısı bir manzaraya sahne oluyordu. Süleymaniye Camisi’nde Türkçe ezan okuyan müezzini susurup ezanı Arapça yani normal şeklini okumaya çalışan iki gencin idamı için hazırlıklar vardı. Hazırlıklar tamamlanmıştı. İki gencin boynuna da yağlı urgan geçirilmişti. Halk gözyaşları içinde seyrediyordu manzarayı. Bekir de tutamamıştı kendisini. O da ağlıyordu. İdam edilecek gencin son sözleriydi duyulan ses:

- Ezan mukaddestir. Ezan Peygamber’in (sav) emanetidir. Atalarımız, dedelerimiz vatanımızda ezanlar susmasın diye can verdiler. Benim adım Ali. Bir Ali ölür, bin Ali doğar. Ezana sahip çıkın. Emanete ihanet etmeyin.

Gençlerin altındaki tahta taburelere tekmeler atılmıştı. Halkın ortasında gözyaşları içinde can veriyordu iki genç. Bir ses duyuldu:

- Tanrı uludur. Tanrı uluuuuuu.

Bekir duyduğu sesle camiye koşuyordu. Camiye girdi. Minareye çıkan kapıyı açmaya çalıştı. Kapı kilitliydi. İki omuz darbesiyle kırdı kapıyı. Minarenin merdivenlerini hızla çıkıyordu. Şerifeye çıkmıştı. Müezzinle karşılaştı. Bekir müezzine eliyle kapıyı gösterdi. Bekir:

- Lütfen aşağı in müezzin ezan Peygamber (sav) emanetidir. Doğrusunu okuyacağım.

Direnmedi müezzin:

- Peki. Dedi.

Bu sefer başka bir ses yayılıyordu etrafa. Herkes susup sesin geldiği tarafa dönmüştü. Herkesin yüzünde tebessüm vardı. Pür dikkat dinliyordu herkes Bekir'i. Başka ses duyulmuyordu. Bekir:

- Allahu Ekber. Allahu Ekber.

- Allahu Ekber, Allaaaaaahu Ekber.

Bekir ezanın yarısına gelmişti. O anda acı bir fren sesi duyuldu. Bir komiser ve iki zabıt araçtan indiler. Komiser emir verdi:

- Getirin o adamı bana.

- Emredersiniz.

Dedi iki zabıt birden. Bekir ezanın son cümlesini söylüyordu:

- La İlahe İllallaaaaaaah.

İki zabıt Bekir'in yanına çıktılar. İki kolundan tutup götürceklerdi ki sol kolunun olmadığını gördüler. Bir kolundan tutarak aşağı indiriyordu zabıt Bekir'i. Direnmemişti Bekir. Arabaya bindirip Bekir'i karakola götürdüler. Amir Bekir'e:

- Neden yaptın?

- Peygamberimiz'in (sav) emanetidir ezan amir. Ona sahip çıkmamız gerek. Ezanın Türkçe okutulması doğru değil.

- Kanunlar böyle ama.

- Ya Allah'ın kanunları?

Bir an duraksadı amir. Sonra Bekir'e:

- Yarın mahkemeye sevk olunacaksın. Bu gece nezarettesin.

- Tamam.

Amir, odadaki bir zabite emir verdi:

- Götür.

- Emredersiniz.

Zabit Bekir'i alıp nezarete götürüyordu. Nihayet nezarete geldiler. Zabit:

- Uslu uslu otur burda. Yarına kadar sorun çıkarma. Ne bizi uğraştır, ne kendin uğraş.

- Merak etme. Öyle bir niyetim yok.

- E inşallah.

O gece nezarete yatsı namazını kıldıktan sonra dua etti Bekir. Âlemlerin Rabbi'ne açtı ellerini. O'na yalvardı:

- Ya Rabb alınan bu yanlış karardan dönülmesini nasip eyle. Vatanımızda Ezan-ı Muhammedi'nin yeniden yankılanmasını nasip eyle. Bizlere yardım eyle. Amin.

Ertesi sabah bir zabitin kapıyı açma sesiyle uyandı. Zabit:

- Kalk hadi kahvaltını yap. Mahkemeye gidiyorsun.

- Tamam.

Kahvaltı getirmişti zabit. Peynir, bal, haşlanmış yumurta ve reçel vardı tepside. Çabucak yaptı kahvaltısını Bekir. Zabite:

- Kahvaltımı yaptım. Ne zaman gidiyoruz?

- Şimdi, dedi zabit.

Kolundan tuttu Bekir'in. Karakoldan çıkardı Bekir'i. Bir arabaya bindirdiler. Arabada iki zabit daha vardı. Hızlı bir şekilde yol alıyordu araç. Birden durdu. Direksiyondaki zabit:

- Geldik.

Hepsi araçtan indi. Biri Bekir'i tutuyor, diğerleri yanında yürüyorlardı. Mahkemeye girdiler. Salona getirdi zabit Bekir'i. Mahkeme başlamıştı. Hakim:

- Sayın Bekir Kara. Eminönü'ndeki Nene Hatun Camisi'nde ikinci

ezanını okuyan müezzini susturup ikinci ezanını Arapça okuduğun yazıyor. Suçunu kabul ediyor musun?

- Bu bir suç mu?

- Evet.

- O halde kabul ediyorum.

- Neden yaptın?

- Çünkü ezanın aslı odur. Türkçe ezan okunmaz. Alınan karar yanlışdır. Ezan Türkçe okutulamaz.

- Kim diyor onu?

- Allah

Hâkim biraz durdu. Sonra sağındaki ve solundaki mahkeme üyeleriyle istişare etti. Hakim:

- Karar, dedi.

Herkes ayağa kalktı. Herkes hâkimi dinliyordu. Hâkim:

- Bekir Kara suçunu kabul etmiştir. Suçunun cezası olarak on beş sene hapis cezasına çarptırılmasına karar verilmiştir. Mahkeme bitmiştir.

Bir şey demedi Bekir. Onu mahkemeye getiren zabıt kolundan tuttu. Bu sefer hapishaneye götürülüyordu. Araca bindirildi. Ve hapisane yolunda ilerliyordu araç. Pişmanlık hissetmiyordu Bekir. Aklına idam edilen o gençler geldi. "Allah rahmet eylesin." dedi içinden.

Araç hapishanenin önünde durmuştu. Direksiyondaki zabıt:

- Geldik. Dedi.

İndiler. Zabıt Bekir'i hapisane gardiyanına teslim etti. Zabıtlar gitti. Bu sefer gardiyan götürüyordu onu. Hapisane Müdürü'nün odasının önüne geldiler. Gardiyan kapıyı tıklattı.

- Gir.

Gardiyan içeri soktu Bekir'i. Gardiyan:

- Yeni mahkûm Bekir Kara. Suçu ezanı Arapça okumak efendim.

- Tamam. On yedi numaralı koğuşa götür.

- Emredersiniz.

Koğuşuna bırakmıştı gardiyan onu. Koğuştakiler sırayla gelip kendileri tanıttılar.

- Allah kurtarsın. Dediler.

Sırayla hepsiyle tanıştı Bekir. Yatacak yer gösterdiler Bekir'e. Vakit geç olmuştu hemen yattı Bekir.

Günler zor geçiyordu. Zar zor geçiyordu yıllar. Her yıl bir asır gibi geliyordu ona. Ama pişman değildi. Şimdilerde on birinci yılındaydı hapsinin. Gardiyan geldi:

- Bekir Kara, dedi.

- Benim, dedi Bekir.

- Müdür Bey seni bekliyor.

- Tamam.

Gardiyan Bekir'i müdürün odasına getirdi. Kapıyı tıklattı.

- Gir.

Bekir'le beraber içeri girdi gardiyan.

- Getirdim efendim.

- Tamam. Sen çık.

- Emredersiniz.

- Bekir Kara, dedi müdür.

- Evet.

- Serbestsin.

- Nasıl olur, daha dört yılım var.

- Çok konuşma serbestsin işte. Gardiyan!

Gardiyan, kapıdan içeri girdi:

- Emredin efendim.

- Bu adam serbest. Hazırlansın çıkar bunu.

- Emredersiniz.

Bekir ne olduğunu anlayamamıştı. Hazırlanıyordu. Koğuştakiler-

le teker teker vedalaştı. En son:

- Allah'a ısmarladık. Dedi.

Tarih 16 Haziran 1950. Hükümet değişmiş. Yeni kararlar alınmıştı. Eski kararlar neticesinde cezalandırılanlar serbest bırakılıyordu. Bekir'in bunlardan haberi yoktu. Dışarı çıkmıştı. Bir ses duydu. Yıllardır özlemini duyduğu, hasret kaldığı, gönlüne huzur veren bir ses. Bu ses sokaklarda yankılanıyordu. Duyan herkes sevinçliydi. On sekiz yıllık hasreti sona ermişti. Gönlüne huzur veren bu sesi içine içine çekiyordu. Ses:

- Allahu Ekber Allahu Ekber.

- Hamdolsun. Rabb'im ne büyüksün, dedi Bekir. Huzuru bulmuştu yıllar sonra.

Kelimelerin Peşinde

Zeynep Ulaş

Konya - Mahmut Sami Ramazanoğlu AİHL

Yalın ayak, bağıryordu sokak ortasında. Komşuları olarak biz alışmıştık sanki ona. Garipti, ancak evi yansa böyle bağırı; böyle koşup kaçardı bir insan. Tek kelime ile inletiyordu mahalleyi. Dostu yoktu, geleni, gideni olmazdı. Zaten o da evden çıkmazdı. Perde kullanmaz, pencere camlarını gazeteler ile kaplardı. Markete nadiren giderdi, kısacası bağırmaları dışında sokak onu hiç tanımazdı. Pencereden onu izlerdim hep. Ona olanları, kulaktan duyma bilirdim. Ama hep hakiki hikayesini merak ederdim.

Deliymiş! İnanmadım. Yanlış konuşmuyordu Necdet abi. İç sesimin dışarıya kaçmış haliydi. Kim atardı kendini sokağın ortasına her sabahın 7'si ile, akşamın 10'unda. Beklerdim. Hep beklerdim. Çıksın ve içimi haykırınsın isterdim. Benim suskunluğum onun dilinde bir düğüm olmayı bırakmıştı, emindim. Bir gün cesaret edip, tutacaktım kolundan. Anlat Necdet abi, kimle bizim derdimiz de böyle hınc ile yoğruluyor ruhumuz, diyecektim. Her gün bu cesareti kendimde arar da bulamazdım. Annemin tembihleri de bu bağlamda caydırıcıydı. Ama yapacaktım.

...

Koştum, evine girmeden tutmalıydım kolundan. Sormalıydım işte. Yetiştim. Necdet abi dedim. Sessizce suratıma baktı. Evine gitti, beni hiç umursamadı. Akşamını beklemeliydim bugünün. Umarım aynı cesareti gösterebilirdim. Akşam vaktine alarmı kurdum, unut-

mak istemiyordum. Bu defa onun evinin kapısının önünde bekledim. Şaşkın şaşkın baktı. Tereddütle beni bahçeye davet etti. Sanırım inatlaşmak istemiyordu. Kahve fincanını gösterdi. Şaşırtıcı bir şekilde bahçesi ve fincanları temizdi. Sanki evde bir kadın varmışçasına. Kafa salladım kahve alabilirim manasında. Utangaç biri olmaktan gene nefret etmiştim. Neden, diye sordum. Sessiz kaldı. Etrafı izledim ama sıkıntıda olduğumu çok belli ediyordum. Kahvemini yavaş yavaş içtim. Fakat tek kelime konuşmadım. Elime bir kağıt sıkıştırdı. Müsaadenizle dedim. Odama koşup kağıdı açtım. 'Acımasızlık' yazıyordu. Anlam aradım. Susmuş olmamı mı bir acımasızlık örneği olarak görüyordu, diğer komşuları mı? Soruma verilecek cevap için yarının sabahını beklemem gerekiyordu. Diğer zamanlar kapısını çalacak kadar yakın değildim ona...

Sabahın 7'si. Alarmıma dokunmam ile pencereye koşmam bir oldu. Annemlerin şehir dışında olması bana koskoca bir fırsat olmuştu. Necdet abi dedim. Gülümsedi, bahçeyi işaret etti gene eli ile. Acımasızlık da neyin nesi, diye sordum. Her zaman olduğu gibi hafifçe tebessüm etti. Bir kâğıt daha uzattı. Heyecanına yenik düşüp yolda açtım kağıdı bu defa. Bir yüzünde 'Hatırlamak' yazıyordu, diğer yüzünde ise 'Unutmak'. Şaşıryordum çokça. İki kelam etmediğim adamla, bir oyun oynuyordum. Necdet abi, farklıydı. Bizden olmadığı aşikârdı. Fakat o hangi diyardandı...

Akşam vakti geldi çattı. Komşuların bu sorgular bakışları beni rahatsız ediyordu. Ama önemli olan oyunumuzun sonuna olan merakımdı. Merak, hiçbir şeyi umursatmaz bir illet gibiydi bu yaşlarda. Necdet abi demem ile bahçeye koşmam bir oldu. Heyecanlıydım. Sorularıma yanıt vermekten kaçınıyordu. Bağırışları hariç sesini duymadığım bu insan bu mahalleden, hatta bu dünyadan fazlasıyla soyut bir yerde yaşıyordu. Bir kağıt daha uzattı. Bu kadar işte... Dön evine der gibi suratına baktı. Bu defa 'Saniyeler' kelimesini görünce neler oluyor diye kendimi sorgulamaya başladım. Dayanamadım, gecenin bir yarısı ziline bastım. Kapıyı uyku mahmuru hali ile açtı. Şaşkınca suratına bakıp ne oldu dercesine kafa salladı. Bu benden kaçırıp da yokuşa sürdüğün kelimeler nerede diye sordum. Sırttı. Bir kutu uzattı bana ve evine davet etti. Bense ona bahçede oturmak istediğimi söyledim. İçinde bir kurşun ve katlı kağıtlar vardı. Kağıtları açtıkça sessizleşen biri haline geliyordum. Kelimeler yavaşça ortaya saçılmaya başlamıştı. 'Zordur', 'Alır', 'Tıklatır' kelimelerini buldum. Devamında kurşunlar buldum. Kelimeler tükenmişti. Sabahı bekle,

dedim kendi kendime. Uzun müddet uyuyamadım; bir ara dalmışım, uykumda bile kelimeleri birbirine bağlamaya çabalıyordum. Fakat olmuyordu. Sabahı zor etmişim ama sonunda gün doğmuştu işte. Necdet abi diye bağırdım balkondan. Günaydın der gibi kafasını salmıştı. Kelimeler bir şifre mi, dedim. Güldü ve bahçesine geri döndü. Bu bağırma seansları neydi sadece? Bunu bile öğrenmek benim için yeterli olacaktı. Bağırma seansları diye tanımladığım şey "Hatırlayın" diye bağırmasıydı. Neden aykırıydı diğerlerinden? Bu aykırılığın ona getirdiklerini hiç düşünmüş müydü?

Bugün her şeyi bitirmelisin Taha, dedim kendime. Akşamı beklemem gerekiyordu. Zaman geçmiyordu. Bu kelime oyunundan sonra kitaplara da şarkılara da dalamaz hale gelmişim. Aklım tamamen onda takılı kalmıştı. Akşam saati yaklaşıyordu neyse ki...

Necdet abi, konuşmamız lazım, dedim. Kafasını salladı. Bu kursunlar ne diye sordum ilk olarak. Sessizliğini koruyup, sadece gözlerimin içine baktı. Kısık bir sesle birkaç kelime kaldığını söyledi. Hatta buna fısıldamak bile diyebilirdim. Elime bir kağıt daha uzattı. Evimin yolunu tuttum biraz mutsuzca. Annelerin dönmesine az kalmıştı, bir an önce halletmeliydim. Nasıl yapacağım hakkımda bir fikrim yoktu fakat az kalmıştı işte. Arayan Mevlasını da Leylasını da bulur, der babam.

...

Kapıyı çalıp var gücümle bağırdım; iyiliği hatırlamak zordur, unutmak saniyeler alır, unutulmuş iyiliklerine karşılık acımasızlık kapını tıklatır. Sıcacık bir gülümsemeyle açtı kapıyı. Hoş geldin, dedi. Düğümü yeniden çözülmüştü. Geveleyerek başladı konuşmaya: "Vardır sözlerimin belki sen de hükmü. Oyunun peşinden sırf merakın adına koştuğunu idrak edebiliyorum. Eşimi unutulmuş bir iyiliğin sonucu kazanılmış bir acımasızlığa toprağa verdim. O saatlerim de uyku saatlerim. O benim rüyalarımı hep süsler" dedi. Kilidini kelimeler sayesinde kırdığım geçmişin derinliklerinde kulaç atıyordum, biraz buruk fakat aynı heyecan ile...

Dertle Dirilmek

Kezban Çetin

Konya - Karatay Konya Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yıllarca dünyanın küçük bir yer olduğunu öğrettiler bana. Her an, her yerde, herkesle karşılaşabileceğimi ve elimi uzattığımda isteklerime ulaşabileceğimi... Değilmiş. Elimi uzattığımda en çok istediğim yere -insanların yüreklerine- dokunamıyor, o yüreğin altında ne olduğunu bilemiyordum. Yahut yürek sahibinin bana ne getirip, benden ne götüreceğini...

...

Kalabalık evrende, kimsesizliğe açıyordum gözlerimi. Kendime dair hiçbir şey bulamadığım bu yerde tavanı izliyordum dakikalarca. Tüm olup biteni başa sarıp yineliyordum yanağımdan süzülen sıcaklık eşliğinde. Hayat yine oyun oynuyordu bana. Öyle bir oynuyordu ki, sürüklemişti beni buraya. Odadaki rutubeti içime çektikçe daha derin düşündüm ve boyası dökülmüş kerpiç duvarların üzerime doğru yol almasına daha fazla dayanamayarak yataktan dışarı fırladım.

Pencereyi araladığımda öfkeyle koşan çocuk, saçlarımı yüzüme savuruyordu. Yüzümdeki tüm somurtmaya rağmen, gökyüzümden düşen incilerin mucizevi uçuşu dudaklarımın yana doğru uzamasını sağlıyordu. Çok geçmeden "ho ho" sesleri kulağımı tırmalamaya başladı. Hışımla kapattığım pencere ile dışarıdaki öfkeyi içime çekmiş olmalıydım ki, yüzümün yandığını o denli hissediyordum. Gözlerimi taşımaya hazırlandığım sırada aceleci bir ses ile irkildim: "Umuuuu.

Geç kalacaksın.” Umut. Sahi umut neredeydi? Adıma asık biriyken, adımı arar olmuştum. Geçmeyecekti. “Ne ben bu düzensiz düzene alırsam ne de...” bir yandan mırıldanıp diğer yandan kapıya yöneldiğim sırada camın dışındaki hızlı hareketi farkettim. Şaşkınlıkla tek camlı, yeşilimsi pencereye yöneldim. Bir kız... Yeşil naylon ayakkabısına yerleştirdiği ince çoraplı ayakları, titreyen bacaklarının altında bir sağa bir sola kayıyordu. Soluk renkli önlüğünün altında uçuşan incecik pijamasını çatlamış elleriyle tutuyordu. Sarı örgüsünün ucundaki beyaz saç lastiği düşmeye hazırlanırken tanıdım onu. Kardelen...

Yüzünün, tüm renk tonlarını yaşadığına emindim. İki ay olmuştu, babamın inadı sebebiyle “Ümitsizler Köyü”ne yerleşeli. Elimizin altındaki tüm fırsatları tepip, hayal kırıklıklarımın gömülü olduğu ümitsizliğe geleli. Belki bundandır, adımı mumla aramam. Başımı tekrar çevirdiğimde Kardelen’in kedilerin bakışları arasında çalılıkları atlayarak gözden uzaklaşmasını izledim. İki aydır hayretle izlediğim biriydi Kardelen. En çok da ismi ile şaşırtmıştı beni. ‘Zor şartlarda yetişen çiçek’ anlamını yaşadığına emindim. Ama nasıl? Yine düşünceler eşliğinde benliğimi unutmuşken, kapının gıcırdaması ile gelebildim kendime. Aynı ses bu kez “hemen çıkıyorsun” dedi. Öfkeliydi sesin sahibi. Dağılmış saçlarını toplamaya çalışırken, beni süzmeyi de ihmal etmiyordu. Lütfen dercesine baktım anneme. “Gitmelisin,” dedi. “Elbet öğreneceklerin vardır.” Tebeşiri dahi yetersiz olan bir okulda ne öğrenebileceğimi aklım almıyordu. “Ama Karde...” “Bana mı dedin?” “İmm... Yok hayır, şarkı söylüyordum. Çıkıyorum ben.” Bir an yüreğimin hızlandığını hissettim. Zira iki aydır merak ettiğime -Kardelen’in hayat hikayesine- doğru yol almam bunu gerektiriyordu.

Veryüzü gelinlik giymeye hazırlanıyordu. Montumun içinde titrediğimi hissettiğim sırada, Kardelen geldi hatırıma. İncecik kıyafetiyle onca yolu nasıl geliyordu, öğrenmeliydim. Başıma gelen beyaz top ile kurtuldum düşünce havuzumdan. O top, iki aydır yaşadığım yere çevirdi yüreğimi. Koşturan çocuklar, damındaki karı temizleyen teyzeler, kamyonetini çalıştırmaya çalışan amca... İlk defa çevremi izleyerek, kendimi soyutladığım bu yeri içime çekiyordum. “Küçük bir yer” dedim. Küçük belki ancak büyük hikâyelerin yaşandığı bir yerdi.

Okula yaklaştığımda kartopu eşliğinde gülüşler yankılanıyordu. Bir avuç öğrenci arasında aradığını bulmakta zorlanıyordu gözlerim.

İlerlediğimde fark ettim, yine aynı yerdeydi. Buz gibi beton üzerinde dizlerini kendine çekmiş, ellerini hohluyordu. O an ciğerimdeki kopuşu hissettim. Ona doğru yaklaştığımda üzerindeki ürkeklik de artıyordu hallice. Elimi omuzuna koymamla irkilerek ayağa kalkması bir oldu. "Haklısın" dedim. "Elim soğuk." Elimin altında aslen ne olduğunu bilmez bir vaziyetteydim. "Üşümüyor musun bu halde?" Pişmanlıkla yutkundum. Utanarak başımı eğdiğimde, iki aydır giydiği beyaz çorapların griye döndüğünü gördüm. Önlüğünü çekiştiren kurumuş elinin morlaştığını farkettim. Uzunca baktım. Canımdan fısıldadım: "İnsan güçlü olmazsa, ölür."

Çılgınlık çıkarttı bizi girdiğimiz buhrandan. "Okul tatiil!" "Bize gelsene?" deyiverdim. "İmm... Yok kızarlar. Sen bize gel ama bahçeye. Hem canavar da yok." Canavar mı? Bir tür hayvandı sanırım. Bunun gibi çoğu şeyi öğrenmem için muazzam bir fikirdi. Evi uzaktı. Böylece sohbet etme imkânımız bol olurdu. Hem belki ben ismimden bir parça verirdim Kardelen'e, o da gücünden bana... Günlerdir ilk defa bu denli çırpınıyordu dudaklarım. Lakin onda tık yoktu. Olsundu. Elbet açardı, bıçak ağzı. "Bennn" dedi, tüm dikkatimi ona vermiştim. "Henüz çocuk yaşta olmama rağmen, büyük hedeflerim vardı benim. Ölüme ramak uzaklıkta, yüreğimin derininde olan..."

Beynimden vurulmuşu döndüm. Ben hayal kırıklığıma homurdanırken, o 'Hayal ölümü' diyordu. Bahçelerine girmiştik. Bahçe? Sıvasız evin etrafına döşenmiş birkaç kırık tuğla ve birkaç hayvan. Islanmış taşa çömeltilti beni. Bir yandan saçlarımı yana doğru örüyor -kendisinininki gibi- diğer yanda titreyen sesi ile anlatıyordu. Mavi gözleri kırmızıya çalmaya başladı. Beynim de çakan şimşekler eşliğinde dinledim onu. Annesi üveymiş sürekli çalıştırıyor ve dövüyor-muş. O halde elimin altındakinin ve koşturmanın kimliği ortadaydı. "Peki, annen?" "Onu hiç görmedim ama onunla konuşuyorum." Tuhaf bakışlarım arasında oturduğum taşı kaldırdı. Yanık kâğıtlar uçuştı dışarı. "O ben doğarken ölmüş ama mektup yazıp o mektubu yaktıktan sonra buraya gömersem, hem beni duyar hem de rüyama gelirmiş." Sadece "hmm" diyebildim. Ama yutkunmam 10 saniye mi aldı. Uzun değildi, uzun geldi. Yüzünün sıcaklığını omuzumda hissediyordum artık. Gözyaşlarımız birbirine karışıyordu. "İlk kez bir kız evime geldi ve ben ilk kez birinin sıcaklığını hissettim. Benim umudum olsana, bende senin gücün olayım." dedi buğulu sesiyle. "Sahi" dedim, "Dünya hayli büyükmüş ve asıl önemli olan; ne aldığımız değil, ne verdiğimizmiş" "Bakma öyle mahzunca" dedi. "Zira ben büyü-

dm, korurum bizi canavardan” “Ben de” dedim. “Ben de hallice...”

Öyle ya, büyük olmak için büyümek gerekmiyordu. Büyük olmak için, büyük acılar yaşamak gerekiyordu. Yahut büyük yaralar taşımak işte. Her şekilde aynı kapıya çıkıyordu, büyük olmanın tarifi. Zira insan yaşı geldiğinde değil, yaşayacağı en keskin ânın vakti geldiğinde byrd.

Bir Şizofrenin On Dakikası

Seval Subaşı

Aydın - Şehit Orkun Alp Arslan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Genç kız asansörden indikten sonra apartmandan çıktı. Elindeki parayı montunun cebine soktu. 19 yaşına gelmişti ama ekmek almaya küçük kardeşi yerine onu gönderiyorlardı. Biraz kızgındı.

Kaldırım boyunca ilerlerken gözü etrafı tarıyordu. Olası bir tehlikeye karşı tetikteydi. Sürekli üzerinde olan bu tedirgin halinden dolayı ailesi; doktorlar gibi, şizofreni olduğunu düşünüyordu. Hâlbuki genç kız sadece tedbirli davranıyordu.

Yaya geçidine geldiğinde durdu. Karşıya geçmek için yeşil ışığın yanmasını bekledi. Çevresine bakındı. Oldukça işlek bir caddeydi. İnsanlar birbirlerine aldırış etmeden yürüyorlardı soğuk kaldırımda.

Bir şey fark etti. Karşı kaldırımda duran deri montlu, sıska bir adam dikkatle onu izliyordu. Tüyleri ürperdi. Adam öyle bir dikkatle bakıyordu ki kızın gözlerine, bir an donup kaldı kız. Gözlerine bakmaya devam ettikçe sanki başka bir şeye dönüşüyordu adam. Yüzündeki ifade eğleniyormuş gibiydi.

Adamı inceledi. Saçı ve sakalı birbirine karışmıştı. Pantolonu eskimişti ve yamalıydı. Üzerindeki gömlek adama iki beden büyük gibiydi. Tehlikeli birine benziyordu. Bakışları tekrar adamın yüzüne ulaştığında farklı bir tarafa baktığını gördü. Derin bir nefes aldı, rahatlamıştı.

Yeşil ışık sonunda yandığında kız, ellerini cebine sokup hızla karışı kaldırıma geçti. Adam hala oradaydı. Yanından geçerken yine aynı korkuyu hissetmişti. Aldırmamaya çalıştı.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen kalabalık olan kaldırımda bir iki adım daha ilerleyerek ekmekleri alacağı bakkala girdi.

“Günaydın,” diyerek selamladı bakkalı.

“Günaydın kızım. Ne istemiştin?”

Üşüyen ellerini cebinden çıkardı ve ovuşturmaya başladı. Soğuk ve korkulu bir sabahtı. Kaldırımdaki adamdaydı aklı. Bakışları garipti. Sanki bir şey istiyordu kızdan. Canını.

Bu düşünceyle titreyip başını iki yana salladı. Evin dışına her çıkışında aynı şeyleri hissediyordu.

“Ekmek alacaktım ben,” dedi kendisinden cevap bekleyen adama.

“Kızım ekmek henüz fırından gelmedi ama on dakikaya gelir. Şöyle otur, bekle istersen.” Yaşlı adam, çikolata rafının yanındaki tabureyi işaret ediyordu. Genç kız başıyla onaylayıp arkasına döndü ve tabureye ilerledi.

Bir an gözleri kapının penceresinden caddeye kaydı. Biraz daha yaklaşıp pencereye, adamın hala orada olup olmadığına bakmak istedi. Midesinin hemen üzerindeki boşlukta bir şeyler kaynıyordu, huzursuzdu.

Adam hala oradaydı ve bakışları yine kızın üzerindeydi. Kızın ona baktığını görünce sırtmaya başlamıştı. Yüzünün neredeyse tamamını kaplayan kirli sakalı; sararmış ve aralıklı olan dişlerinin görüntüsüyle birleşince daha da ürkütücü ve insan dışı görünmeye başlamıştı.

Korku, kızın bedenini iyice ele geçirdi. Saniyeler ilerledikçe adamın sırtışı mümkünmüş gibi biraz daha genişliyordu. Kız, kafasını hızla arkaya çevirdi ve bakkalın orada olmadığını gördü. Yüzünde çaresiz bir ifade oluşmaya başlamıştı. Yavaşça ve korkuyla önüne dönüp kendisini karşılayan manzarayı gördüğünde hızlı, derin bir nefes aldı ve bir adım geriledi.

İki saniye önce oldukça kalabalık olan cadde şu anda bomboştu. Etrafta ne bir araba ne de bir canlı vardı. O adam dışında.

Genç kız elini ağzına götürüp muhtemelen tiz bir şekilde çıkacak

olan çığlığını boğuklaştırdı. Adam artık yerinde durmuyor; bir Azra-
il misali sakin, acelesiz adımlarla kıza yaklaşıyordu.

Panikle etrafına baktıktan sonra aklına gelen ilk şeyi yaptı korku
dolu olan kız. Caddeye çıkıp geldiği yönün tersine doğru koşmaya
başladı. Gözlerine dolan yaşlar görüşünü bulanıklaştırıyordu. Yaş-
ları elinin tersiyle silmeye çalışıp arkasına baktı. Adam yürüyordu.
Adımları öyle büyüktü ki; bir an için ne kadar hızlı olursa olsun yine
de yakalanacağını düşündü kız.

Onu yakalayacaktı. Boğazını sıkıp öldürecekti. Ama önce acı çek-
tirecekti. Kâbuslarında hep öyle yapıyordu çünkü.

Bu seferki çığlığını bastırma gereği hissetmedi ve karşısına çıkan
ilk sokağa girdi. Arkasındaki adam garip sesler çıkartarak geliyordu
peşinden.

Genç kızın yüreğinden yükselen korku, vücudunun uyuşmasına
neden oluyordu. Bomboş olan sokaklarda koşarken; ölümünden
kaçtığını, ölümden kaçış olmadığını biliyordu.

Sadece koşmaya odaklanmıştı. Geride bıraktığı sokaklarda bir
çöp tenekesi devirmiş, iki kere kendi ayağına takılarak düşme teh-
likesi atlatmıştı. Bunların bir önemi yoktu. Kurtulmalıydı. Sonu,
kâbuslarında olduğu gibi olmayacaktı, kurtulacaktı.

Adamın sesi ara sıra köpek ulumasını andırıyordu. Gerçi onun
hala bir adam olduğundan emin değildi. Bu sesleri bir insan çıkarta-
mazdı. Bazen kıza, aldığı nefesi hissettirecek kadar yaklaşmayı ba-
şarıyordu. Bazen ise geride kalmak umurunda değilmiş ve sanki bu
durum onu eğlendiriyormuş gibi yavaşlıyordu. Biliyordu ne de olsa;
eninde sonunda yakalayacaktı.

Arkasına bakmaya korkuyordu kız. Nasıl bir şey ile karşılaşacağı-
nı tahmin edemiyordu. Delirecek gibi oluyor; daha da hızlanıyordu.
Koşarken saçları dağılmış, montu omuzlarından kaymıştı. Ağladığı
için gözleri, soğuk havada koştığı için burnu, korktuğu içinde ya-
nakları kızarmıştı. Yüzündeki ifade korkunçtu. Tam da bir kurban
gibiymi.

Arkasındaki şeyin sesi artık yüksekten geliyordu. Kıza yüksek-
ten bakıyor gibiydi. Sanki bir deve dönüşmüştü. Ya da onun gibi bir
şeye... Bilmiyordu. Yaratığın adımları, yeri titretiyordu.

Sonunun geldiğini düşündü kız. Tüm o duyduğu sesler, gördüğü

kâbuslar, hissettiği tedirginlik bilinçaltının oyunları değildi. Ailesi kızı inanmamıştı fakat bunların hepsi sonunun habercisiydi.

Koşmak ve korkmak iyice yormuştu. Ve sonunda kaçınılmaz olan şey yaşandı. Genç kızın ayağı dolandı ve yere, ellerinin üzerine düştü. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Arkadaki şeyin mırıltılarını, daha doğrusu hırlamalarını duydu. Korkuyordu.

O an ölmek istedi. Kendisini kovalayan yaratığı görmeyi asla istemiyordu. Sağ omzuna bir şey dokundu. Kafasını çevirdi fakat gözlerini açmaya hala cesaret edemiyordu. Kalbi göğüs kafesini delercesine atıyordu.

Omzundan tutulup yavaşça çevrildi genç kız. Sıkıca yumduğu göz kapaklarını araladı. Karşısında gördüğü şey..

Sıçrayarak iki adım geriledi. Bakkal dükkânındaki pencerenin önüne geri dönmüştü. Bakkal gülümseyerek ona bakıyordu.

“Ekmekler geldi kızım. Kaç tane olacaktı?”

Geride Kalan

Muhammet Kerem Yazıcı

Samsun Anadolu İmam Hatip Lisesi

Anlamsızlık

15 Mart 2018

Siz hiç üzerine bomba yağan bir çocuğun duygularını hissettiniz mi? Ben hep savaşın olmadığı, bombaların patlamadığı, çocukların yataklarında huzurla uyuyabildiği bir dünya hayal ettim. Neden savaş vardı ki? Bu insanların bizle ne derdi vardı? Tanıdığım bütün insanlar neden teker teker ölüyordu? Biz onlara ne yapmıştık? Bu soruların cevaplarını düşünüyör, düşünüyörüm. Off, cevabı olmayan sorular zihnimi dövüyorlar!

Ölüm Kalım Savaşı

19 Mart 20018

Bugün annemin “Haydi kahvaltıya!” sesiyle uyandım. Kendimi yorgun hissediyordum. Yorgun adımlarla mutfağa gittim. Annem çayları dolduruyordu. Kardeşim Ömer de yeni uyanmıştı. O da gelip sofraya oturdu. Bugün hava güneşliydi. Bu kadar olan şeyden sonra yine de ümit kırıntılarım cebimdeydi. Sofraya oturduk. Annem de oturdu. Lokmalarım boğazımdan zor iniyordu. Aklımdan garip düşünceler geçiyordu.

Annem “İyi misin oğlum? Dalmışsın.” dedi. “Bir şey yok anne sadece bu bombalar ne zaman susacak diye düşünüyörüm.” dedim. Babam “Korkma oğlum, Allah bizimledir!” dedi. Allah kelimesini

duyunca içimdeki mutluluklar tekrar uyandı sanki o kadar dert ve sıkıntı sona ermişti. Çayımızı yudumluyorduk. Dışarıdan bir müzik ritmi gibi silah sesleri geliyordu. Alışmıştık bu seslere. Kaç tane arkadaşım gözümün önünde ölmüştü. Babam kahvaltısını bitirmek üzereydi. O tok sesiyle, "Oğlum siz büyüyecek, adam olacaksınız, bu zalimlere dur diyeceksiniz." dedi. Ben de "Öyle olacak babacığım." dedim. Ama içimdeki hisler öyle demiyordu. Ve bir anda bir gürültü koptu.

Bayılmışım. Ne olduğunu anlayamadım. Başım ağrıyor, gözlerim açılıp kapanıyordu. Kendime gelmeye başladım. Etrafı toz duman kaplamıştı. Her yer yıkılmış, darmaduman olmuştu. Kendimi toparlamaya çalıştım; kardeşim, annem ve babam yerde hareketsizce yatıyordu. Kafamın arkası kaniyordu, başım dönüyor, gözlerim kararıyordu. Babamın üzerine beton duvar yıkılmıştı. Kaldırmaya çalıştım ama cılız kollarım o ağır yükü kaldırmaya yetmiyordu. Kardeşimin her yeri kan içindeydi. Kafasından kanlar akmaya devam ediyordu. Ağlamaya başlamıştım, kendimi durduramıyordum. Elimden hiçbir şey gelmiyordu, artık kimsem yoktu. "Allah'ım, ben de öleyim, ben de öleyim!" diye bağıryordum. İçimi nefret ve yalnızlığım kaplamıştı. Çaresizliğin karanlık kuyularında ağlıyor, ağlıyordum. On beş yaşında annesiz, babasız, kardeşsiz ne yapardım. Yıkık duvarlar arasında uyuya kalmışım.

Babam çok uzaklardan "Sakin vazgeçme, sakın vazgeçme!" diye bağıryordu. O ses bana güç ve huzur verdi. Uyandım. Rüya görmüştüm, hava kararmıştı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Sabahı bekledim. Kafamdan akan kan durmuştu. Elim kanlarla kaplıydı. Karnım ağrıyor. Bir taraftan yanımdaki kardeşime bakarak ağlıyordum. Artık benim bir ailem yoktu. Bu acı boğazımda bir düğümdü, nefes alamıyor, boğuluyordum. Annem, babam, kardeşim ölmüştü. İçimdeki acı sonsuzdu. Kendimi çok güçsüz hissediyordum. Güneş doğmaya başlamıştı ama benim yüreğimdiki bütün güneşler batmıştı. Yıkık betonlar arasında yüz metre kadar ileride beş asker vardı. Etrafta dolaşıyorlardı. İçimden onlara karşı müthiş bir öfke vardı. Allah'a sığındım. "Ne olur Allah'ım beni buradan kurtar!" dedim. Askerler uzaklaşmaya başlamışlardı. Yavaşça oradan çıkmayı başardım. Artık dışarıydım. Ayaklarım titriyordu, korkuyordum. Sokağı döndüğümde arabalarıyla düşman askerleri oradaydı. İçimden Peygamber efendimizin "Allah merhamet etmeyenlere, merhamet etmez." sözü geçti. Geri döndüm, bu sokaktan çıkamayacağımı

anladım. Yıkık dökük duvarlar arasında beklemeye başladım. Ne yapacağımı düşünüyordum. Buradan kaçmam gerekiyordu. Bu geceyi de başka bir yıkıntı arasında geçirdim. Değişik düşünceler zihnimi zorluyordu. Uyumuşum.

Sıcak güneş ışıkları beni uyandırdı. Eskiden ne iyiydi. Anneciğim beni o güzel sesiyle uyandırır. Keşke şu an yanımda olsaydı. Ama artık yanımda değildi. Annem, annem canım annem!

Derken dışarıdan bir ses geldi. Kafamı yavaşça yukarı kaldırdım, savaştan kaçan bir kafile vardı. Bu fırsat bir daha ayağıma gelmezdi. Hemen oradan çıkmam gerekiyordu. Evimizin yıkıntılarına son bir kez baktım gözlerimden iki damla yaş süzüldü. "Vaz geçmeyeceğim baba!" dedim.

Kafilenin yanına koştum. Oradaki bir amcaya "Lütfen beni de alın, ailemden hiç kimse kalmadı. Hepsi..." Hıçkırıklarla ağlıyordum. "Gel çocuk, sen de gel." dedi. Yola çıktık. "Nereye gidiyoruz?" dedim. "Türkiye'ye gidiyoruz, sınıra varırsak güvende oluruz." dedi.

On beş yaşında bir bilinmeze doğru yol alıyordum. Acaba Türkiye nasıl bir yerdi, orda nasıl bir yaşam sürecektim? Arkamda hayalet bir şehir bırakıyordum. Unutulmuş mutlulukları, kaybedilmiş canları bırakıyordum. Ah yüreğim! Bu ne dayanılmaz bir acı!

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. İlerde sınır kapısı görüldü. Kamyonetten indik. Bizleri tek sıra dizdiler. Arama yaptılar, kimliklerimizi topladılar. Kızılây sıcak çorba dağıtıyordu. Birkaç gündür boğazımdan sadece kuru ekmek ve tozlu su geçmişti. Allah onlardan razı olsun. Savaştan kaçanların buralardan memnun olduğunu duymuştuk. Şimdi şahit oluyordum.

Kimsesizleri farklı bir yere aldılar. Ne kadar çoktuk, ne kadar..! Bir köşede uyuya kalmışım.

Umut Olma Peşinde

18 Mart 2035

O karanlık günleri okudukça, hatırladıkça ağlıyorum. Ailem yine gözlerimin önünden geçiyor. Allah rahmet eylesin. Evet, büyümüş-tüm, hayatın zorluklarına karşı gelerek doktor olmuştum. Bu mevkiye gelebilmek için çok çalışmıştım. Bana yapılan kötülükleri o cannilere, mazlum katillerine, yapmayacaktım. Doğduğum topraklara geri döndüm. Ülkemdeki hastaları tedavi ediyorum. Çocuklar ağla-

masın, üzülmesin. Annesiz babasız kalmasın. En önemlisi de vatan-
sız kalmasın diye...

Matematiğin Edebiyatı

Ceydanur Yıldırım

Ankara - Altındağ Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yok yok, ben yapamayacağım. Matematik deneme sınavından 30 sorudan 4 net çıkaran birisinden hiçbir şey olmaz. Şuna bak ya, resmen rezillik! Ama suç bizde değil, sayısalcı olmayanlara matematik dayatanlarda! O güzel sözelci beyinlere Sait Faik'i, Ömer Seyfettin'i, Necip Fazıl'ı düşünen, o edebiyat tutkusuyula yanıp kavrulan beyinlere matematiği, sayıları, bilmem havuzuydu işçisiydi problemlerini sokarak öldürdüler.

- Ne yapıyorsun ya! Dikkat etsene çayımı döktün!

Hım aslında matematikle de edebiyat yapılabilir. O bembeyaz, tertemiz fayansa 1 metre kare dökülen çay, o masum fayansı kirletti, hem belki de canı yandı fayansın. O sıcak çay, o narin, zarif fayansın yüreğini yakmıştı. İncinmişti fayans, hem de 35 derece bir çay yüzünden. Ama çay çok da acımasız değildi, şekerliydi. Dıştan acı gibi görünse de içindeki şeker çayla tepkimeye girerek fiziksel bir değişim yaptığı için acı gibi görünüyordu. (Aslında kimyasal değişim de olabilir. Emin değilim.)

Neler saçmalyorum ya ben! Hizmetli gelmiş, dökülen çayı siliyordu. Bir yandan da söyleniyordu. Kabak başıma patlamadan ben de kaçayım bir an önce. Derken... O da ne? Hım, bir hikâye yarışması afişi. Aslında katılabilirim ama şu matematiği de görmezden gelmemeliyim. Ne yazabilirim ki?

Savaşın ortasındaki küçük bir çocuk ya da doğayı okuyan bir

adam! Yok yok geç bunları. Yıkık bir duvarım gözünden insanlar! Ruhun karamsar tarafı! Aslında bunlar da olabilir. Şu yıkık duvarın hikâyesini yazmadan bir kafamda canlandırırım:

“Ben duvar... Kulağa basit, donuk, soğuk gelebilir ama öyle değil işte. Her şeyin, her nesnenin bir ruhu vardır efendim! Kâğıtların, lambaların, kumaşların, saatlerin... Ve benim. Ben sadece bir duvar değilim efendim. O duvarı oluşturan betonum, tuğlayım... Ve o betonu oluşturan kumum, suyum. O basit ve hor gördüğünüz malzemeler bir araya gelince, büyük bir duvarı oluşturuyor işte. Kum, su neler gördü neler. Peki ya tuğla? Buraya nasıl geldi, yolda neler yaşadı, nasıl üretildi... Bunları oturup anlatmaya kalkışırsam işimiz uzun. Onlar sonra kendilerini anlatır.

Şimdi beni ben olarak anlatayım. Yaklaşık 25 yıl önce yapıldım, boyandım ve gösterişli bir duvar oldum. Gençlik yıllarımda şu önümdeki meydanda futbol oynayan çocuklar hâlâ aklımda. Topları kaçıyordu, ben de o topun bana çarpmasını sağlayarak geri gönderiyordum onlara. Ama buna fizik kuralı dediler. Hâlbuki ben; çocuğun buraya kadar gelip yorulmasını istemediğimden geri yolluyordum topları. En sonunda yorulunca dibime oturup nefeslenirlerdi. Simitlerini, ayranlarını çıkarıp kuşlarla paylaşırlardı. Akşam olunca da anneleri çağırır, koşarak evlerine dönerlerdi. Bir gün gece yarısında, birkaç genç geldi yanıma. Ellerinde parlak kutular vardı. Birden üzerime o parlak kutulardan bir sıvı fişkırtmaya başladılar. Aslında hoşuma da gitmişti, gıdıklıyordu tuğlalarımı. Ama daha sonra aralarında konuşulanları duyunca üzerime yazı yazdıklarını anladım. Ne yazdılar acaba? Hâlâ öğrenemedim açıkçası.”

Aslında bu hikâyeyi geliştirebilirim ortaya bir şeyler çıkabilir gibi ama emin değilim.

Uf! Şu anahtar nerde ya? Heh buldum. Tam kapıyı açacaktım ki babam evdeymiş, o açtı kapıyı. Aslında iyi olmuş. Belki ona bir şeyler sorabilirim. Ve evet, yine çorap giymediğim için ve kahvaltı yapmadan okula gittiğim için babamdan işittiğim günlük azardan sonra odasına çıktım ve ona yarışmadan bahsettim. Ayağa kalktı, kitaplıkların arasında dolaştı ve kitapları indirmeye başladı. Üf ne çok kitabı var! Bu kadar kitabın içinde aradığı kitabı nasıl buluyorsa.

Aklıma yeni bir şey geldi: Menfaatçi Güneş ile Dünya ve zavallı Ay. İşte şöyle: “Güneş ile Dünya... birbirini seviyorlar gibi. Baksana Dünya sürekli Güneş’in etrafında dönüyor. Pervanesi olmuş resmen! Ama

Güneş de bunu karşılıksız bırakmamış gibi. Ona ışıklarını gönderiyor, aydınlatıyor bir bakıma. Ayrıca ısıtıyor da. Sevgisi ile Dünya'yı ısıtıp aydınlatıyor. Çok mutlu görünüyorlar değil mi? Aslında burada bir menfaat ilişkisi var. Baksana zaten aralarına bir kara kedi girmiş. Ay... O da Dünya'ya karşı sevgisini gösteriyor, etrafında dönüyor durmadan "Her istediğini yaparım sevgili Dünya" diyor. Ama Dünya yüz vermiyor. Niye olacak? Ay'ın ışığı yok, ısısı yok ne yapsın bu uyduyu? Ay da az hınzır değil ya, arada sırada Güneş ile Dünya'nın arasına giriyor, Dünya'nın ısınısını da ışığını da engelliyordu. Güneş ise Ay'ı sevimli buluyor, ona gönderiyor ısınısını ve ışığını. Ama Ay Güneş'e yüz vermiyor. Devam ediyor Dünya'nın etrafında dönmeye. Güneş bakıyor, sevimli Ay'dan hayır yok, "Ne yapayım benim etrafında dönmeyen gezegeni." diyor, bari Dünya'yı kaybetmeyeyim diyerek ısınısını ve ışığını geri ona veriyor. Dünya ise menfaatçi ya, ısısı ve ışığı için Güneş'in etrafında dönmeye devam ediyor. Dünya ile Güneş birbirini menfaat için seviyorlar. Güneş, Dünya'nın etrafında dönmesinden memnun, Dünya ise ışık ve ısıya muhtaç. Olan Ay'a oluyor. Çünkü Ay Dünya'yı gerçekten seviyor." Oldu gibi.

- Dediğim gibi hikâye yazarken bunlara dikkat et kızım. Bu arada biraz da teknikle ilgili örnek görmek istersen de şu kitaplara bir göz at.

- Tamam, baba dediklerini uyguladım.

- Hadi kolay gelsin kızım. Bitirince getir de bakayım.

- Evet, babacığım seni can kulağıyla dinledim. Dediklerini tek tek beynime kazıdım, bir daha unutmam. Hah! Kimi kandırıyorsam! Neyse artık yazmaya başlıyorum:

Bulutlar... O kaba kütleler, aslında o kadar zarif ve içliler ki! Onlar sadece kızgınlar. Bu kızgınlıklarını Dünya'ya yıldırım göndererek gösteriyorlar. Tıpkı şelaleler gibi. Onlar da hınçlarını çağlaya çağlaya çıkarıyor...

Taşlı Tepe Kimsesizleri

Handenur Dursun

Erzurum - Yakutiye Anadolu İmam Hatip Fen ve Sosyal Bilimler Proje Okulu

Ciddi duvar kâğıtlarının kapladığı salonda, ciddi takım elbiselilerin uğultusu giderek artıyordu. Davette ikram edilen yemekler yenmiş, basından politikacılara kadar herkes oturduğı yerden az sonra olacaklar için yorumda bulunuyordu. Politikacıların aklında giderek güçlenen kimsesiz bir kadının hikâyesi dönüyor basın masası ise konuşma yapacak kadının daha büyük bir hikâyeye sahip olduğunu düşünüyordu.

Bu, kısa sürede Türkiye'nin dört bir yanında onlarca yetimhane açtırmayı başarmış emekli bir öğretmenin hayır toplama yemeğiydi. Aslında yetimhanelerin toplu açılışı için düzenlenmiş bir yemektir. Salondaki uğultular giderek artarken ismi Feyza olan öğretmen konuşmasını yapmak üzere ayaklandı. Zira yükselen uğultular, artık açılış konuşmasını duymak istiyordu. Ama asıl öğrenilmek istenen onlarca yetimhanenin birden bire nasıl açıldığı, böyle yüklü bir paranın neden böyle bir işe harcandığıydı.

Feyza öğretmen lacivert gömleğini tamamlayan beyaz etek ve beyaz ceket takımıyla kürsüye yönelmişti. Öğretmenin siyah ayakkabılarının topuğunun takırtılarını duyan herkes yavaş yavaş susmaya başladı. Sonunda öğretmen ahşap kürsü ve gri mikrofona ulaşmıştı. Yaşı elli altmış civarlarındaydı. Buna karşın dik, kararlı ve çok güçlü duruyordu. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar az sonra gerçek bir acıyı anlatacağının habercisi gibiydi.

“Dostlarım!” deyiverdi sonunda. Bunun üzerine bütün takım el-biseliler dikkat kesildi. Herkes meraklı ve herkes merakını giderme-ye hevesli... Feyza Öğretmen devam etti:

“Hepinizin gözlerinde hikâyemi merak eden bir ışıltı görüyorum. Sorularınız var. Öncelikle ben kimim, merak ediyorsunuz. Beni baş-ka bir hayır yemeğinde veya herhangi bir toplantıda görmediniz, biliyorum. Ben birden bire ortaya çıktım ve zengin biri olmadığım halde bu kadar kısa zamanda yapılması imkânsız bir hayır yaptım. Ben hiçbir şeyin imkânsız olmadığını da biliyorum. Dostlarım! Ben hayatımı buna adadım. Sokaklarda kimsesiz yatan çocuklara...”

Feyza öğretmen durdu, soluklandı ve etrafı süzdü. Kimse başka bir işle uğraşmıyor ve herkes onu dinliyordu. Evet, istediği buydu. Artık hayatı, acıları, çabaları ve umutları duyulsun istiyordu. Hazır olduğuna iyice emin olduğu an anlatmaya devam etti:

“Bazılarınızın tahmin ettiği gibi ben kimsesiz değilim. Sokakta beş parasız aç ve çaresiz de kalmadım. Ben, deniz gözlü bir hem-şirenin ve çocukların fedakâr öğretmenin tek çocuğuyum. Şırnak doğumluyum. Orada tam dağların yanı başında büyüdüm. Savaşa, kargaşaya ve ölüme şâh damarım kadar yakındım. Buna rağmen ben orada büyüdüm.

Babam ilkokul yıllarımda öğretmenliğimi yaptı. Her akşam çatışmaları dağlardan gelen bomba seslerini dinler, ertesi gün sanki hiçbir şey olmamış gibi babamla okula giderdim. Babam, her sabah sanayiden aldığı derme çatma arabasına beni bindirir ve dağların dibindeki o köy okuluna hiç bıkmadan giderdi. Ama babamı özel yapan bu değildi. O bu köy okulun tek öğretmeni, tek müdürü ve tek hademesiydi. Okul dağlara az bir mesafede, çevredeki köylülerin yardımı ile yıllar önce yapılmış eski bir binaydı. Köyleri birleştiren yolun bulunduğu tepede yer alıyordu. Kimse bu kimsesiz taşlı te-pede öğretmen olmak istememişti. Bu yüzdendir ki her okula gelip ders işlediğimizde köyden birkaç kişi gelir okulun önünde bıkmadan nöbet tutardı. Bunlar bazen köy korucusu bazen sadece bir tü-feği olduğu için gelen adamlar olurdu.

Okul ilçeye taşınmazdı çünkü eğer taşınırsa öğrencilerin yarı-sından fazlası ilçeye gelmeyecekti. Babam bunu biliyordu ve bu oku-lun o tepede olmasından hiçbir zaman gocunmadı. Sınıfta her yaşta onlarca çocuk vardı. Hepsi aynı saatte ders görür ve hiç biri yaşla-rından dolayı birbirini aşağılamazdı. Sanki hepimizin derdi sadece

okumaktı. İşte o okula ilk başladığım günden beri yanımda oturan ve bana arkadaşlık eden bir kız vardı. Okula başladığımız o ilk günden beri yan yana otururduk. Herkesin yeri değişirdi ama biz hep yan yana ve hep aynı sıradaydık.

İsmi Sevda idi. Yemyeşil gözleri, simsiyah saçları vardı. O kadar güzeldi ki bazen onu kıskanırdım. Ama yine de onunla arkadaş olmak hoşuma giderdi. Sevda okul çıkışı her yanımdan ayrıldığında babam gittiği yolda onu uzun süre izler ve "çaresiz" derdi. Sadece "çaresiz"... İlk zamanlar buna tabi ki bir anlam veremedim.

Babım ilk defa ona hüznle bakarak "çaresiz" diye sayıkladığı gün bu umurumda dahi olmamıştı. Fakat babam bunu neredeyse her gün tekrarlamaya başlayınca merak etmiştim. Söylediklerini duyduğumdan babamın haberi var mıydı bilmiyorum ama Sevda'yı düşünürken söylediklerini çevredekilerin duyup duymadığını umursamadığını yeni anlıyorum.

Anneme "çaresiz ne demek?" diye sorduğumda uzun süre mutfağın mavi boyalı köşe duvarına bakmıştı. Sonra deniz gözlerini bana çevirerek "umudun" demişti "umudun bittiği en son nokta..." Bu, o zamanlar benim için pek bir anlam ifade etmemişti. Ama şimdi biliyorum umudun bittiği en son noktayı. Ve ben ilk defa o zaman öğrendim çaresiz ne demek."

Feyza öğretmen durdu. Kimse bu duraklamayı beklemiyor olacak ki şaşkın gözler birbirinde gezindi. Kesinlikle hikâye burada bitmiş olamazdı. Sonunda genç bir adam Feyza öğretmen için kürsüye sandalye götürünce herkes rahatlatıcı bir soluk verdi. Çünkü merak hâlâ bu koca salonun duvarlarında dönüp duruyordu. Feyza öğretmen önce çevredekilerden küçük bir özür diledi sonra elinde mikrofon daha rahat bir şekilde devam etti anlatmaya:

"Sevda ile arkadaşlığımız daha ilk seneden çok güçlenmişti. Her teneffüs bıkmadan oyunlar oynardık. Teneffüse girdiğimiz söyleyen babamın sözleri daha bitmeden biz soluğu dışarıda alırdık. Bir gün yine taşlarla kaplı bahçede ydik. Bir yere oturmuş taşlarla oynuyorduk. Ve dağlardan bir el silah sesi duyuldu. Bir veya birileri silahını sadece bir kez ateşlemişti. O gün nöbet tutan genç adam bizi hemen içeri girmemiz için uyardı. Oluşan panik havasıyla herkes sıraların altına gizlendi ve ellerini başının üzerine koydu. Sanki depremdeymişiz gibi..."

Sevda ise, bir tek o, sırasına oturmuş hüzünle kitabına bakıyordu. Ve yüzünde endişe yoktu. Korkmamıştı... Nedenini anlamasam da ona bir şey sormadım. O gerekirse bana anlatırdı. Küçük yaşımıza rağmen bunun biliyorduk. Eğer gerekiyorsa zaten anlatılırdı.

Ertesi gün birkaç veli beklendiği üzere endişelendiği için çocuğunu okula göndermemişti. Sınıfta çok fazla kişi yoktu. Çantamı sırama koyarken Sevda'yı dün o panik halinde sırasına oturduğu halle buldum. Ama yine çok üstüne varmadım.

Sırama otururken "Anne ile baban seni de okula göndermez diye düşünmüştüm dün" dedim en doğal halimle. Bu sanki söylemem gereken rutin bir şeydi. Ama ben Sevda'dan rutin olmayan bir cevap aldım. "Feyza" dedi hüzünle ve ilk defa çaresizliğini fark ettiğim o sesle "benim annem ve babam dağdaymış." İlk başta anlam verememiştim. Küçüktüm ama orada olmanın ne demek olduğunu biliyordum: orada olan biri ya kaçırılmıştır ya da teröristtir.

"Ben doğduktan sonra annem ve babam dağdakilerle beraber yaşamaya başlamış. Söylesene onlar çok mu korkunç?" dedi. Ben cevap veremedim. Hiçbir şey söyleyemedim. Ne diyebilirdim ki?

O gün Sevda ile hiç konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Eve gidene kadar susmak kurtuluşum olmuştu.

O gece evde annemin ve babamın yaptığı konuşmayı çok iyi hatırlıyorum dostlarım. Aklımdan hiç çıkmaz ya... Babam Ankara'dan gelen bir mektuptan bahsetti anneme. Ama bu mektup babama değil Sevda'nın yanındaki tek yakınına yani ablasınaydı.

Mektup dedelerinden geliyordu. Sevda'nın ablası Seher varlıklı bir aileye mensup olan annesinin babasına bir mektup yazmıştı. Ona yardıma muhtaç olduklarını ve paraları olmadığını yazmıştı. Bir de hasta olduğunu. Ağır ve ölümcül bir hastalık...

Buna rağmen dedesinin cevabı olumsuzdu. Bir teröriste kaçan kızının, terörist kızlarına yardım etmeyeceğini yazmıştı. Ne kadar zengin olursa olsun onların orada açlıktan ölmelerini yeğleyeceğini yazmıştı. Söylediklerimin tek bir harfi bile abartı değildir dostlarım. Ve ben o gün kapı eşiğinde bu sözleri dinledikten sonra Sevda'nın o yeşil gözlerini bir daha hiç görmedim.

Bitmedi hikâyem daha dostlarım! Aradan yıllar geçti ve ben babam gibi bir öğretmen oldum. Uzatmak istemem aslında... Babama

onun gideceği yolda devam edeceğime, o çaresiz haliyle hastane odasında yatarken söz vermiştim. Onun gibi o taşlı tepede öğretmenliye başladım ve bu sefer yalnız değildim.

Artık okulda iki meslektaşım daha vardı. Çok zaman geçmeden meslektaşlarımdan biri olan Ömer Beyin evlenme teklifini kabul ettim. Yüreğimi sızlatan acılar o zamanlar başladı. En büyük acılarım...

Evliliğimizden iki yıl sonra ne kadar istesek de evlat sahibi olmadık. Annemin tavsiyesi ile doktora gitmeyi kabul ettik ve doktor benim bazı sorunlarım olduğunu söyledi. Bebek sahibi olabilmem için tedaviler, ilaçlar ve belki de imkânları daha iyi olan başka bir şehre gitme kararı... Annem ve Ömer bir çocuğumuzun olmasını o kadar çok istedi ki doktorun saydığı her şeyi kabul edeceğimi söyledim. Her şeyi...

Fakat dostlarım beş seneye yakın tedavi görmeme rağmen hiçbir şey değişmedi. Dünya başıma yıkılmıştı sanki. Öğretmen olarak neredeyse her gün çocukları görüp bir çocuk sahibi olmamanın anlatılmaz bir acısı var...

Ümidimi kesmiştim ama Ömer istediği için tedaviye devam etmiştim. Bir gün doktorum aradı ve artık bir çocuk sahibi olabileceğini söyledi. Evet, sonunda hamileydim. Tamı tamına yedi yıl sonra...

Artık çok mutlu olacağımı sanmıştım. Herkesten ve her şeyden daha mutlu daha huzurlu... Ama olmadı dostlarım. İmtihan bir türlü bitmedi...

Hamileliğimin beşinci ayında taşlı tepedeki okula son dersim için gitmiştim. Artık herkes dinlenmem gerektiğini söyleyip duruyordu ve bende kabul etmiştim. Bebeğim için izine ayrılıyordum. Meslek hayatımdaki izinlerimi hep bebeğim için kullandım.

Öğrencilerimle vedalaştığım o gün dostlarım..."

Feyza öğretmen durdu. Ağlıyordu. Bir bardak su içip kendine gelmeye çalıştı ama bunun mümkün olmadığını zaten biliyordu. Anlatmaya devam etti,

"O gün okula yüzleri kapalı ve elleri taşlarla dolu onlarca insan geldi. Okulun etrafını sarınca öğretmenler olarak dışarı çıktık. Ben, Ömer ve öğretmen Ayda... Dışarı çıkınca Ömer ne istediklerini sordu. Hiçbirinden cevap gelmedi. Sorusunu yineleyince grubun lideri olduğu anlaşılan bir kadın konuşmaya başladı.

Bizi burada istemediğini, öğrencileri onlara teslim edersek bizi bırakacaklarını söylediler. Öğrencilerimi, benim yıllarca evlatlarım olmuş öğrencilerimi terörist yapmak istiyorlardı. Üçümüzde karşı çıktık. Buradan tek bir öğrencinin götürülmeyeceğini söyledik.

Çatılan kaşlar karşında Ömer içeri girmemi istedi, yapamam dedim, içeri girmedim. O sırada hepsi ellerindeki taşları havaya kaldırdı. Ömer önüme siper olmuştu ve hiçbir şey göremedim. Duyduğum sesler sadece cam kırıkları ve öğrenci çığlıklarıydı. Ve o anda en son düşüneceğim şey oldu: Ömer aniden ayaklarımın dibine düşüverdi.

Özür dilerim dostlarım gözyaşlarıma hâkim olamıyorum.

Ömer önüme düşünce onun kanlar içinde kalmış yüzünü gördüm. Yanında ise Ayda öylece yatıyordu. Yüzümü kaldırım liderlerine baktım. Elindeki son taşı bana doğru savurduğunu gördüm. Sonrasında ise hiçbir şey hissetmedim.

Ama acı olan ne biliyor musunuz dostlarım? Ben o gün o yeşil gözleri, bebeğimi kaybederken tanıdım. Ve o yeşil gözlerde ailemin katili olurken dizleri üstüne çöktü, benim için ağladı. Sadece iki saniye... İki saniye önce eğer tanışaydım onu her şey yoluna girecekti.”

Feyza öğretmen hıçkırımaya başlayınca ona sandalye getiren kişi elinde peçete ve su ile koştu bu sefer. Feyza öğretmen ise her şey yağmen bitirmek istiyordu hikâyesini.

“Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Yanımda annem vardı ve ağlıyordu. Tıpkı babamın ölümünde ağladığı gibi... Hemşireye öğrencilerimi sordum. Aklıma gelen ilk şey bu olmuştu. Hepsi evinde, dedi. Liderleri kimseye dokunmayın demiş ve sizi hastaneye yetiştirmeye çalışmış, dedi.

Umutsuzca bebeğimi sordum. Cevabını bildiğim halde... Üzgünüm, dedi. Peki ya Ömer nerde diye bağırdığımı hatırlıyorum hemşireye. Annemin bunun üzerine hıçkırıkları daha da artmıştı. Evet, dostlarım! Benim kocam şehit bir öğretmendir. Ve bilir misiniz? Onun mezarında “Taşlı Tepe Kahramanı” yazar. Çünkü o gerçek bir kahraman.

Bitmedi dostlarım! Asla bitmeyecek gibi. Aradan tam yirmi sekiz sene sonra yani geçen sene elime bir mektup geçti. Bu mektup çok uzun zaman önce yazılmıştı. Şöyle yazıyordu:

“Merhaba Feyza, ben senin hayatının en büyük kara lekesi ve af-

fetmemen gereken tek kişi. Sana bu mektubu yazıyorum çünkü bana sahip çıkmayan dedem, büyük bir miras bıraktı. Ben onun yüzünden dağlara çıktım. Senin bebeğin gibi yüzlerce insanın katili oldum. Ben öyle süslü laflar bilmem ama beni sakın affetme. Dedemin iğrenç mirasını al ve benim gibi taşlı tepelerde kimsesiz kalan çocuklara yardım et."

Mektubun üzerinde kan lekeleri vardı ve öğrendim ki o bu mektubu yazdıktan sonra kendi silahıyla intihar etmiş. Ve dostlarım mektubu aldıktan sonra bir de dostum için ağladım. Mirasın büyüklüğünü görünce daha çok ağladım. İşte o yetimhaneleri açtıran ben değilim. Sevda'nın ve taşlı tepelerin kimsesizliği... Bu yüzden bu yetimhanelerin hepsinin adı "Taşlı Tepe Kimsesizleri"

Feyza öğretmen sözlerini bitirmişti. Bu kadardı işte. Her şey bitmişti. İçi ilk defa gerçekten huzurluydu. Ve ertesi gün gazetelerde "Acılarını anlatan Feyza öğretmen kürsüden inerken fenalaştı. Kaldırıldığı hastanede hayatını kaybeden fedakâr kadının mezar taşına "Taşlı Tepe Kimsesizlerinin Annesi" yazıldı. Çünkü biliyoruz ki onun kalbi bütün kimsesizlere anne olmayı kabul edecek kadar geniş." Dendi. Ve Feyza öğretmen en büyük umuduna, evlatlarına kavuştu...

Sen Ölme Diye

Zeynep Daştan

İstanbul - Emin Yükseloğlu Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

-15 Mart 2011-

“Uyanın! Kalkın!”

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Dışarıdan gelen bağrışmalara, feryatlara bir anlam yüklemeye çalışsam da başaramadım.

“Uyanın! Hepimiz öleceğiz!”

Zorlukla yatağımdan kalktım ve pencereden dışarıya doğru baktım. Neler oluyordu? Havanın karanlığında, mahşer günüymüş gibi korkuyla kaçışanlar ve ne yapacaklarını bilmedikleri gibi, insanların nereye kaçtıkları da belli değil. Yüzlerini tam seçemiyordum. Uyku sersemliği olsa gerek. Sonra karanlığın içinden babamı gördüm. Bu saatte dışarıda ne işi vardı? Hemen camı açtım, bağıracaktım ki büyük bir gürültü... Kulaklarıma dolan uğultu öylesine yakındı ki, sanki ben vurulmuşum. Ellerimi kulaklarıma kapadım ve gözlerimi açtım. Babam yerde, kanlar içindeydi.

“Babaa!”

Bağırarak ağlıyordum. Ne olur bunlar kâbus olsun. “Babaa! Uyanamıyorum bu kâbustan baba!”

Ben çok sık kötü rüyalar görürdüm. Ağlayarak uyanırdım. Sonra babam gelir, öper sarılırdı. “Geçti!” derdi bana. “Yanıdayım kızım.”

Uyanmak istedim. Ama uyanınca, babama ne gördüğümü söyle-

meyecektim. Hiç gerçekleşmesin diye. Bağırarak ağlıyordum. Kalbim acıyordu. Daha önce hiç bu kadar gerçekçi bir duygu yaşamamıştım. Ben babama bakarken, bir gürültüyle odamın kapısı açıldı. Annemin sesini duyuyordum. Kardeşlerimin hıçkırıklarını. Ama gözlerimi babamdan alamıyordum. Kilitlenmiş gibiydim. Abimin gelip, beni kucağına almasıyla çözüldüm. Deli gibi bağırmaya başladım; “Abii! Uyanamıyorum, babam ölüyor! Uyandır beni abi!”

Babam öleli iki yıl oldu. Ama değişmeyen tek bir şey kaldı; kalbimdeki acı. Evimizin neye benzediğini unuttum. Annemin gülüşünü unuttum. Su arıyordum en son. Yemek zaten bitti. İki yıl boyunca yavaş yavaş acı çeke çeke açlıktan ölen, minik kız kardeşimin sesini unuttum. “Onları durduracağım!” diye bağırıp, babamın öldüğü yere koşan erkek kardeşimin, biz yetişene kadar nasıl kurşuna dizildiğini unuttum. Ben ailemi, nasıl mutlu olduğumuzu, neler oynadığımızı unuttum.

Artık sadece abim vardı. Babam oldu benim. Kardeşim gibi koktu. Annem gibi baktı. Ölmeden önce, o da annem gibi baktı bana.

“Abii gitme! Sen de gitme abi.”

O hep benden hızlı koşardı. Belki de bu yüzden yetişemedim. Ben geldiğim yerde, kanlar içinde can çekişiyordu. Hemen koşup, başını dizime koydum.

“Ölmeyeceksin abi! Bitecek bu kâbus. Ben uyanacağım, söz! Ölme abi...”

- Su. Su ver!

Abim ölmeden önce benden tek bir şey istedi; su. En çok ihtiyacımız olan şeydi. Ama ben su bulamadım. Ağlamaya başladım; “Su yok abi, su yok.”

Abimin bana son bakışı; aynı annem gibiydi. Ben yapayalnız kaldım bu kötü rüyada. Artık beni uyandırabilecek kimse yoktu.

“Gel! Gel buraya, gidiyoruz.”

Biri beni; kolumdan tutup, abimin yanından uzaklaştırdı.

-2016\ Emin Yükseloğlu Kız İmam Hatip Lisesi-

İstiklâl Marşı için; Rahat, Hazır ol! Dikkat!

"Korkma!" diye başladı her zamanki gibi bu hafta da. Ve "Korkma!" diye bitiyor. Sanki dalgalandıkça göklerde bu bayrak, herkes güvende der gibi. Sanki hepimizi himayesi altına almış. Rüzgâr estikçe dalgalanıyor, dalgalandıkça güven veriyor. Ve hiçbir zaman inmeyeceğinin teminatını veriyor "Korkma!" derken. Ne güzel... İnsanın içini huzur kaplıyor. Çünkü; korkusuz bir milletin sesleri bunlar.

Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklâl!

Rahat!

- İyi tatiller Zehra!

- İyi tatiller!

Yürümeyi seviyordum. Etrafı izleme fırsatı buluyordum. Yolun sağ tarafında çok güzel ağaçlar vardı. Oradan her geçtiğimde rengârenk çiçekler görüyordum. Sanki her geçişimde daha da güzelleşiyorlardı. Sol tarafımda da, uzaktan denizi görebiliyordum. Benim için çok şey ifade ediyordu, ucu bucağı olmayan denizler. Dalıp gidiyordum hep, onu seyrederken. Gözlerim ufka doğru dalmışken, ağaçları yuva yapmış kuşlar selamlardı beni. O kadar güzel ötüyorlar ki, kuş olup onları anlayabilmek istiyor insan. Sonra hafif bir rüzgâr esti. Her zamankinden farklı olarak; burnuma deniz kokusuyla karışık toprak kokusu doldu. Gözlerini kapatıp, sadece hayal edesi geliyor insanın...

Çok gürültülü bir korna sesiyle olduğum yerde sıçradım. Gözlerimi açar açmaz etrafıma bakındım. Bir şey arıyormuş gibi. Belki de aradığım şey hayallerimdi... Bilmiyorum.

Hemen arkamda duran arabayı görünce gerildiğimi hissettim. Ben ne zaman yolun ortasında yürümeye başlamıştım? Biraz kenara çekilir çekilmez koşmaya başladım. Ağlayarak koşuyordum. Beni bu kadar etkileyen, kalbimi bu kadar yoran şey neydi? Neden bu kadar içten geliyordu göz yaşlarım? Boğazıma taş oturmuş gibi, sesim de çıkmıyor. Sadece koşuyorum. Ağladıkça hızlanıyor gibiydim. Sanki gözyaşlarım yere damladıkça, kendimden bir parçayı daha ardımda bırakıyormuşum gibi. Arkama bakmadan koşuyordum. Çünkü "Koş!" der gibi bakmıştı annem. "Özgürlüğe koş!"

Herkes o enkazdan kurtulduğumu düşünüyordu. Ama ben; kal-

bimi, beni ben yapan her şeyimi bırakıp gelmişim. O kadar zor ki. Mezarını bile bulamadığım hatıralarımı bırakıp koşmak. Ruhum enkazın altında kapana kısılmışken, o kadar zor ki özgürlüğü aramak. Ama ben, senin hiçbir dediğini iki etmedim. Sen, koş der gibi baktın ya anne, söylemene gerek kalmadı. Ben anladım, koşuyorum işte. Ama neden? Bilirsin, ben hiçbir canlıya zarar vermem. Kimsenin canını yakmam. Peki neden benim canımı bu kadar çok yaktılar? Belki de cevabı ben biliyordum. Kâbus gibiydi tüm bunlar.

Kâbuslar uyanınca geçer ya, ben bu sefer uyanamadım. O yüzden bitmiyor. Hep başa sarıyor. Aynı şeyleri tekrar tekrar yaşıyor.

Ben, babama bir söz verdim anne! Ben abime bir söz verdim. Uyanacağım! Bir gün geri döneceğim. Göğe baktığımda, dalgalanan bayrağımı, ülkemin semalarında görebilmek için...

He bu arada, sana mutlu olacağın bir şey söyleyeyim mi; yaşadığım bu kötü rüyanın içinden, benim elimi tutan o kadar çok kahraman çıktı ki... Bir daha hiç kapanmaz dediğim yaralarımı, merhametleriyle onlar kapadı. Türkiye-Suriye arasındaki sınır kapısında bekliyorduk ya, hiç ümidim yoktu. Kim kapılarını o kadar çok insana açar ki? Ama bir görseydin anne, ölmeden önce. Bir görseydin baba. Beni kimlere emanet ettiğinizi... Allah, kullarına kulları aracılığıyla yardım edermiş. Ben, en umutsuz olduğum zamanda gördüm. Gördüm ki, benim kardeşlerim daha ölmemiş.

Peygamberimiz kendi yurdundaki işkencelere dayanamayıp, Medine'ye hicret etmişti ya hani. İşte ben de yola çıktığımda Muhacir'dim. Oraya ne zaman ki vardık, o zaman Ensar'ı gördüm bir bir. Benimle gurur duyduklarını gördüm. Anne! Burada herkes, senin gibi baktı bana. O kadar sıcak gülümsedi.

Ben unutmayacağım. Canım yandığı için, içleri parçalanan, yıllar sonra kavuştuğum bu kardeşlerimi unutmayacağım. Bu da ikinci sözüm olsun, olur mu? Bizleri giydiren, yemeklerini, sularını veren, evlerini açan bu güzel insanları; unutmayacağım. Ve benim için, bir gün bu hicret sona erecek. Her şeyimi kaybettiğimi düşünmüşken, ölmediğini gördüğüm kardeşlerim bana güç verecek. Ben, kaybettiğim umudu buldum bu topraklarda. Ben gördüm ki, sadece bana değil, benim bütün kardeşlerime acı çektirtmişler.

Unutmayacağım.

Ve bir gün ben, ülkeme geri döneceğim. Tüm gücümle kaldıra-

cağım o enkazı. Şehitlerimizi tek tek sayacağım. Ben kendi ülkeme döndüğüm zaman, o kadar güçlü döneceğim ki, savaşırken çiçekler açacak. Kuşlar, benim ülkemde de ötsünler diye, savaşacağım. Eski-sinden daha güzel olacak.

Şimdi koşuyorum ya, özgürlüğe koşarken attığım her adımı, son kez kendi evimde; kalbimi, yıkık dökük kalmış odamın içinden toplayabilmek için atacağım.

İşte o zaman ben uyanacağım baba! Kendi evimde, kendi odamda. Ve bir daha uyumayacağım.

Sen ölme diye.

Yalnız Yolcu

Zeynep Türkan Canpolat

Adana - Yaşar Rukiye Kısacık Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bana hiçbir anlam ifade etmeyen sokaklarda yürüyorum, sanki o dar sokak daralıyor, kenardaki duvarlar üstüme geliyor, sanki nefes alamıyorum, zor geliyor, her şey zor geliyor. Gitmem gereken tek yerim var, tek yuvam, tek evim var. Düşünüyorum da şimdiden merak etmiştir beni, hatta gözlerini bile sulandırmıştır. Onu daha fazla bekletmem, onu üzmem, onun tek bir damla gözyaşına dayanmam. Onun yanında olmam gerekiyor, onu bu korkunç gecelerde yalnız bırakmam, şimdi onun yanına gidiyorum, gözümdeki şişliğe, ağzımdaki morluğa üzüleceğini bile bile gidiyorum.

Sokağı duman kokusu kaplamış, belki kirlilik olarak algılanan bu koku sanki bana huzur veriyor. Bana, bu kış gününde birlikte sobanın etrafında toplanıp gülererek sohbet eden, sobanın üstünde kestane pişiren, yanında çocuk sesleri eşliğinde çaylarını içen, güler yüzlü insanları hatırlatıyor, bir anlık düşüncesi bile hoşuma gidiyor, ancak fark edebiliyorum kapının önüne geldiğimi. Neyse ki anahtarım var, uyuduysa onu güzel uykusundan uyandırmak istemiyorum. Giriyorum içeriye, içerisi karanlık ve soğuk, bir tireme geliyor, ısınmak istiyorum ama ısınacak bir şeyin olmadığını fark ediyorum. Tam odama giriyorum ki bir ses duyuyorum. Sanki onun sesi ama normal sesi değil, ağlıyor sanki.

İçerisi karanlık ve o ağlıyor. Bir süre yanına gidip gitmemek de kararsız kalıyorum, gitmek istemiyorum çünkü gidersem yüzümü göreceğini tahmin ediyorum ama onu öylece bırakamayacağımı da

biliorum. Gidiyorum yanına, sarılıyorum sımsıkı, sanki kaybolan parçasını bulmuş gibi sarılıyor bana, canını kaybetmiş de bulmuş gibi. Bir de kızıyor bana, omzuma vuruyor, bir şeyler mırıldanıyor. Yatıştırıyorum biraz, her zaman ki gibi hikâye anlatmasını istiyorum, küçüklüğümde bu yana her gün hiç unutmadan anlattığı hikâyelerden, ama sahte olanlardan değil gerçekten yaşanmış olanlardan. O kadar yorgun düşmüş olacak ki hikâyeyi anlatırken uyuya kalıyor. Onun bu hali o kadar şirin görünüyor ki, sanırım bugün ilk defa gülümsediğimi fark ediyorum, yine gülümseten o oluyor. Her gün unutmadan yaptığım bir şey vardır, belki saçma, belki delilik ama yapmak zorunda hissettiğim deliliklerden. Her gece nefesini kontrol ediyorum, onun nefesini dinlerken kendi nefesimi tutuyorum. O nefes sesi bana öyle huzur veriyor, öyle güvende hissettiriyor ki, gerçekten yaşadığının farkına varıyorum. Sanki nefesini dinlemeden gidersem kötü şeyler olacak gibi geliyor. Seviniyorum, oda karanlık olduğundan dolayı yüzümü görmediği için seviniyorum.

Odama gidiyorum, lambayı açmak istiyorum ve faturalar ödenmediğinden dolayı elektriklerin olmadığını fark ediyorum, içim burkuluyor. Onun neden karanlıkta oturduğunu şimdi anlıyorum, bazen kendime çok kızıyorum. Adam olamadığım için, onu güzel yaşatamadığım için, küçüklüğümde bu yana hep yanımda olan, ellerimi hiç bırakmayan, düşsem de kaldıran bu muhteşem kadını bu durumda bıraktığım için kızıyorum. Ona okulu bıraktığımı söyleyemiyorum, beni her gün okula gidiyorum sanıyor, benim doktor olmam onun en büyük hayalimiş, sürekli bana bunu söylüyor, doktor olursam, o hasta olduğu zamanlarda onu iyileştirebilirmişim, ama daha gittiğim bir okulum bile yok, bunu ona nasıl söyleyebilirim ki. İki yaşındayken annem bırakmış beni, o gittiğinde yanımda sadece babam ve babaannem varmış. 4 yaşındayken de babam melek olmuş, hep böyle anlatır bana, O zamandan yana yanımda olan tek bir kadın var, düştüğümde kaldıran tek bir el var, bana yuva olan tek biri var. O sadece babaanne değil, o benim dünyam.

Düşünüyorum da, belki de onun için yaşıyorumdur. Tombul tombul yanakları, yumuşacık teni, hani şu sarıldığında yastık gibi olanlardan, küçücük kömür gözleri var, bide beni mutlu etmeyen yüzündeki kırışıklıklar ve saçındaki beyazlar var. Bazen onunla hiç bitmeyen sohbetlerimizden konuşurken yüzündeki kırışıkları fark ediyorum, içim öyle kötü oluyor ki, tuvalete gidiyorum ağlamak için, duymasın diye suyu sonuna kadar açıyorum. O kırışıklıklar kötü

hissettiriyor, aklıma öyle kötü düşünceler geliyor ki, onu kaybedeceğimi düşünüyorum, onun bana tek bir gece bile hikâye anlatamayacağı geliyor, eve geldiğimde onu göremeyeceğim geliyor aklıma. Bana gülerek "serseri oğlum" diyemeyeceği geliyor, kalbim sıkışıyor. Kaçmak istiyorum buralardan, onu da alıp çok uzak yerlere gidelim istiyorum, sadece mutlu olunan bir yere, sadece onun neşe saçtığı bir yere gidelim istiyorum.

İstiyorum ki o sadece gülsün, içi hep mutlu olsun hatta o gülücükleri onu gençleştirsün istiyorum. Küçüklüğünden bu yana çok sıkıntılar çekmiş, küçük yaşta evlendirmişler onu, daha bir çocukken kıymışlar ona. Mesela doğum gününü bile bilmiyormuş, çünkü ona doğduğunu hatırlatacak bir zaman olmamış. Ama artık onun bir doğum günü var, Birlikte koyduk, o gün hem onun doğum günü hem de benim, bir parçanın hiç ayrı günleri olur muymuş? Bu yaşına kadar çok üzmüşler onu, ama o hep dimdik ayak da kalmış, hep güçlü kalmış, hep düşmüş ama yine kendi kalkmış. Hayatımda gördüğüm en eşsiz kadın. Artık onun için bir şeyler yapmanın vaktinin geldiğini düşünüyorum, artık benim de kendi ayaklarımın üstünde dimdik durmam gerektiğini düşünüyorum, artık bir iş bulup çalışmam gerektiğinin kanısına varıyorum. Artık gerçekten erkek olmanın, gerçekten adam olmanın zamanı geldi.

Fark ediyorum da bugün kendimi güçlü hissediyorum, bugün ayaklarımın üstünde durmak için attığım ilk adımı fark ediyorum, içimden geçiriyorum da "artık benim de bir işim var, artık para kazanabileceğim bir yer var, artık onu daha iyi yaşatabilirim ".Okula gidiyorum derken belki bir okulum yok ama artık bir işim var. Eve geliyorum beni kapıda beklemiş, birazcık sinirli görünüyor, şaşırıyorum, ne olduğunu soruyorum, bana o yumuşak sesiyle bağıyor, bir komşumuz beni iş de çalışırken görmüş ve ona söylemiş. İnsanlar ne ara bu kadar kötü oldu, ne ara bu kadar dedikoducu oldu anlayamıyorum. Şu an gözümün önünde ağlayan bir kadın var, ve o kadın benim her şeyim, yine kızıyorum kendime, yine aptallığıma kızıyorum. Benden, okula devam edeceğime ve meslek sahibi bir adam olacağıma dair ona söz vermemi istiyor, onu öyle görünce dayanamıyorum, söz veriyorum hem de 'paşa sözü'. Sarılıyoruz bir iki sohbet ediyoruz, çikolatayı çok sever, ona gelirken aldığım çikolatayı veriyorum, bir çocuk kadar mutlu oluyor, onu çikolatayı yerken izlemek on tane çikolata mutluluğu veriyor sanki insana.

Öksürük sesi duyuyorum, şiddetli bir öksürük, bunun ondan gel-

diğini fark ediyorum. Koşuyorum, bakıyorum ona, nefes alamıyor, su veriyorum, sırtına vuruyorum, ambulansı aramak istiyorum, eliyle telefonu itiyor, elim ayağım titriyor, nefesim daralıyor, onu bu halde görmek ağrıma gidiyor. Bir süre sonra kendine geliyor, sarılıyorum ona sınıklı ve hastaneye gideceğimize dair söz alıyorum, şart sunuyor bana, eğer okula devam edersem ve devamsızlık yapmazsam gidermişiz hastaneye, nasıl hayır diyebilirim ki.

Ertesi gün hastaneye gidiyoruz, sıra bize geliyor, benden ona kahve almamı istiyor, kendisinin girebileceğini ve halledebileceğini söylüyor. Kabul ediyorum, zaten doktora sorarım diye düşünüyorum. Öyle de oluyor, soruyorum doktora, azıcık üşütmüş olduğunu, söylüyor. Şükrediyorum, mutlu oluyorum, ona onu sevdiğimi söylüyorum sanki gözleri doluyor, “ben de paşam, ben de seviyorum” diyor ve gezmek istediğini söylüyor, bu arada onun gezmeyi çok sevdiğini daha önce söylemiş miydim? Ama bu sefer eğlenmek istiyormuş, şaşırıyorum sanırım sağlıklı olmak onu mutlu ediyor. Nereye gitmek istediğini soruyorum, lunaparka gitmek istiyor, bir kez daha şaşırıyorum ama hoşuma da gidiyor. Gidiyoruz beraber, orada çarpışan arabalara biniyoruz, sonra dönme dolaba, ikimize de pamuklu şeker alıyoruz, o kadar mutlu ki, en az benim kadar olduğuna eminim. Fotoğraf da çekiliyoruz, sonra biraz da mağazalara götürmek istiyorum onu, beraber kıyafet deniyoruz, o kadar hoşuna gidiyor ki, sonra makyaj malzemesi denemek istiyor, gizlice oradaki rujlardan ona sürüyorum, kahkaha atıyor, deli oğlum diyor bana. Bir ruj insana bu kadar mı yakışır diyorum, yine gülüyor, bugün hep gülüyor, o güldükçe ben daha çok gülüyorum, yemek yemeye de gidiyoruz. İnsanın yanında böyle bir kadın olsun daha ne ister ki, kimi ister.

Bugün sanırım dünyanın en güzel günü. Koşuyoruz, beraber, el ele tutuşup koşuyoruz, bağıriyoruz, deliler gibi. Sanki yanımda babaannem yok da yaşıt arkadaşım varmış gibi hissediyorum. Onu böyle mutlu görmek onu böyle özgür görmek dünyanın en güzel şeyi. İçimde çok güzel bir his var, içim kıpır kıpır, mutluyum çünkü bu sefer gerçekten mutluyum. Umudum var sadece benim değil ben de onun da umudu var ve bizi bir birimize kenetleyip hayatta tutan sevgimiz var, biz varız, ve biz ikimiz birbirimize yeteriz, biz ikimiz herkesten mutlu olabiliriz. Yanımda kapı gibi bir babaannem var benim, hiçbir şey olmaz bana.

Eve gidiyoruz, üşüttüğü için ona sıcak çay yapıyorum, sohbet ederek içiyoruz, okul hakkında konuşuyoruz, bana çalışmam ge-

rekmediğimi, aylık bir miktar paranın yattığını ve onunla da geçinebileceğimizi anlatıyor ve bana ilerde nasıl doktor olacağımdan bahsediyor, eğer doktor olursam insanların umudu olabilmemişim, birçok yaşlıya yardım edebilmişim, insanları mutlu edebilmişim, insanlar mutlu olursa kendim de mutlu olurmuşum hem. Tamam diyorum, doktor olacağım, bizim için, hayatımız için olacağım, "tamam paşam, seni mi kıracağım" diyorum, yine söz istiyor benden, çünkü sözümünden dönmeyeceğimi biliyor, onu yarı yolda bırakmayacağını biliyor, söz veriyorum, hem de kocaman bir söz. Onun verdiği terapiyi hangi psikolog verebilir, onun verdiği desteği kim verebilir ki. Hikaye anlatıyor yine bana, küçüklük zamanlarına götürüyor beni, küçükken hiç okula gitmemiş, istemiş hem de çok istemiş ama gidememiş, göndermemişler onu, okuma yazma bile öğrenememiş, ben öğretmezsem hiç de bilemeyecekmiş, bana teşekkür ediyor, kızıyorum ona ben öğretmeyeceğim de kim öğretecek diyorum, gülüyor, artık uyumamız gerektiğini söylüyor ve yarın benim okula gideceğimi hatırlatıyor, kabul ediyorum, reddetmek gibi bir seçeneğimin olmadığını da anlıyorum, onu yatırıyorum, hemen uyuyor ya da ben öyle zannediyorum. Yine kontrol ediyorum onu, yine en huzurlu zamanım dayım, onun nefesi beni dimdik ayak da tutuyor, beni güvende hissettiriyor.

Çok huzurlu uyuyabileceğimi zannediyorum, ama bir türlü uyuyamıyorum, bir türlü kapayamıyorum gözlerimi, sıkıntı hissediyorum içimde, bekliyorum yine sabahı, şu an uyuyor olmam gerekirken neden sıkıntı içinde gözüme bir damla uyku bile girmediğini anlayamıyorum, fark ediyorum da sabah olmuş, odaya geliyor beni uyandırmak için, uyuyormuş gibi yapıyorum, tüm gece boyunca uyumadığımı anlarsa çok üzülür, uyandırıyor beni, içeriye gidiyoruz, o kadar güzel bir kahvaltı hazırlamış ki, sarılıyorum ona, tombik tombik yanaklarını sıkıyorum, beraber sohbet eşliğinde yiyoruz, sonra beni okula gönderiyor kapıdan.

Ona bir daha sarılıyorum, hiç bırakmak istemiyorum, ona hep sarılı kalmak istiyorum, hatta okula bile onunla gitmek istiyorum. Aklıma bir fikir geliyor, onu bu fikir için ikna ediyorum, heyecanlı bir şekilde kabul ediyor. Şimdi beraber okula gidiyoruz, onu öğretmenlerimle tanıştıyorum, çok fazla arkadaşım olmadığımdan arkadaşlarımla pek tanıştıramıyorum ama herkes onu hoş karşıyor, öğretmenimden rica ediyorum, onun da bizle bir gün boyunca derse girebilmesi için, izin veriyor, ne güzel bir gün böyle. Ders dinliyoruz,

ona defter veriyorum, o da yazıyor, o kadar hoşuna gidiyor ki, beraber teneffüse çıkıyoruz, bahçede geziyoruz ve kantinden abur cubur alıyoruz, birlik de yiyoruz, sanki dünya sadece bizim için dönüyor, sanki sadece bizim etrafımızda dönüyor. Okulda ilk defa güzel bir gün geçirdiğimin farkına varıyorum, eve dönüyoruz, onu eve bırakıyorum ve az sonra geleceğimi söylüyorum. Çünkü bugün bizim doğum günümüz, bu gün bir bütünün doğum günü, onun için pasta ve balon almaya gidiyorum. Ona çok güzel bir doğum günü geçirmeyi planlıyorum, alınabilecek her şeyi alıyorum.

Sokağımıza giriyorum, bizim evin orda bir ambulans görüyorum, ellerimdekileri bırakıp koşuyorum, sesleniyorum ona cevap vermiyor, bağıriyorum cevap yok, ambulansın içine bakıyorum, o orda öylece yatıyor, gözleri kapalı, başında görevliler, giriyorum ben de içeri, ellerini tutuyorum, bırakmıyorum, hastaneye gidiyoruz, ağlıyorum, sadece ağlayabiliyorum, dua ediyorum ve galiba kaybediyorum, dilim varmıyor söylemeye ama sanırım onu kaybediyorum, tutuyorum sımsıkı elinden, sanki tutarsam gitmeyecekmiş gibi, sanki tutarsam beni bırakmayacakmış gibi, geliyoruz hastaneye bir odaya alıyorlar hızlı bir şekilde, girmeme izin vermiyorlar, onun bana ihtiyacı olduğunu söylüyorum yine de almıyorlar, bekleyişlerin en kötüsünü bekliyorum, çaresizim, o kadar çaresizim ki, yuvamı kaybediyorum, hayattaki tek eli kaybediyorum, ben her şeyi kaybediyorum, ben kendimi kaybediyorum, sanki zaman durmuş ve sadece ben bekliyorum, en kötüsü canın, senin parçan orda can çekişirken bir şey yapamamak, ah yanıyorum, içim yanıyor, ağlıyorum sadece ağlıyorum, bağıriyorum, duvarlara vuruyorum, dayanamıyorum, içim ağlıyor, kalbim ağlıyor, bu içimdeki acıyı tarif edemiyorum, dünyam başıma yıkılmış gibi, her şey bitmiş, umutlar bitmiş gibi, doktor çıkıyor içerden bakıyorum ona, sadece bakıyorum, hani gripti, hani sadece üşütmüştü, diyorum.

Bana başımız sağ olsun diyor, kendimi kaybediyorum, bağıriyorum ama duyanım yok, bağıriyorum ama elimden tutan yok artık kimsesizim artık parçam yok, artık yaşayamam. Vuruyorum doktora, bana neden yalan söyledi, neden doğruyu söylemedi ki, bunu neden yaptı, bağıriyor bana, o istemiş, o bana söylenmemesini istemiş, her an kalp krizi geçirme riski olduğunu bilmemi istememiş. Elime bir mektup tutuşturuyor, bunu o yazmış, bana yazmış, o güzel yazısıyla yazmış, alıyorum, artık eve gittiğimde beni karşılayacak kimsen yok, bana üzülecek biri yok, bana paşam diyen biri artık yok,

ne olur uyan paşam, ne olur bırakma beni, kalk yine gül bana, deli oğlum de bana yine, kız bana, vur hatta bağır ama gitme, yuvamı yıkma, gitme ne olur! Köşeye gidiyorum ya da uçuruma gidiyorum, bir kere demiştim ki 'belki de beni hayatta tutan odur, evet oymuş, şimdi anlıyorum, artık beni hayatta tutan bir şey yok, bir yuvam yok artık.

Uçurumun kenarındayım, ağlıyorum, mektubu okumaya karar veriyorum. Açıyorum mektubu;

"Deli oğlum"

Bana öğrettiğin yarım yamalak yazımla yazıyorum sana, gidiyorum belki evet, ama sanma ki seni bıraktım, ben her zaman senin yanındayım oğlum, sakın yaşamaktan vazgeçme, bana okuyacağına ve doktor olacağına dair söz verdin, sözünden dönme! Ben seni bekleyeceğim, dimdik ayakta kal, nefes aldığın her zamanına şükret, şimdi bana bir daha söz ver, güçlü kalacağına ve ayaklarının üstünde sapaşğlam kalacağına dair söz ver, ben mutluyum, sen hep demez misin sen mutluyusan ben hep mutluyum diye, mutluyum işte paşam hep gül, benim gibi, sakın üzme, hırpalama kendini, söz verdin, sözünde dur, kendine çok iyi bak oğlum, seni çok seviyorum, bana yaptıkların için teşekkür ederim paşam, hakkını ödeyemem, neşe kaynağım hakkını helal et ve sözünde dur, kendine dikkat et, sana söylemediğim için de bana sakın kızma, doğrusu buydu, iyi ki varsın, seni seviyorum.

Söz, söz verdim, söz veriyorum, senin için dimdik kalacağım, ayaklarımın üstünde dimdik duracağım, güçlü kalacağım, okuyacağım, sen hep mutlu kal diye. Beni sen yetiştirdin kadın! Sen bana güçlü olmayı öğrettin, şimdi öğrendiklerimi uygulamanın vakti geldi, senin gibi dimdik kalacağım...

Gölge

Beyza Nur Değirmenci

Trabzon Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Gözlerini yum ve hiçbir şey düşünme işte o zaman kendini derin uykunun kollarında bulursun!”

Ve alnımdan öptü.

Vidası gevşemiş, gıcırdayan kapımdan aydınlık koridora doğru dönecekken soruyorum:

“Anne nasıl hiçbir şey düşünmeyebilirim?”

“Gözlerini yum ve kendini sessizliğe bırak, baban sana masal okurken yaptığın gibi...”

Ve ışıklı koridorda kayboluyor ondan tek kalan adımlarının çıkarttığı o gıcırtilı ses, yorganın döşekle buluşması ve ardı sıra gelen derin nefes sesleri.

Uyudu.

Ama ben sessizliğe teslim olamıyorum. Ruhumda patlayan bombalar var. Uyumak istiyorum ama içimdeki korkunun rüyalarımın misafir olmasından ödüm kopuyor. Hemen yanımda yatan kuzenim derin uykularda, huzurlu haline dalıyorum bir süre. Sormaya korktuğum bir şeyler var. Çünkü ben kendimi sessizliğe hiçbir zaman teslim edemiyorum. Dışarıda rüzgar esiyor, yaprakların hışırtılı beraberliği, dolunay altındaki danslarının ayak sesleri geliyor kulaklarıma, babam evde değil. Yan odadan gelen ninni sesleri. Teyzemin

küçük kuzenimi uyutma çabaları, belli bir ritmi olan manasız sözler, gözünden uyku aktıkça uzayan nidaları ve bebeğin hırçınlığı. Belki küçük Zehra da benim gibi korkuyordur, anlayamıyordur. Ben ne kadar korksam da bu rüzgarlı gecede, dalgalanan ışığın şavkında kendime itiraf ediyorum. İçimde sesler var, hiç susmayan.

Sadece babam masal anlatırken daldığım hülyalarda bir arka fon müziği haline gelir sesler. Onun dışında hep benimledir bu sesler ve içimden şarkılar söyler. Ama beni korkutan ne seslerin söyledikleri ne de içimde tutturdıkları şarkı. Korkum, onları kimsenin bilmemesi. Yoksa benden öte ben gibi onlar da benim içimde yaşayan, ben ne seversem onu seven benimle konuşmaktan zevk alan, bana şarkılar mırıldayan bazen inadı tuttu mu başımı ağrıtan kadar susmayan ama asla kendisini bana göstermeyen, kimsenin varlığından haberdar olup olmadığını bilmediğim beni meraklara salan ve asla annemin bahsettiği sükûnete erdiremeyen şey; içimdeki ses.

Anneme sorabilirim belki ama soramam da. Ya beni bir daha sevmezse, ya beni burada bir başıma bırakırsa! Ve benim, sabahın erken saatlerinde sokaklara düşen, her daim gülümsemesiyle ağzından salyalar akıta akıta her gördüğüne selam veren, herkesin aslında sevdiği ama bir nedenden ötürü dışlayıp durduğu, küçük çocukların taş atarak onunla eğlendiği, yağmurlu havalarda dışarı fırlayıp “Üsküdar’a gider iken”i söyleyen mahallenin delisi, “Deli Kemal” gibi olduğumu düşünmesinden korkuyorum. Deli olduğumu öğrenmelerinden korkuyorum.

Hayır hayır!!! Korkum deli olmak veya belki de olmuş olmam değil. Korkum çok başka. Zaten en mutlumuzun “Deli Kemal olduğunu düşünüyorum. Ne benim gibi okula gidip yazmayı çizmeyi öğrenmesi gerekiyor ne de babam gibi çalışmak için şehir dışına çıkarak ülkesinin sınır hatları ateş altına alındığında ailesinden kopmak zorunda olduğunu. Kimsenin lafına alınacak gibi de durmuyor. Oysaki Betül’e saçlarını kestirdiğinde sırf “erkek modeli bu “ dediğim için bana küsmesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Ve sadece iki hafta sonra elimde çiçeklerle özür dilemeye gittiğim gün çiçeklerin geldiği toprağa tekrar dönecek olması beni derinden etkilemişti. O güzel papatyalar bütün gözyaşlarıma rağmen içine düşmüş olduğu kızıl denizin rengine bürünmüş, kıpkızıl olmuştu. O gün çiçeklerden bir çok koku almıştım bir olup bastırmaya çalışsa da savaş, pişmanlık ve derin özlem, kan kokusunu örtememişti. Oysaki papatyalarım kokmuyordu bile.

Betül'ü özlüyorum. Özlem içimi yakarken yatağımın soğuk tarafına doğru dönüyorum. Ya da "Deli Kemal" kimseye hesap vermek zorunda değil. O dünyanın değil, dünya onun kahrını çekiyor. Yapması gereken yığınla ödevi, okul sıralarında kaybolan silgileri, ip atarken düşüp kanattığı dizleri yok, onun gülümsemesi var. Üzerine yağın taşlar umurunda değil çünkü üstüne yağın yağmurlar, sağanaklar var. Sesi güzel olmak zorunda değil çünkü onun kendine has türküleri var. Babamın geceleri söylediği, İrfan amcanın söylerken boğazının yırtılmasından korktuğum, annemin deyişiyle yakılan türküler... Onu yakmıyor çünkü babam türkü söylerkenki gözlerinde beliren gölgelerden yok onun gözlerinde. O mutlu çünkü o anlamıyor.

Bir yaz gecesi babam bu günden farklı, iki katlı kırmızı kiremit çatılı, balçık evimizin önünde otururken İrfan amcaları çağırılmıştı misafirlige.

Sohbetlerinden pek bir şey hatırlamıyorum ama yine o gölgelerden vardı gözlerinde. Bir ateş etrafında birleşmiş koyulaşırken sohbetleri annem de demli çay doldurmaya devam ederdi bardaklara. Konular hiç bitmez, sesleri senfonik bir şekilde bazen yükselir bazen azalır. Yerde oturmuş saçlarını dökerken babamın dizlerine yıldızları izledim. Bizim ülkemizin yıldızları bir başka güzel olurdu, bir başak parlardı. Ve türkü defteri çıktığında ortaya babamın kalın sesiyle bir olurdu İrfan amcanın sesi. Sanki ben dâhil bütün doğa dinlerdi onları. Gökteki yıldızdan yerdeki çime, rüzgârın dans ettirdiği yapraklardan karanlıklara saklanmış tilkilere kadar. Hep bir mutluluk estiren türküler o gün öyle bir burkmuştu içimi ki birkaç damla firari olmuş akarken bakamamıştım yüzüne babamın. Çünkü oda susmuş ağlayarak türküyü dinliyordu İrfan amcadan. Ve ben ilginç bir şekilde hatırlarım o dizeleri. İçimdeki ses her gece tekrar eder bana onları, uyumadan önce. Çünkü bu babamla son diz dize kalışımızın şiiRIDIR, son ağlayışımızın... Bu bizim son bakışmamızdır babamla, gözlerine gölge düşmüşken. O infilakın olmadığı günün evvelinden.

"Memleket mi, yıldızlar mı oy!

Gençliğim mi daha uzak?"

Dediğim gibi benim asıl korkum deli olmak değil. Bazen keşke "Deli Kemal" gibi olsam diyorum. Keşke onun gibi yağmurlar yağsa üstümüze tek, sağanaklara tutunsak. Gölgeler düşmeden gözlerimi-

ze türküler söyleyebilsek. Ya da bizleri hiç umursamasa başka ülkeler girmese sınırlara. Korkum da bu zaten içimdeki sesin beni onlara benzetmesi. Sınırlarımızı zorlayan o tek tip kıyafetleriyle ve koca tanklarıyla küçük köylerimize dalan askerlere benzemek... En büyük korkum bu elbet. İlk önce en büyük kuzenim Ali'yi ardından Muhammed Samed'i, dayılarımı tek amcamı, tek bacağı kesilmiş komşumuz Haşim amca'yı, Betül'ü, sıra arkadaşımı, yıllar sonra kavuştuğumuz köyümüzün tek muallimi Elif Hoca'yı, sınırlardan kaçamayan herkesi ama herkesi içine alan o canavara benzemek. Babamı benden alanlara benzemek. Onlar gece yarısı gelip delerken karanlığı, gece yarılari hiç susmuyor içimdeki ses, sanki geçmişe bir özet geçmek onun için birer meziyet. Halimi, derdimi anlamaya çalışıyorum ama ben de "Deli Kemal" gibi oluyorum bazen anlayamıyorum.

Anlamaya çalışıyorum ama bunun okulda matematik hocasının anlattığı kesirlere benzeyen bir yanı yok. Hem de anlamak için dilimlenen pastalar da kullanamıyorum. İlk olarak insanların nasıl düşündüklerini, düşünmek için neler yapılması gerektiğini anlamıyorum. Annemin yaptığı gibi elimdeki sahanda yumurta çırparken mi düşünmeliyim? Ellerim işlerken. Yoksa babam gibi izlediğinden hiçbir şey anlamazken borsa haberleri izleyerek mi, gözlerimle. Belli bir zamanı yok gibi ama çoğunlukla sustuğunda insan düşünüyor. Benim de genellikle öyle oluyor. Yani ağızım kapanınca radyo çalmaya başlıyor. Bazen belki de insanlar zaten düşünmüyorlardır diyorum. Çünkü annem sık sık zikreder ve der ki: "Ne düşüncesiz insanlar var!" Demek düşünmeyen insanlar da var. Düşüncesiz olunca insan kötü olsa gerek, kötü olmasa annemin her bu sözü söylerken yüzü limon yalamış gibi ekşimez ve sonrasında hiç bitmeyen bir muhabbetin kapıları aralanmazdı. O zorlu kaçış günlerinden ve ardımızda bıraktığımız onca kişiden sonra bile sınır şehrinde koyun koyuna yaşarken hep sohbeti yapılırdı, buralarda o insanların, herkesin söyleyecek bir lafı vardır savaşa. Ama kimse de durduramaz bu canavarı hepimizi yer bitirir bu korku. Bir kadın vardır burada aslen bizim köyden değildir ama yakın bir ovanın gelişmiş bir köyündendir. Hatta öyle ki deri yoğurup ayakkabı yapar satarmış oğlu. Sanatkarmış. Kocasını ellisinde, iki küçük yavrusu daha mektep yollarındaymış. "Senin gibi saçları örülü okula yollardı, ikizdi onlar tek yumurta ikizleri", derdi gelini. Çünkü kadın hiç konuşmaz hep bir köşede oturur uzaklara bakar, dalardı semalara. Yaşlı bir kadın sayılmazdı ama gençliğin ışığı da saçılmazdı gözlerinden. "Tek yu-

murta ikizleri olsa ne fark eder, biri gitti mi diğeri de peşinde... Hep böyleydi bu, biri ağladı mı öbürü de ağlardı. Biri toprağa kul olunca diğeri de..." der devamını getiremezdi küçük gelin. Kocas, kaynatası gibi onlar da kul olmuştur toprağa, ölmüştür çünkü. Göz yaşlarında boğulur oysaki ben nice insan gördüm özgürlük yolunda, aynı kayıktayken derin deniz sularında boğulan. Yüzleri aynıydı onların da. Ha birkaç damla, ha bir okyanus insan boğuldu mu kendi kederinde boğuluyor demek. Ve düşünmediğinde insanın kötü olduğu bir gerçek. Hiç mi düşünmez bir insan, savaş ne demek?

Bir ayağım ve bir kolum firari oluyor kat kat yorganın altından. Tekrar dönüyorum yatakta rüzgar dinmiş küçük damlalar çarpıyor camın yüzeyine. Savaş ve onu başlatanlar. Savaş ve bizlerden aldıkları. Düşünemeyen insanlar ve onların gaddarlıkları. Ayağım, pişman, firari... Tekrar dönüyor karanlık zindanına. Elim, hala cüretkâr. Düşünemeyenler ve ben. Bütün korkularım ve beni bir türlü sükûnete erdiremeyen iç sesim. Gözlerim ağırlaşırken aydınlık koridorda beliren gölge ve yaklaşan uykumun ayak sesleri. Bizden alınan akan gözyaşlarının veresiye defteri. Betül'den kalan tek bir lafzatullahlı kolye. Küçük koyunum gözlerimin önünde toprağa kul, Allah yoluna şehit olanlar. Kınalı kuzular, Mehmetçikler, vatan uğruna kan dökenler ve benim iç muhasebem.

Gittikçe yaklaşan gölge ve ardı sıra gelen fikirlerim. Anlıyorum. Evet, şimdi anlıyorum. Bu bir lütf. İçimden gelen sesler birer lütf. Beni "Deli Kemal" 'den de ayıran o yeşil canavarlardan da ayıran. Çünkü ben hiç bilmeden düşünmeyi öğrendim. Kötü biri de değilim. Hem de sahanda yumurtam ya da anlamadan izlediğim programlarım olmadan da düşünebiliyorum. Belli bir saati dahi olmadan, her zaman. İç sesim bir lütf bana babamı anlatan, bombalar yağarken üstüme bana ninniler mırıldayan, yalnız kaldığımda dahi benimle konuşan bana kendisini göstermeyerek kim olmasını istediğimde o olan. Elif Hoca olan, amcam olan, babam olan... Her gece bana türküler mırıldatıp beni kederimde boğulmaktan kurtaran. Gürültüsüyle annemin ağlayışlarını benim kalp kırıklarımı saklayan bir lütf. Gülümsüyorum. Anlamışım. Bütün anlayamadıklarımı ve yatağımın başucunda duran gölgeyi. Yağmur hızlanmış camları, kalbim ise göğsümü dövüyor. Gözyaşlarım sel olmuşken akarken çehremden son kez dönüyorum sağ tarafıma. Çünkü bu gelen iç sesimin her gece bana mırıldadığı şiir, benim yıldızlı gökyüzüm, gecem, gündüzüm, her şeyim... Karşımdaki bana masal okumaya gelen babamın göl-

gesi, gözlerinde huzurun gölgesiyle oturan. Ve kulağımdaki türküyü ksan uykunun kapımı alma sesleri.

“İyi geceler baba!”

Evcilik mi Yolculuk mu?

Ayşe Serra Ersoy

İstanbul - Başakşehir Şehit Haki Aras Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bu sabah kuvvetli bir sarsıntı ile uyandım. Ben, kendimi bildim bileli koca taşların arasında yaşıyorum. Onlar, size göre taş, bana göre kara parçası. Bir nevi dört tarafım karalarla çevriliydi. Çok değil takriben beş-altı gün önce hürriyetime kavuştu diyebilirim. O kadar basınca dayanamadım tabii. Düşükten sonra fark ettim ki biz, bir mağaranın ayakta durmasını sağlıyorduk. Fakat ne yazık ki, artık bu işlevi göremeyeceğim. Kendim hakkında tek bildiğim bu kadar. Ha bir de! Herkes dışarıdan diğer arkadaşlarıma nazaran daha parlak ve daha büyüleyici durduğumu söyler. Lakin ne önemi var? Ben de diğer arkadaşlarım gibi bu insan denilen canlıların altında sürüklenerek hayatımı devam ettiriyorum. Daha kötüsü de nerede olduğumu bilmiyorum. İşte böyle böyle zaman su gibi akıp gidiyor. Taş devrinde yaşadığımızı söylüyorlar. Bana ne ki ama? Tarihten, yıldan, çağdan, yüzyıldan falan haberim yok benim. Anlamıyorum öyle şeylerden. Benim için göz açıp kapama süresi, insanoğlu için asırlar geçip gitmiş. Gelmişiz bilmem kaçınıcı yüzyıla. Nereye geldim ben? Sadece çevremde benim gibi taşlar kullanılarak yapılmış evler var. Karşıyım ben böyle evlere! Arkadaşlarımdan ezilmesine karşıyım. Neymiş, dayanıklıymış. Uzun ömürlüymüş. Başka? Sağlıklıymış. Güzel görünümlüymüş.

Yolculuğuma –sürüklenmeme – devam etmekteyim bu arada. Acaba beni de bir evin yapısına katarlar mı diye düşünmekte alıkoymuyorum kendimi. Ezilmek istemem, ama etrafımdaki renkli mi-

nik evleri gördükçe hayran kalmadan da duramıyorum. İnsanoğlu işte, neler üretiyor, neler başarıyor. Tabi onlar benim gibi mi? Başlarını sokacak yuvaya ihtiyaçları var. Ev bu canım! İnsan yaşamını düzenliyor, insana sınır koyuyor, yön veriyor. Aklım, asırlar önce birlikte yaşadığım arkadaşlarıma gidiyor. O mağarada taş kütlelerinin arasında yaşayan insanlar ve bu şirin yerde yaşayan insanlar. Evet, iki taraf da insan. Ama birçok farkları var. Bu insanların kültür seviyeleri hiç bir olur mu? Ya da yaşam biçimleri?

Evde kültür üretilir. Ev; yaşamın, yaşamının çerçevesidir. Bu çerçeve insana göre şekillenir. İnsanın isteklerine, ihtiyaçlarına, emeğine göre. Nereden nereye geldik... Ben bunları düşünürken biri üstüme bastırmaya başladı. Yanımda birkaç tanımadığım malzeme daha vardı. Bizi hamur haline getirdiler. Ve bir kalıbın içerisine sıkıştırdılar. Birkaç hafta geçti sanırım. Burada sıkılmıştım. İyice katılmıştık. Üzerimize bizi düzleştirmek amacıyla bir şey sürmeye başladılar. Sonra bizi nazikçe tutup fırına götürdüler. Korkudan ölecektim. Sanırım bizi yakıp, kavuracaklardı. Fırını açıp, bizi içeri iteleyip kapığı kapattılar. Pencereden yalvaran gözlerle ustama bakıyordum.

Bu yolculuktan sıkılmıştım. Buraya nereden ve nasıl geldiğimi, sonumun ne olacağını merak ediyordum. Tam son nefesimi vermek üzere olduğumu düşünüyordum ki, kapak açıldı ve ustanın eli beni çekip dışarı çıkardı. Derin bir nefes aldım, hasret kaldığım serinliğe kavuşmuştum. Beni yüksekçe bir rafa koydu. Kendimi daha sert, daha güçlü hissediyordum. "Bir şey eksikti ama. Çok sadeydik." Dememe kalmadan üzerimde ince bir kalem dolaşmaya başladı. Gıdıklanıyordum. Çizdi, çizdi, çizdi... Sıra boyamaya gelmişti. Aman Allah'ım! Ne muhteşem renklerdi onlar. Bir baktım ki yanımda büyükçe bir ayna, karşımda bir şaheser duruyordu. Tekrar tekrar baktım. Bu ben olamazdım. Evet, bu sensin dedi ustam. Nasıl olurdu? Ben yalnızca ufak bir taşım. Benim eziyet olarak gördüğüm nimetler için ustama teşekkür borçluydum. Üzerimde bir bitki motifi vardı. Artık ben de o aşığıdan baktığım sevimli yapılardan birinin parçası olacak idim. Evet burası bir evdi. Artık benim de bir evim vardı. Daha doğrusu ben de bir evdim. Ben de hayatı düzenlemek üzere vücut bulan bir yapıydım. Ben de insanoğlunun her parçasını kusursuz ve eksiksiz bir biçimde tasarlayıp uyguladığı, inşa ettiği, tuğlalar örerek ayakta tuttuğu, üzerini sıvayarak, boyayarak ve bunları çevre etmenlerini ve yaşam koşullarını göz önünde bulundurarak meydana getirdiği yapının bir parçasıydım. Ben, avlusu olan, dış kapıları meyve ağaç-

ları ile bezenmiş bir bahçeye açılan, bir evin içinde yer alıyorum. Ne ağacı mı var? Neler yok ki? Elma, kiraz, pespembe güller. Başka bir köşede ise kuyu ve kocaman bir fırın var. En çok hoşuma giden ise çocukların bu alanda özgürce oynamaları. Hele bir de Ramazan aylarında görülmeye değer o mutlulukları. O fırından annelerinin yaptığı pideyi çıkartıp, içerideki mükellef sofraya ilk getirebilmek için birbirleri ile yarışa girmeleri.

Size biraz da kendi odamdan bahsedeyim. Ben, evin muyanlık adı verilen bölümünde yer alıyorum. Çeşitli tablolar, el dokuması halılar ve örtülerinin rengi her mevsim tizlikle evin hanımı tarafından değiştirilen sedirler var. Evin hanımı, misafirlerini burada ağırlıyor. Arada konuşmalarına kulak misafiri oluyorum. Zannımca benim hakkımda konuşuyorlar. Renklerimin ne kadar canlı olduğundan, üzerimde taşıdığım motifin zarafetinden, duvarda ne kadar güzel durduğumdan bahsediyorlar.

O an anladım ki beni, bu çiniyi yapmak için kullanmalarının sebebi benim özel bir taş olmamış. Arkadaşlarımın bana asırlar önce ettikleri iltifatlar demek ki boşuna değilmiş. Ben, nadir bulunan bir kuvars taşıyımışım.

Bu misafirlikler haftada en az üç-dört kez tekrarlanır. Kapının vuruluşundan kadın mı erkek mi geldiğini anlar içim kıpır kıpır olur. Eğer kalın sesli tokmak tıklatılıyorsa erkek, ince ise kadın olduklarını anlardım. Bu hassasiyetlerin sebebi burasının bir Osmanlı evi olması. Bu mahalledeki bütün evler aynıdır. Neden mi? Çünkü insanlar eşittir. Birbirlerine karşı üstünlükleri yoktur ve bunu çok iyi bilirler. Her evde aynı meseleler konuşulur, aynı ibadetler yapılır. Yıllar birbirini kovaladı, bu şehrin fatihi olan Orhan Gazi, Osmanlı'nın başkentini bu güzel şehre taşıdı.

Teknoloji ilerliyor, insanlar kendi tabirleriyle "Modernleşmeye" çalışıyorlardı. Ev, yaşamın çerçevesidir demiştim ya, işte siyasal, kültürel, bilimsel yeniliklerle bu çerçeve her geçen gün genişliyordu. Bir zamanlar yalnızca iki bin konut ve iki mahalleden oluşan bu şehre kimse sahip çıkamıyordu. Çerçeve genişledikçe daralıyor muydu acaba? Daha düne kadar kapımızın önünden geçen her insanı özgün tasarımları ile mest eden yapılarımızdan artık tek tük kalmıştı.

Ben ve içinde bulunduğum ev, şükür ki bunlardan biriydi. İnsanlar artık buraya fotoğraf çekmeye, gezmeye geliyorlardı. Gözümün önünde artık her akşam şahit olduğum mutlu aile tablosu yoktu. Her sabah dışarıdan, annesine okula gitmemek için yalvaran daha minicik okula gitme yaşı bile gelmemiş sırf ebeveynleri onunla ilgilenemiyor diye okula gitme zorunluluğu olan mutsuz çocukların sesleri geliyordu. Kentin çevresinde başları göğe eren yapılar, yollar vardı. Bu yeni hayat bulan şehir, bizim Osmanlı Şehrimiz'e resmen sırt çevirmişti.

Yeni bir güne daha başlarken satın alınacağımı öğrendim. Güzelce bir kadın beni aldı ve evine getirdi. Meğer kadının çinilere merakı varmış. Beni aldı ve salonunun en güzel köşesine yerleştirdi. Bir yandan yüzyıllardan beri yaşadığım şehir en küçük eşyasına kadar tarihe karışmış diye üzülüyor, bir yandan da bu konforlu mobilyalar, eşyalar karşısında içimde oluşan şaşkınlıkla karışık mutluluğu gizleyemiyor, durduramıyordum. Ne güzel ki bu hanımın da çocukları vardı. En çok da buna sevinmiştim. Sıkılmayacaktım. Ama bu çocuklar farklıydı hiç koşup oynamaz mı bir çocuk? Hepsi sabahtan akşama kadar ellerindeki aletlerle uğraşıyorlar. Nasıl şeyler görse- niz aklınız almaz. Geçende dünyanın öbür ucundaki ablası ile konuşuyordu evin hanımı. Bir yaşına daha girdim doğrusu. Fakat yalnız eve aletin kendisi girse sorun kalmayacaktı. Fakat aletle birlikte eve yapıldığı, üretildiği zihniyet de giriyordu ne yazık ki. Daha da vahim olan kimse bunun farkında değildi.

Bir yandan da onlara hak vermiyor değilim. Tek boyutlu değil ki insanoğlu kolay kolay tatmin olsun. Bu da insanı en ufak bir eşyayı kullanmaktan, evi ve daha sonra evlerden oluşan modern bir şehri kurmaya kadar tutup getiriyor. İşte benim ve ait olduğum şehrin gelişimi, değişimi böyle bakalım ömrümüzün geri kalanında bizi daha neler bekliyor? Her ne kadar insanlar şehrin şaşalı bölgelerini tercih etse de, Evliya Çelebi'nin tabiri ile "Ruhaniyetli Şehir" kimbilir kaç çeşit insana, birbirinden güzel kaç evi ile ev sahipliği yaptığından ötürü biliniyor, tanınıyor, seviliyor...

Hanife Dida

Ayşe Eflal Yağcı

Yalova Çiftlikköy Diriliş Anadolu İmam Hatip Lisesi

Şafak sökeli birkaç saat olmuştu. Güneş, dokunduğu yeri yakıyor, uçurumlu yollar boyunca dizilmiş taşları kavuruyordu. Gökyüzü tertemizdi; ne bir bulut, ne de bir kuş vardı. Tek yaşam belirtisi, yolun uçurum olmayan tarafında kayalıkların arasından çıkan eğrelti otlarıydı. Yola tedirgin bir sessizlik hâkimdi.

Rus ordusu, Rize'yi işgale başlamıştı. Ellerinde ağır silahlar ve yüzlerce asker varken, bu pek zor olmamıştı. Zira Türkler yeni yeni asker toplamaya çalışıyor, bir türlü saldırıya geçemiyordu. Kadın, yaşlı ve çocuklara köylere gitmeleri; Ruslar oraya gelirse de yaylalara çıkıp saklanmaları söylenmişti. Erkeklerden ise eli silah tutan herkes, askere yardım için aşağıda kalacaktı. Bir kısmı aşağıda kalan Rus askerleri ise, yıka yaka köylere çıkmaya başlamışlardı.

Topluca Köyü'nü de telaş sarmıştı. Hanife, bir olay olduğunu etraftan anlamış, ancak telaşın kaynağını anlayamamıştı. Elindeki çuval bezinden şekil verilmiş bebeği ile oynamakla meşguldü. Annesi ise sobanın başında bir elini beline koymuş, dalgın dalgın çorbayı karıştırıyordu. Su güğümünün, içindeki kaynar suyla birlikte tıkrdamasından başka ses seda yoktu. Sessizlik bir anda dağıldı, içeriyi telaş bulutu kapladı. Ağır tahta kapı bir tekme ile âniden açıldı. İçeriye iri yapılı, sakallı bir adam girdi. Bu, Hanife'nin babası Ali'ydi. Haberleri almıştı. "Çabuk toparlanın! Hemen yayladaki eve çıkın!" diye bağırdığı sırada, kapının hemen yanında, paslı bir çiviye ası-

lı olan silahını aldı. “Tüm köylü yaylalara saklanacak, biz erkekler burada savaşacağız. Ruslar geliyor!” deyip aceleyle çıktı. Hanife de annesi de yüzlerine sertçe kapanan kapıdan irkilmış, başlarını birbirlerine çevirmişlerdi. Birkaç saniyelik bakışmanın ardından hızla ayaklandılar. Sırtlarına alabilecekleri ne varsa, çuvallara doldurdular. Hanife’nin kardeşi, Hasan da ellerine bir iki torba aldı ve çıktılar. Aç kalmamak için yanlarına ahırdaki ineklerini de aldılar.

Sobanın üstünde kaynayan çorba ve tıkırdayan güğüm, evde bir başlarına kalmıştı. Burada yaşanan tüm güzel anılar, Hanife’nin ilk adımı, Hasan’ın doğumu, bayram sabahları, köylülerin akşamları toplanıp ettikleri uzun sohbetler... Hepsi terk edilmiş, yalnız kalmıştı. Ayrılık, insanı da pert eder. Hanife’nin annesi, Safiye, eve dışarıdan son kez baktı. Gözleriyle veda etti, el sallayıp özür diledi ve arkasını dönüp gitti.

Haberi alan tüm köylü, yükünü sırtına, çocuklarını eline alıp yaylaya yürümeye başladı. Yürüeyebilen tüm yaşlı kadınlar, can derdi ile yola koyulmuştu. Yatalak olan yaşlılar ise taşınamayacakları için köyde bırakılmıştı. Terk edilen, sobanın üzerindeki çorba değildi sadece.

Yol uzundu. Çık çık bitmeyecekti; ancak ölüm korkusu, insanı tutuşturmuştu. Önce Komati Yaylası’na (Küçük Yayla) çıkacaklardı. Buraya saatlerce mesafe vardı. Sıcaktan kavrulmuş yollarda, yaşlılar bitap düşmüştü. Oraya gidildikten sonra ise birkaç saat dinlenip tekrar yola koyulacak, Didizeni’ye (Büyük Yayla) çıkacaklardı.

Ruslar köye gelmişti bile. Savaşmaya çalışan erkeklerden, bir kişi sağ kalamamış, hepsi bir bir şehit olmuştu. Ruslar ise birkaç ev yağmalayıp, köyü ateşe verdiler. Daha da yukarı çıkmayıp, tekrar şehre döndüler. Haftalar sonra köye inen köylü ise, yalnızca bir kül yığını ile karşılaştı. Vedalar yarım kalmıştı. Hanife, babasını son kez öpe-memişti mesela. O gelmeden sofraya oturmaya nazlanırdı. Babasına hayrandı Hanife. Şimdi bir Rus ordusu gelmiş, onların arasına girmişti. Yerden bir avuç kül aldı, yavaş yavaş yere döktü. “Ben ne yaptım?” dedi: “Suçum ne idi, babamı benden alacak kadar?”...

Yıllar geçti. Hanife goncası açmış gül gibi büyüdü, serpildi. Evlenme yaşına geldi. 17-18 yaşlarında annesi onu orta yaşlı bir adama vermek zorunda kaldı. Hanife ne kadar ağladıysa da nafile... Sürük-

lenerek evlenivermiş, evliliği boyunca dayaktan gün yüzü görmemişti. Neyse ki o adam, Hanife'yi iki yıl sonra boşamış ve geldiği köye geri yollamıştı. Ancak Hanife bilmiyordu ki, bu evlilik aslında onun en iyi evliliği idi...

Bir gün Hanife, yine evi temizledikten sonra aşağı inmiş, ahırda inek sağıyordu. Yapması gereken sekiz tulum peynir vardı. Bugün peynirleri, şehre inen biriyle gönderip sattıracaktı. Safiye Hanım, bir telaşla içeri girdi. Hanife ayağa kalktı. "Ne oluyor?" dedi. Safiye Hanım "Heh! Buradasın. Akşam seni istemeye gelecekler. Çok şey sorma, uzak köyden geliyorlar. Adam çok zenginmiş. Köyün ağası. Bir sürü hayvanları varmış. Bir iki saate, burada olacaklar." dedi, alelacele yukarı çıktı. Hanife oturdu, düşünceli düşünceli ineği sağmaya devam etti.

Hanife çok güzeldi. Güzelliği dillere destan, şiihlere konu olurdu. Öyle ki onu istemeye defalarca birileri gelmişti. Ancak kapıdan dönmek zorunda kalmışlardı. Tüm köylü Hanife'yi sever, sayardı. Açık kumral, saman rengi dümdüz saçları vardı. Saçlarını da zaten bir tane olan yazmasıyla kapatıyordu. Deniz mavisi gözlerini saran upuzun kirpikleri vardı. Teni bembeyazdı. Ara sıra güneşte kaldı mı yanaklarına tatlı bir kırmızılık gelirdi. Elleri, o kadar ev işine rağmen pürüzsüzdü. Gülünce sol yanağında bir gamze çıkar, inci gibi dişleri parıldardı. Onu gülerken gören biri, gülümsemeden edemezdi. Velhasıl, Hanife çok güzeldi. Annesi bu sefer istemeye gelenleri kabul ettiyse, sonunda Hanife'ye layık birini bulmuş demekti.

Hanife mutfağa girdi, kapıyı kapatıp beklemeye başladı. Biraz sonra kapı çaldı. İçeriye iki adam girdi. Bir tanesi yaşlı, saçlarına ak düşmüş bir adamdı. Üzerinde bol bir şalvar, bej rengi bir kazak, kazağının üstünde ise kahverengi bir süveter vardı. Elinde baston tutuyordu, ancak yürümekte zorlanıyor gibi değildi. Baston süslenmiş, pahalı bir bastona benziyordu. Adam, 45-50 yaşlarında vardı. Hanife o sırada mutfağın kapısını hafifçe aralamış, içeriye göz gezdiriyordu. "Bu, babası olmalı." diye düşündü. Bundan sonra giren adam, onu istemeye gelen adam olacaktı.

Yaşlı adamın hemen ardından, içeriye tahmin ettiği gibi gencecik bir adam girdi. Saçları simsiyah, gözleri elanın en güzel tonundandı. Bir erkek güzeliydi âdeta. Boyu uzun, yapılı, genç bir adam. Kıyafetleri oldukça güzeldi. Siyah saçları limon sürülüp taranmış, kıyafeti özenle seçilmişti. Safiye Hanım iki adamı buyur etti. Aralarında koyu

bir sohbet başladı. Hanife kapıyı kapattı, kafasını iki yana savurdu. Rüyada gibiydi. Fısıldayarak bir sevinç çığılığı attı. Bu zamana kadar onu hep çalışmaya mahkum tutan annesi, ona layık birini kabul etmişti. Sohbet uzadı, saat geç oldu. Mazmun repliklerin ardından, sadede gelindi, kız istendi. Safiye Hanımın içinde bir burukluk, sonradan pişman olacağından emin ancak zorunda bir tavırla kabul etti. Halbuki bu damat adayı, reddedilecek biri değildi. Eli yüzü düzgün, ahlaklı, mülayim birine benziyordu. Parası da vardı, kendi köyünün ileri gelenlerindendi. Nikah, Hanife'nin vekaletiyle kıyıldı, ve veda vakti geldi çattı. Araba yoktu. Çarığın varsa var, yoksa çıplak ayakla gidecektin gideceğin yere. İnsan iki köy arasındaki o kadar yolu yürürken, nereye gittiğini unutturdu. Sadece kayalıktan oluşan kilometrelerce uzun bir yol, Safiye ile Hanife'nin arasına girecekti. Yine de Safiye Hanım verdi kızını, mecbur bir şekilde...

Hanife eşyalarını toparlayıp dışarı çıktı. İki adam onu bekliyordu. Annesine döndü. Şefkat dolu bir bakış, ardından kocaman, minnet dolu bir sarılma... Safiye, hâlâ özür diler gibi bakıyordu kızına. Hanife ise, her şeyden habersiz, gidiyordu. Vedalaşma faslı bitmiş, ayrılık gerçekleşmişti. Hanife giderken, yüzünde biraz burukluk, biraz sevinç barındıran mahcup bir tebessüm vardı. Huzura erecekti sonunda. Derin düşünce deryasında yüzerken, eve vardılar. Hanife içeri girdi. İçeride sayabildiği 5 tane çocuk vardı. Bir tane de orta yaşlı kadın. Kadın, huysuz, memnuniyetsiz bir tavırla, Hanife'yi içeri aldı. İki adam ise kapının önünde küçük bir sohbet ediyordu. Hanife, bu kadının ve çocukların kim olduğunu tam olarak anlayamamıştı. "Komşular herhalde. Birazdan onlar da kalkar." diye düşündü.

Bir saat oldu, iki saat oldu... Yaşlı adam içeri çoktan girip bir sedire uzanmıştı. Ancak 'kocası' henüz ortalarda yoktu. Bir süre daha bekledi. Yaşlı kadın geldi, Hanife'nin eline bir yastık, bir de battaniye tutuşturdu ve ona odasını gösterdi. Hanife'nin içine, o ana kadar hiç ihtimal vermediği bir kurt düştü. Kiminle evlenmişti? Aklına getirmek istemedi, yastığını yorganını düzeltip yatağa oturdu. Kapı gıcırdayarak açıldı... İçeri giren, yaşlı adamdı. Yatağa girip dakikalar içinde sızıverdi. Hanife dehşete düşmüştü. Tüm geceyi gözlerini bile kırpmadan geçirdi. Evlendiği adam, yaşlı olandı. Zengin de ileri gelen de Hanife'yi alan da oydu. 5 çocuğu, bir kuması, hatta Hanife'nin bilmediği, bundan birkaç sene önce kaybettiği bir kuması daha olan yaşlı bir adam... Rüya bir anda tersine döndü. Hanife'nin gözünün önüne, annesinin suç işlemiş gibi bakan yeşil gözleri geliyordu. Ve o

gözler, bundan sonra uyuduğu her gece, gözlerinin önünden gitmeyecekti...

Yaşlı adam, zeki bir adamdı. Bunamış değildi. Günler içinde Hanife'nin şaşkınlığını, ve sebebini anladı. "Bu kız beni sevmedi, yanımda durmaz kaçır." dedi. Bu adam köyün en şanlı, en şöhretli adamıydı. Elinde büyükbaş, küçükbaş, onlarca hayvanı vardı. Para pul ondaydı. Köyün ağası, kendine "Bir kızı da elinde tutamadı." dedirtir miydi? Dile düşmeye göz yumar mıydı? Asla...

Kızın kaçacağını önceden anladı, senaryosunu zihnine kurdu. Bir gün eve yakışıklı ve kendinden daha genç olan, günler önce Hanife'nin birkaç saatlik hayallerini süsleyen arkadaşını çağırdı. İki adam oturup dertleşmeye başladılar. Hanife, kader eseri evdeydi. O gün evde olmasaydı, bugün yaşayan 5 nesil ilerisi de olmayacaktı. Beylerin sohbetine kulak misafiri oldu. Kocasını, Hanife'den bahsediyordu. "Kaçacak, ben adımla lekeletir miyim! Ağanın yanında kız durmadı dedirtir miyim!" diye dellendi. Ben Hanife'ye birkaç günlüğüne annesini, köyünü ziyarete gitmesini söyleyeyim. Zaten dünden razıdır, geri çevirmez. O giderken biz de arkasından gidelim. Büyük derenin oraya gelince kayalıklardan aşağı iteriz. Oraya düşmüş insan yok olur zaten. Birkaç gün sonra biz de Hanife'nin köyüne gider, biz onu buraya göndermiştik, hâlâ gelmedi, deriz. Onlar da 'Buraya da gelmedi.' der, arada kaynar gider." dedi.

Hanife durdu, düşündü. Gurbet derdini bıraktı, can derdine düştü. Yolunu değiştirdi. Birkaç gün içinde alışmış, oralıymış gibi davranmaya başladı. Evi süpürüyor, yemek yapıyor, ihtiyara yanlışı düşündüğünü, aslında kaçmayacağını düşündürmek için elinden geleni yapıyordu. Yıllar geçti... Hanife'nin 2 çocuğu olmuştu. 3.sü de yoldaydı. Ancak üvey çocuklar, Hanife'ye yapmadıklarını bırakmıyordu. İhtiyar iyice yaşlanmış, sözü geçmez olmuştu. Çocuklar hem Hanife'ye, hem iki çocuğa kötü davranıyor, onları küçümsüyordu. Sofraya onları oturtmuyorlardı. Hatta bir gün gelmiş, üvey çocuklardan biri, Hanife'nin karnına vurarak 3. çocuğunu düşürmüştü. İhtiyar ise o sıralarda arazi kavgasından birini vurmuş, hapse düşmüştü. Ev ahalisi, Hanife'nin eline göstermelik birkaç eşya tutuşturup, onu postalamıştı. Hanife iki çocuğuyla, bir başına kalıverdi.

O sene, Rize'de kıtlık vardı. Ağustos ayında, sıcağın ekinler yanmıştı. Toprak verimsizleşmişti. Ne ekilirse, ekinler çöp oluyor-

du. Köylünün elinde yalnız tohumlar kalmıştı. Herkes onları yiyerek besleniyordu. Hanife, o gün çocukları merzede, ineklerin yanında bırakıp köye indi. Yerine yenilerini ekmek için mısır koçanlarını yakacaktı. Bir takım kıyafeti vardı. O da kirlensin istemedi. Zaten görünmeyen bir yerdeydi. Kıyafetini çıkardı. Üstünde hâlâ içlikleri vardı ve vücudunu örtmeye yetiyordu. Ancak yine de üstündekiler 'içlik'ti. Kıyafetlerini bir kenara koydu, koçan yığınının ateşe verdi. Arkasına tekrar baktığında ise, kıyafetler koçanlarla birlikte tutuşmuş, alev alev yanıyordu. Hızlı düşünmesi gerekiyordu. Çocuklar merzede tekti. Köyün üst taraflarından kimseye görünmeden ilerleyip, zengin bir tanıdığının kapısını çaldı. Evin sahibinin hanımı, kapıyı açtı. Burada yaşayan adam köyün zenginlerindendi. Bakkalı vardı. Hanife durumu anlattı. "Bakkaldan 1-2 metre kumaş getirsen de kıyafet diksem?" dedi. Kadın burun kıvırdı. Hanife'yi küçümseyerek "Bi' dur." dedi. "Söylerim getirir bir ara." derken eliyle Hanife'yi içeri itekledi "Geç, otur sen şuraya." dedi. Kadını bir ezdi, iki ezdi, Hanife dayanamadı. Gururunu da yerlere seremedi. Oradan çıktı, köyde eli açıklığıyla bilinen bir adamdan kumaş istemeye gitti. Adam kadına güzel bir kumaş verdi. "Dikkatli git Hanife, sen bize emanetsin. Al, biraz öğütülmüş un var, çocuklar aç kalmasın, bir çorba yapiver. Allah'a ısmarladık." dedi. Hanife, ağzı kulaklarında eve gitti. Çocuklar aç açına uyumuşlardı. Kendi de açtı ama, çocukları iyice doyurayım, diye düşündü. Anne değil mi? Yemez, yedirir, içmez içirir... "Kalkın, çorba yaptım." dedi. Çocuklar uyandığında çorba görünce gözleri ışıladı. Çorba deniliyordu ama, un-su karışımı bir lapaydı aslında. Sevinçle yemeklerini yediler. Ve bir gece bile olsa, tok uyudular.

Hanife, büyük oğluna babasının ismini vermişti. Huyu, suyu, babasına benzesin istemişti. Kâbuslarla nefes nefese uyandığında, yanında Ali olurdu. İlacı da, metaneti de, tüm dayanağı da Ali'ydi. Hanife ile Ali'nin arasında derin bir bağ vardı. Hanife, küçük yaşta şehit verdiği babasını da aynen böyle severdi ve babasının yerine daima Ali'yi koyuyordu. İhtiyarla evliliğinden, elinde kalan tek güzellik, evlatlarıydı. Ali büyüyordu, ve büyüdükçe annesine daha çok destek oluyordu. Sarılıp annesinin üzüntüsünü bir nebze olsun azaltmaktan daha fazla yardımı dokunmaya başlamıştı. Gün gelmiş, devran dönmüş, su yolunu bulmuştu. Geç olsa da Hanife rahata erebilecekti. Ali, 12-13 yaşlarında köyde odunculuk yapmaya başladı. İlk gün maşısı, 25 kuruştı. Bir ay boyunca para biriktirdi. İki buçuk lira ile, annesine kumaş veren adamın borcunu ödedi. Yıllar geçtikçe işleri iyi

gitmeye başladı. Bir bakkal açtı, çalıştı, çırpındı, bir gün geldi, köyün en zenginlerinden oldu. Ali, köyde ahlakı ve cömertliği ile tanınırdı. Köyün ileri gelenlerinden idi. Bir karar alınacaksa, ona sorulmadan alınmazdı. Çok zeki bir adamdı ve kısa sürede işlerini büyütmişti. Köyde hacca ilk giden o oldu.

Ali, annesinin neler çektiğini biliyordu. O kahverengi, çuval gibi kumaştan dikiği elbiseyi, unlu çorba yapığı gece, karanlıkta mavi gözlerinden sicim gibi süzülen bir damla gözyaşını hatırlıyordu. Annesinden hikâye anlatmasını istediğinde, ona Rusları anlatırdı. "Sen gâvurları gördün, nasıldardı?" diye sorduğunda, "Upuzun boylu, çakır gözlü adamlardı..." diye başlar, o uyuyana kadar anlatır, anlatırdı. Bir gün şehre indiğinde, annesine yine rengârenk, ipekten elbiseler, oyalı yazmalar aldı. Eve döndü, annesine sarıldı, iki yanağından öptü. Ali'nin köyden sevdiği bir kız vardı. Kararını vermişti, kızı isteyecekti. Köyde güvenilir tanıdıkları vardı. En güvendiği adama gitti, kızı istemeye onunla birlikte gelmesini söyledi. Bu adam, Hanife'nin eski kocasının en yakın arkadaşıydı. Yani oydu... Hanife'nin ilk ve en büyük sevdiceği, Ramazan... Ali, Ramazan Bey'in kapısını çaldı. Durumu anlattı. Ramazan "Madem evleneceksin, uzağa gitme. Seni benim kızlardan biriyle evlendireyim, sen benim damadım olmaya layıksın." dedi. Ali, bu adama çok büyük saygı duyardı. Ona çok yardımcı dokunmuştu. Ve hayır, diyemedi. Ramazan ve Hanife'ye evlilik nasip olmamıştı. Onların çocuklarına nasip oldu. Onlar ise, karı koca değil, dünür oldular... Ali, halinden memnundu. Evlendiği kadını, Ayşegül'ü, koskoca Ramazan büyütmişti. Kız tabii ona benzeyecekti. Güzeldi, ahlaklıydı, kocasına sadık bir eşi. En önemlisi, Ayşegül, Ali'nin kaderiydi. Öyle ki bu çift, yıllar önce kaderin de içinde kalan bir ukdeydi. Kalan ömrü, Hanife'ye çilekeş annelik anılarını sildirmiş, ona refahı takdir etmişti...

Hasretlik

Gizem olak

Ankara - Pursaklar Anadolu İmam Hatip Lisesi

İleriye dönüp baktım. Derenin iki yanında, sudan hemen birkaç karış yukarıda birbirlerinden sadece birer ikişer adım uzaklıkta, yan yana belki yirmi tane pınar vardı. Kimi irice bir taşın altından, kimi kumlu bir topraktan fişkırıyordu. Binlerce kuşun bir arada çıkardığı sesi andıran bir şırıltı ile dereye karışıyordu. Koşup yüzükoyun yattım ve bunlardan birinin dayanılmayacak kadar soğuk suyunu dinlene dinlene içtim. Bir anda aklıma geldiler. Onlarla birlikte içerdik böyle pınar sularını, neyse dedim neyse. Uykusuzluktan gözlerimi açamazken onları tekrar görebilmek umuduyla yola koyulmaya başladım. Biliyordum artık oraya varamayacağımı ama bir şey beni inandırıyor bu kara düşünceye, neydi acaba?

Sürgün edildiğim günler geçiyordu gözümün önünden. Anam ve yârimin bağırışları, kızımın gözyaşları... Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım birer birer yerle buluşuyordu. Hep böyle oluyordu zaten, onları hatırladığımda tutamazdım ki kendimi. Üç senenin onlara kavuşma ümidi ile geçtiğini düşündükçe biraz daha yaşlanıyordu yüreğim. Güneş çökmeye başlıyordu. Havada birkaç tane yıldız ve etrafa ışığıyla huzur saçan ay vardı. Hasan ağabeyimle ormanda odun toplarken kaybolurduk, tabii çok korkardık küçüktük daha ama ben pek belli etmezdim.

Ağabeyim derdi "Gel korkarsan arkama saklan" diye ben kendime yediremezdim, delikanlılık taslardım sonra havaya bakardık, her

adımımızda bizimle geldiğini sandığımız ay bakardı yüzümüze, korkumuz hafiflerdi az da olsa. Biz korkmayalım diye Allah onu bizim bekçimiz yaptı derdi ağabeyim bende kanardım tabii. O günlerdeki gibi ayın beni koruduğunu hissederek yol alıyordum. Sıklaşan ağaçların arasında ilerledikçe korkum kendini belli ediyordu ve bir an iç geçirdim ya yine olmazsa ya bu koskoca uçsuz bucaksız diyarlarda adım dahi anılmazsa... Başımın dönmesi ve gözlerimin kararmasıyla ayaklarım yerden kesilmişti. Oradaydı işte tam karşımda koşmaya başlamıştım, yaklaşıyordum ona.

Dizlerinin kanadığını görünce duraksadım kalbim, ağlıyordu karşımda. Birbirine dolanmış saçları gözünden akan yaşlarla buluşuyordu. Ben ise neyin ne olduğunu bilmiyor kavuştuğuma seviniyordum. Sarıldım ona kokusunu içime çektim, dizlerimin üzerine düştüm ağlıyordum. Üç sene, tam üç sene geçmiş aradan, bunca yıl sonra kokusunu içime çektim. Bütün acılarımı unutuyordum, sanki hiç bir şey yaşamamıştım. Arkadan “Kocan geldi yavrum kalk!” diye ağıtlar geliyordu. Ne oldu diye soruyordum Hafsa’ya cevap vermiyordu avlu ya koştum, anamın dizinde biri yatıyordu, göremiyordum çok kalabalıktı, aralardan girmeye çalışıyordum avluya. Kapıya tutundum kolum tutmuyordu adeta.

Anam bana döndü “Oğul, Meryem öldü” dedi “öldü.” İdrak edemedim önce güldüm, ölmemiştir dedim o öyle yapar, şaka yapar, yalandan yapar dedim. Anamın dizinde Meryem’im yatıyordu, eğildim baktım bana bakıp “Beyim hoş geldin!” demesini bekledim. Demiyordu, kıpırdamıyordu. Yüzü gri tonunda bir renk almıştı elleri ise mor. Kucağıma aldım, sarıldım. Gözlerini özlemiştim, sinirlenince büyüyen, utanınca küçülen kadifemsi gözlerini. Öptüm özlemimi giderdim sonra onu benden aldılar. Bir yere götürüyorlardı onu. Bağırıyordum duymuyorlar ya da beni dinlemiyorlardı. Bağırıyordum son kez “Sürgünüm bitti Meryem’im ben sana kavuştum derken sen sonsuz bir yolculuğa gidiyorsun yazık değil mi bana...” nefes alamıyordum, ölüyordum.

Avucuma batan dikenin acısıyla uyandım. Bütün bunların rüya olduğuna sevinsem mi üzülsem mi bilememiştim. Aileme kavuştum ya da ben öyle sanmıştım. Ailem, kızım ve Meryem’imden ibaretti lakin Meryem’im yoktu. Şükür dedim nihayetinde, şükür. Meryem’imi kaybetmektense ondan uzakta yaşamak, onun kokusunu içime çekmemek benim için işkence sayılmazdı. O ve biricik kızım iyi olsun, varsın ben onları görmeyeyim, hasret gideremeyeyim. Boğazıma

takılan düğümle öksürme gereksinimi hissettim. Pes etmek yoktu. Gözümün önüne gelen ve birden yağ içinde kalmış bir tutam saçı geriye ittim ve kollarımdan destek alarak ayağa kalktım. Bir gün gerçekleşecekti biliyorum. O sırma saçlarına hasret kaldığım kadınıma ve onun gibi boncuk gözlere elma yanaklara sahip evladına kavuşacaktım. Allah bilir ne zaman lakin bu umudu içimde köreltip yok etmeyecektim. Ve Rabbime dua ederek bir kuş dahi uçmayan bu diyarlardan gidebilme ümidiyle tekrar yola koyuldum.

Kabil'in Nesli

Meryem Eda Öcalan

Ankara - Tevfik İleri Anadolu İmam Hatip Lisesi

Karanlıktı. Zaten hiçbir şey göremiyor olmasına rağmen gözlerini sımsıkı kapattı. Olanları görmezden gelmesi gerçekliklerine zarar vermiyordu ve bunu her hatırladığında göğsünün tam ortasına bir balyoz darbesi yemiş gibi oluyordu.

Ölmek istiyordu; hemen o anda, oracıkta olmalıydı bu. Belki de acı içinde nefes almaya çalışacağı, anne babasının yüzünü dahi hatırlayamayacak kadar acı çekeceği anlara ramak kala ölmeliydi. Zira o an, öldürülen onca insanı hatırladıkça içinde yaşadığı sefaleti bir lüks olarak görmeye başlıyordu ve onun için bu anlarda, bu anları kaybetmeden, ölmekten daha âlâ bir kurtuluş olamazdı.

Tahta kapının ardında bir gürültü koptuğunda eve girdiklerini anladı ve başka hiçbir şey duymamak için ellerini kulaklarına bastırdı. Çığlıklar, tehdit dolu cümleler duydu ama onları es geçebilir, duymamış gibi yapabiliirdi; Ta ki annesinin haykırışına, onun ismini haykırmasına, kadar. Kadının sesi kulaklarından içeri dolduğu an, o an hissettiği her şeyi en acımasız hâllerıyla beyninin sokaklarına kazıdı. Perdeler kalktı; Kurtuluş ümidinin, geleceğini aydınlatan parlak bir ampulden ziyade dev bir ateşten; kendisinin de bu ateşin etrafında uçuşan bir pervane böceğinden farksız olduğunu gördü.

Taş zemin çıplak dizlerini sızlatıyordu. Bu acının daha sonra hissedeceğinin yanında hiçbir şey olmadığından adı gibi emindi. Fal taşı gibi açılmış kocaman gözleri odanı her yanında dolanıyor,

bir çıkış yolu arıyordu. Ateşin yaydığı ısı böceğin kanatlarını yalayıp geçiyordu ki, pencereyi fark etti. Köyde birçok korku hikayesine konu olan o dev ağaçların altındaki kıpır kıpır gölgeler hiç bu kadar güvenli görünmemişti gözüne. Ateşten fırlayan ufacak bir kıvılcım böceğin derisinin altını kavuran bir yangına dönüştüğünde yavaşça ayağa kalktı. Sessizce perde görevi gören kumaşı kenara çekti, bacaklarını sırayla pervazın öteki tarafına sallandırarak oturdu. Ayak sesleri gitgide odasına yaklaşırken gözlerini tekrar kapattı. Tüm ailesi ve tanıdığı diğer herkes öldürülmüşken neden kurtulmak istediğini bile bilmiyordu. Bedeni ruhunun onu terk etmesi düşüncesini kaldıramıyordu belki de.

Kilitli kapının kolu indirildiğinde irkildi ama gözlerini açmadı. Diğer taraftaki adamın tekmeleri altında kalan kapının iniltileriyle, başını ağrıtan fısıltıların kendine ait olduğundan bihaber bir şekilde kendini boşluğa bıraktı. Ayakları yerle buluştuğunda kürdan gibi incecik bacaklarını kaplayan sızıyla gözleri yaşardı, ancak, birkaç saniyenin ardından kalmaya cesaret edemeyerek koşmaya başladı. Aklından hiçbir şey geçmiyor, gözlerini kapattığında önünde sonsuz bir karanlık uzanıyordu. Nefes alamıyor, ne durmaya ne de dönüp arkasına bakmaya cesaret edebiliyordu.

Koştı.

Ateş, her nasılsa derisinin üzerine tek bir çizik bile bırakmadan ciğerlerine dokunuyordu. Son birkaç dakika birkaç gün kadar uzuyor ve kafasının içinde birbirine karışıyordu. Geçmiş, güzel anıları, gülüşleri ve tüm umutları sonbahar geldiğinde dökülen yapraklar gibi sararıyor, teker teker ölüyordu; Yerlerini ise tanıdık bir sesin kuru çılgılığı dolduruyordu.

Ümran o an ne yaşadığından, hatta yaşayıp yaşamadığından dahi emin değildi. Peşinden gelen ayak seslerine karşın daha da hızlanmaya çalışıyor ancak birkaç saniye sonra bu seslerin arkasında değil kafatasının içinde yankılandığını fark ediyordu.

Yavaşlamak istemiyordu ama daha fazla dayanamadı. Ağaçlardan birine yaslanıp soluklanırken köyden yükselen alevleri görebiliyordu. Sırtı ağaca yastı, yere çöktü. Bacaklarını kendine çekip uzunca bir süre orayı izledi. Gözleri parlamıyordu bile. İçinden ağlamak gelmiyor, bağırarak ya da hiçbir şeye zarar vermek istemiyordu. Uyanmak, tüm hayatının eskisi gibi devam ettiğini görmekten başka hiçbir şey istemiyordu.

Dudaklarını birbirine bastırdu. Gözlerinin önünde bu manzaranın kısa bir süre öncesine kadarki canlılığı gelince ürperdi. Çünkü tüm köy yakılıp yıkılalı, hâlâ sesini, yüzünü, gözlerindeki ışıltıyı bile hatırladığı insanların her biri katledileli yalnızca bir-iki saat oluyordu.

Bir zamanlar bu evlerin bacalarından duman tüterdi, diye geçirdi aklından. Belki de değişmeyen tek şey buydu. Yalnızca duman, önceden hayatın varlığını simgelerken şimdi, turuncu giysili birkaç adamın gerilerinde bıraktıkları bir lekeydi; başka bir deyişle, Kabil'in en büyük pişmanlığının üzerine bıraktığı kanlı imzaydı.

Annesi, korktuğunda gözlerini kapatıp sakinleşene kadar sayı saymasını söylerdi. Aklına bu gelince gözleri yeni yeni görünmeye başlayan yıldızlara dönükken sessizce, neredeyse duyulmayacak bir ses tonuyla "Bir," dedi. Yıldızlar kendi aralarına oyun oynuyormuş gibi kıpırıyor, tekrar tekrar sönüp parlıyorlardı. Noktaları birleştirdiğinde tanıdığı insanların portrelerini görüyordu. Hoş, noktaları birleştirmekten hiç vazgeçmeyecekti çünkü onları saklayan iki yerden biri gökyüzüydü, diğeri ise hafızası.

"İki," diye fısıldadı. Yıldızlar bir kez daha söndü, karanlığa boğulan göğün aydınlanması bu kez oldukça uzun sürdü. Saatlerdir, hiçbir insanın, özellikle de onun yaşındaki bir çocuğun aklından bile geçmemesi gereken şeylere şahitlik eden gözleri sızlamaya başlamıştı.

"Üç." Sönük yıldızların arasında oluşan çizgiler birleşti, annesinin, babasının, kız kardeşinin ve bir sürü tanıdığı yüzü sırayla gözünün önünden geçti. Onları son bir kez daha görmek için gökyüzünün tüm süsünü, tüm yıldızlarını feda edebilirdi. Onların gözlerindeki ışıltıyı görmedikçe gökyüzünün güzelliği hiçbir işe yaramıyordu.

Ellerinin titremesini ancak onları birbirine sımsıkı kenetleyerek engelleyebildi. Aldığı nefes ciğerlerine yetmiyordu.

"Dört." Yıldızlar sabit kalınca, yanıp söndüklerinde gösterdikleri surat değişmeyince Ümran'ın yüzünde sarhoş bir gülümseme belirdi. Ağacın dibinde iyice büzülmüş, zayıf kollarını dizlerine sarmıştı. Annesinin gözlerini üzerinde hissediyordu.

"Beş," dedi bu kez biraz dargın bir ifadeyle. Annesinin söylediği son kelime onun ismiydi ama kadın çok acı bir yanılığın esiriydi, onlar olmadan Ümran'ın kurtulması o kadar önemli değildi.

Ve bir de, sayı saymak korkusunu beslemekten ve ölümden sonraki yaşamı keşfetmeye doğru attığı adımları saymaktan farksızdı.

Göğsünün orta yerinden içeri bir bıçak gibi saplanan serin rüzgâr yüzünden irkildi. Üşüyordu. Havanın soğuk olmadığını, aslında tepesindeki bir yaprağın bile kıpırdamadığını, her şeyin beyninin bir oyunu olduğunu biliyordu ama sıtmaya tutulmuş titriyordu. Gözleri, nihayet, dolu doluydu; yaslandığı ağaç özlemini çektiği sıcak kucağa dönüşüyordu. Sayıları karmakarışık bir sırayla tekrarlamayı durdurduğunda ve sınıksız kenetlediği elleri çözülüyüyse yüzünde bir çocuk kadar masum ama en az bir yetişkin kadar ölü bir ifadeyle kalakaldı.

Damarlarında dolanan kanın karardığını, katran gibi simsiyah bu sıvının tüm iradesini ele geçirdiğini hissediyordu. Parmak uçları pul pul olup dökülüyor, boynuna astığı zincir kolye gitgide ağırlaşıyordu. Akrep ve yelkovan devamlı kıpırdıyor, dişlerini geçirdikleri her saniye hayata karşı panzehir görevi görüyordu. Gezegenin her yanında kusursuzca işleyen ve 'zaman' denilen bu düzen, çocuğun etrafında donup kalmıştı sanki.

Akrep oyuncu bir havayla iğnesini göğsünde gezdiriyordu, ama onu öldürmeyecekti; Bunu ikisi de biliyordu. Sonuçta, ne kadar debelenirse debelensin zamana kamçı vuramayacağı gerçeği tüm beraklığıyla görülüyordu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın üzerindeki gölgenin hafif rüzgârlarla kıpırdanan yapraklara ait olduğuna ikna edemiyordu kendini. Ağaçların arasından gelen boğuk seslerin başka birine ait olması ihtimali kanını donduruyordu.

Güneş yeni yeni yüzünü gösterirken bilinci henüz tam olarak açık değildi, ara sıra farkında olmadan gözlerini aralıyor ve anlaşılmasız birkaç sözcük mırıldanıyordu. Esmer ve zayıf yanakları, belki güneşin belki de gözlerinin önünde sürekli başa saran anlamsız görüntülerin verdiği yılgınlıkla kızarmıştı. Terliydi, gece boyunca kesintisiz uyumuş, uykusu boyunca sayıklamıştı.

Gözlerini tekrar açmadan önce sopa gibi bir şeyin göğsüne değdiğini hissetti. Etrafında nereden geldiğini bir türlü çözemediği fısıltılar dolaşmaya başladı. Göz kapakları demirdenmiş gibi ağırlaşmıştı.

Sırtında ve dizlerinin arkasında bir baskı hissetti, havaya kalktı; yine de inatla gözlerini açmadı. Neyle karşılaşacağını kestiremiyor, gittikçe panikliyordu. Burnuna ter ve çiçek kokuları gelmeye başla-

dı, fısıltılar hâlen sürüyordu ama ne dedikleri anlaşılıyordu. Bu insanlar her kimse oldukça kalabalık bir grup olduklarını tahmin etti. İçinden kaçmak için yapabileceklerini listeliyordu.

Etrafındaki kolların ona verdiği tuhaf histen hoşlanmamıştı: Kaçmaya çalışmalı mıydı yoksa bu insanlar sandığının aksine iyi niyetli olabilir miydi? Hem, kaçmaya çalışsa bir şansı olur muydu ki? Hiç sanmıyordu.

Onu taşıyan kişi, yürüyüşten sonra çocuğu yere, bir kumaşın üzerine bıraktı ve adım seslerine bakılırsa, uzaklaştı. Ümran iyiden iyiyeye ayrılmıştı ama hâlâ etrafına bakmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Kalbi deli gibi çarparken kafasını yana çevirdi, gözlerini araladı ve kıpırdamadan görüş alanındakileri süzdü.

Çadırlar ve onların girişlerine çökmüş mahzun bakışlarla etrafı izleyen çocuklar, başlarındaki eşarplar ve ellerindeki testi benzeri kaplarla oradan oraya koşturan kadınlar... Bir kamp alanıydı burası. Kalkmaya, ne için bilmiyordu, belki kaçmak belki de bu hayata dahil olmak için doğrulmaya yeltendiğinde göğsünün üzerinde diğer taraftan uzanan bir elin baskısını hissetti.

Korkarak da olsa dönüp incelediği bu kadının yüzü yaşadığı yılların attığı çiziklere ek olarak -belki bir hastalığın etkisiyle oluşmuş- yara bereyle dolmuştu. Çok zayıftı, uzun parmaklarının üzerindeki deri birazcık zorlarsa yırtılacakmış gibi gergindi. Ufak, simsiyah gözlerinin çevresi çukurlaşmıştı. Ürkütücü sayılabilecek birçok özelliği vardı ancak bunlarla beraber sıcacık bakışlara ve güven veren bir gülümsemeye de sahipti.

"Bizden korkma," dedi buruk bir şekilde, parmakları çocuğun saçlarını karıştırırken. Gözleri dolu doluydu, sesinde belli belirsiz bir yılgınlık vardı. "Yat dinlen. Yemeğin hazır olduğunda seni uyan-dırırım."

Kahve Kokusu

Amine Nur Hoşab

Kahramanmaraş - İklime Hatun Kız Anaolu İmam Hatip Lisesi

Öğretmenler odasının açık kapısından içeri girdi. Meslektaşlarına selâm verip boş sandalyelerden birine oturdu. Gün boyu derse girmişti. Yorgunluğu yüzünden okunuyordu.

Abdullah Bey, okulun Edebiyat öğretmeni idi. Meslek hayatının dördüncü yılıydı. Okuldaki son derslerin bitiminde bu huzurlu yorgunluğu hep yaşıyordu.

Çantasını masanın üzerine bırakıp sırtını sandalyeye yaslarırken odaya göz gezdirdi. Diğer öğretmen arkadaşları da aynı yorgunluğu yaşıyordu. Birkaç meslektaşı köşedeki kanepelere yaslanmış aralarında günün son sohbetini demliyordu.

Abdullah Bey yorgun bakışlarla etrafı seyrederken odayı bir koku sardı. Bu mis gibi bir kahve kokusuydu! Kokunun nereden geldiğini merak etti. Etrafa göz gezdirdi. Kokunun, kapısı öğretmenler odasının köşesinden içeri açılan küçük çay ocağından geldiğini fark etti. Kahveyi kimin yaptığını merak etmişti. Merakını gidermeye çalışırken mutfak kapısından elinde tepsi ile Mustafa Efendi belirdi. Öğretmenlere yorgunluk kahvesi yapmıştı.

Mustafa Efendi okulun hizmetlisiydi. Vazifesini lâıykıyla yapmak için koşuştururdu. Bu vasfından dolayı Abdullah Bey Mustafa Efendi'ye ayrı bir muhabbet beslerdi. Onun şahsında çok sevdiği, ancak kendisine doyamadığı babasını görürdü. Babası da bir za-

manlar Mustafa Efendi gibi bir okulda hizmetli olarak çalışmıştı.

Mustafa Efendi kahveleri ikram etmeye başladı. Abdullah Öğretmen, Mustafa Efendi'nin uzattığı tepsideki kahveyi teşekkür ederek aldı. Fincanı yavaş yavaş yudumlarken soluduğu kahve kokusu onu alıp maziye götürdü.

1994 yılıydı... Erzincan depreminin üzerinden henüz iki yıl geçmişti. Küçük Abdullah ve ailesi kısa süre önce, şehir merkezine yaklaşık yedi kilometre uzaklıktaki Akyazı köyüne yerleşmişlerdi. Abdullah o sıralarda köy ilkokulu dördüncü sınıf öğrencisiydi. Babası Mahmut Efendi yıllar önce okuduğu lisede birkaç dersini geçemediği için henüz diploma alamamıştı. Geçen zaman içinde bazı mesleklerde çalıştıktan sonra Abdullah'ın okuduğu okulda hizmetli olarak görev yapmaya başlamıştı.

Abdullah, babasının kendi okulunda hizmetli olarak çalışmasına bir yandan üzüldü, bir yandan seviniyor; iki zıt duyguyu bir arada yaşıyordu. Üzülmesinin sebebi, sık sık arkadaş çevresinin küçümseyici ve alaycı bakışlarına maruz kalmasıydı. Bundan dolayı hem arkadaşlarından utanıyor hem de bu durumdan rahatsız oluyordu. Mutlu olma sebebi ise, babasının her zaman yanında olmasıydı.

Aradan geçen zaman içerisinde Abdullah bu duruma alışmıştı. Hatta babasının okuldaki en büyük yardımcısı olmuştu. Okulun öğrencileri sabahçı öğlenci olarak ikiye ayrılmıştı. Abdullah sabahçıydı. Akşama doğru evden dışarı çıkar, öğrencilerin okuldan çıkıp çıkmadıklarını uzaktan kontrol ederdi. Öğrencilerin okulu boşalttıklarından emin olunca, arabaların gelip geçtiği Erzincan-Erzurum karayolundan dikkatlice ve biraz da korku içerisinde süratle karşıya geçer, yine hızlı adımlarla on dakika uzaklıktaki okula doğru yürürdü. Okula geldiğinde gün içerisindeki yoğunluk ve gürültünün artık yerini sessizliğe bıraktığını görürdü. Okulun içerisinde babasını arar ve onu bir sınıfta, ellerinde eldivenle temizlik yaparken bulurdu.

Abdullah, hayatta tanıdığı en temiz ve titiz insanın babası olduğunu düşünürdü. Mahmut Efendi işini yaparken Abdullah'a neyi nasıl yapacağı hakkında bilgi vermek dışında pek konuşmazdı.

Babası sıraları ayırıp yerleri süpürürken Abdullah da tekrar onları birleştirir ve sıra gözlerinde unutulmuş eşyaları toplardı. Sınıfları temizledikten sonra geriye sobaların külünü boşaltıp içini

tekrar kömürle doldurarak ertesi güne hazırlamak kalırdı. Külleri temizlemek, pek kolay bir iş değildi. Mahmut Efendi bu işi yaparken Abdullah da ona yardım etmeye çalışır, yere dökülen kömür parçalarını toplardı.

Babası ve Abdullah, okulu son kez kontrol ettikten sonra bahçeye çıkıp ellerini yüzlerini yıkar, ardından öğretmenler odasına yönelirlerdi. Abdullah öğretmenler odasına giderken merdivenleri hızla ve heyecanla çıkardı. Çünkü bu son yürüyüş artık işlerinin bittiği ve yorgunluk kahvesi içecekleri anlamına geliyordu.

Öğretmenler odasına girdiklerinde, babasının iş sırasındaki ciddiyetini görmek artık mümkün değildi. Mahmut Efendi Abdullah'a lâtifeler yapar ve onu konuşmaya teşvik ederdi. Bu durumda Abdullah, kendini babasıyla arkadaş gibi hissedirdi. Mahmut Efendi, odadaki dolabın kapağını açarak içinden iki kahve fincanı alıp masaya koyar, sonra da cezveyi, yaktığı piknik tüpünün üzerine yerleştirir, kahveyi pişirmeye başlardı. Onun yaptığı en güzel işlerden biri de kahve yapmaktı. Daha önce de çay ocağında çalışmışlığı vardı.

Kahve piştikten sonra baba oğul, hem köpüklü kahvelerini içer hem de sohbet ederlerdi. Abdullah kahvesini içip bitirdikten sonra, fincanın dibinde kalan telveyi yemeyi çok severdi. Babası kaç defa telveyi yememesi hususunda onu ikaz etse de o bu işten bir türlü vazgeçemezdi.

Baba oğul, kahvelerini içtikten sonra okuldan çıkar, okulun büyük giriş kapısı ve ardından bahçe kapısını kilitler, sokak lambalarının ışığı altında eve doğru yürümeye başlardı.

Kış mevsimi bu bölgeye yoğun kar yağardı. Akşamları göğün gri rengi gitgide kararırken yeri kaplayan beyaz örtü daha da canlanırdı. Kış akşamları ev dönüşü karla kaplanmış zeminde yürürken Abdullah'ın ayakkabıları gıcırtılı sesler çıkarırdı. O bu sırada bazen arkasına döner, ayakkabısının karda bıraktığı izlere bakardı. Bu seyrer ona, garip bir mutluluk yaşatırdı.

Abdullah Bey, "Hocam fincanı alayım mı?" sesiyle irkildi. Başını kaldırıp Mustafa Efendi'ye baktı. Tebessüm ve teşekkür eşliğinde boşalan kahve fincanını uzattı.

Maziye öyle dalmıştı ki kahvesinin bittiğinin farkına bile varama-

mıştı. Mustafa Efendi'nin yaptığı kahve de babasınınki gibi lezzetliydi. Ancak yanında bir şey eksikti. Babasının sıcak şefkati... Çocukluğunda, gençliğe yeni adım attığında onu saran ve içini ısıtan baba şefkati, dokuz sene önce yerini derin bir hüzne ve yakıcı bir hasrete bırakmıştı.

Nemlenen kirpiklerini kırparak kendini topladı. Okuldan ayrılma zamanıydı. Odada toparlanmakta olan birkaç meslektaşına da hayırlı akşamlar dileyerek dışarı çıktı. Merdivenleri ağır ağır indi. Dışarda kar serpiştiriyordu.

Bugün sanki her şey ona babasını hatırlatıyordu. Okul, Mustafa Efendi, kahve kokusu, akşamın alacakaranlığı ve serpiştiren kar... Babasını çok özliyordu. Şu an hasretini dindirecek tek şey, ona dua etmektir. Hafiften titreyen ellerinin içini göğe çevirdi. Babasına dua etmeye başladı. Rabbine yüreğinden seslenip babası için O'ndan rahmet ve cennet dilerken üşüyen avuçlarına kar taneleri düşüyordu.

39 Saat 1 Ömür

Halil Çakmakçı

Mersin - Mezitli Anadolu İmam Hatip Lisesi

Kemal Bey, dernekten çıkmış evine doğru gidiyordu. Caddede bir şey gözüne takıldı. Bir reklam panosunda "Sadece bu haftaya özel tren biletlerinde yarı yarıya indirim" yazıyordu. Kemal Bey, hiç düşünmeden tren garına gitti ve bir hafta sonrasına, İzmir'e bilet aldı. Uzun zamandır -yaşadıklarının zorluğundan olsa gerek- Kemal Bey pek keyifsizdi. Bir yerlere gidip kafa dinlemek istiyordu. Zira 52 yaşına gelmişti, bu zamana kadar çekmediği zorluk kalmamıştı.

Kars' tan, İzmir'e 39 saatlik uzun bir yolculuk olacaktı. Kemal Beyin İzmir'e trenle gitmek istemesinin sebebi ise gençlik yıllarında bir süre tren garında temizlikçi olarak çalışmasıydı. Bu yürüyen demir yığınlarına karşı bir merakı vardı. Temizlikçi olarak çalıştığı zamanlarda "Ah bende çekip gidebilsem uzak yurtlara!" diye içinden az geçirmezdi.

Kemal Bey beş gün içerisinde hazırlıklarını tamamladı. Yolculuk gününün gelmesini bekliyordu. Pazartesi günü saat 13.30 da binecekti trene ve o gün geldi. Sabah erkenden kalktı. Kahvaltısını yaptı, her zamanki gibi eline bir kitap aldı. Yayıları gıcırdayan somyasına oturup kitabını okumaya başladı. Kemal Bey, her yeni güne birkaç saatlik kitap okuyuşuyla 'merhaba' derdi. Çok önemli işleri olmadığı müddetçe kitap okumayı terk etmezdi. Zira kitap okuyamadığı günlerde kendini eksik hissederdi. İki saat kadar kitabını okuduktan

sonra yerinden kalktı, eşyalarına bir göz gezdirdi. Pek eksik bir şey gözüküyordu. Zaten iki valiz almıştı, birine okumadığı kitaplarını diğerine de çamaşırlarını katmıştı.

Kemal Bey, evinden çıkıp caddeye indi.

- Taksi! Ooo Fatih sen miydin?

Taksi durdu, şoför Kemal Bey'in elindeki valizleri aldı ve bagaja koydu. Şoför Kemal Bey'in tanıdığı çıktı. Dernekteki gençlerden Fatih'ti bu. Taksiye bindiler.

- Benim ya Kemal amca, hayırdır yolculuk nereye?

- Biraz kafa dinleyeyim dedim, İzmir'e gidiyorum.

- İyi yapmışsın, hiç haberimiz yoktu.

- Tamamen tesadüf oldu bir anda karar veriverdim. Yorulduk artık, ben gelene kadar dernek size emanet.

- Ne demek Kemal amca, biz bakarız inşallah.

Kemal bey 20 dakikalık bir yolculuğun ardından tren garına varmıştı. Valizlerini taksiden aldı. Saatine baktı, henüz 15 dakika vardı trenin kalkmasına. Bir kafeye girdi. Çay içti, biraz bulmaca çözdü tam bu sırada gençlik zamanları gözünün önünden film şeridi gibi geçiyordu. Aşağı yukarı 40 sene olmuştu buraya uğramayalı. Birçok şeyin yeri değişmişti, yeni insanlar, yeni görevliler... Duygulandı, çayın parasını çay tabağının içine koydu ve dışarı çıktı. Bu sırada bir anons duydu: "İzmir yolcularının yerlerini almaları rica olunur. Tren beş dakika içinde kalkacaktır."

Kemal Bey yedinci pulman vagona geçti, yerine oturdu. Koltuklar karşılıklıydı ve karşısında iki tane üniversite öğrencisi oturuyordu. Tonlarca yükteki demir yığını, raylardan gelen gıcırdama sesiyle, 39 saat, 2190 kilometrelik uzun yolculuğa başlamıştı.

- Gençler isimlerinizi öğrenebilir miyim?

- Sude

- Burak

- Memnun oldum bende Kemal, Kemal Çınar. Yolculuk nereye?

Sude: İzmir'e Kemal Bey. Sizin nereye?

Kemal Bey: Bende İzmir. Buraya niçin gelmişsiniz?

Burak: Kemal Bey biz İzmir' de bir üniversitede radyo-televizyon bölümü okuyoruz ve hayalimiz olan güzel bir biyografi hazırlamak istiyoruz. Bunun için de karşılaştığımız insanlarla hayatları hakkında röportaj yapıyoruz.

Kemal Bey gençleri tebrik etti, eline bir kitap aldı ve okumaya başladı. Ne zaman boş vakit bulsa kitaplara sarılırdı. Belki zevkinden belki de hayatı boyunca yaşadıklarını unutmak için. Kemal Bey bir saat kadar kitap okudu. Sude'nin sesiyle kitaptan başını kaldırdı.

Sude: Kemal Bey rahatsız etmiyorum umarım ama boş durmak istemiyoruz, az önce Burak ile konuşurken sizin hayatınızla ilgili röportaj yapma kararı aldık, tabi siz de kabul ederseniz.

Kemal Bey gençleri kırmak istemedi.

Kemal Bey: Tabi olabilir. Hem biraz vakit geçirmiş oluruz. 1953' te Kars merkezde doğmuşum. Annemin adı Meliha, babamın adı Rı-zaydı. Babam çok asabi, aksi biriydi çok da içerdi, eve geç saatlerde gelirdi. Kendi çalışmazdı, annem günlüğe giderdi tarlaya, oradan kazandığı üç beş kuruş parayı da babam alırdı, sabahlara kadar eğlenirdi. Bu sırada annem durmadan ağlardı. Hiç unutmam altı yaşma daha yeni girdiğim gün, doğum günüm. Annem biraz para biriktirmiş bana bir oyuncak araba almış, kendi de pasta yapmış . Evde oturuyoruz, annem bana hediyemi verdi, tam mumlara üfleyeceğim babam dışarıdaydı içeri geldi, annemden para istedi. Annem de "Yok para, çocuğa hediye aldım." dedi. Babam da oyuncak arabayı işaret ederek "Bunu mu aldın, buna mı para verdin?" dedi ve oyuncuğı alıp gürül gürül yanan sobaya attı. Tabi ben küçüğüm ne yapabilirim ki "Baba dur" bile diyemedim. Daha sonra pastayı da yere attı. Anne-mi azarlamaya başladı, esti gürlledi. Annemle ben ağlıyorduk. O, en mutlu günümü de zehre çevirmişti. Bir sene geçti aradan kavgasıyla dövüşüyle. Okula başlayacağım; kalem yok, defter yok, çanta yok, üniforma yok; okula yamalı kıyafetlerle gidiyorum. Komşu Yılmaz abi vardı o sağ olsun, onun oğlunun kitaplarını, defterlerini ben alırdım. Bir süre öyle idare ettik.

Bu sırada Kemal Bey konuşmasını kesti ne zaman eskilere dönse duygulanır derin düşüncelere dalar. Bir süre camdan dışarı baktı daha sonra eline yine bir kitap aldı okumaya başladı. Ne zaman böyle olsa eline bir kitap alır eskileri unutmaya çalışırdı. Her ne kadar

unutulacak gibi olmasa da. Akşama kadar kitap okudu. Gökyüzü kararmıştı. Gençlere: “Kusura bakmayın gençler yarın devam ederiz.” dedi. Başını cama koyarak uykuya daldı.

Sabah uyandığında saat 10’a yaklaşmıştı. Dışarıdan sesler geliyordu. Tren Kırıkkale yakınındaki bir garda birkaç dakikalık mola vermişti. Kemal Bey bu sırada aşağı indi. Seyyar satıcıdan 3 tane simit aldı sonra hemen kendi bulunduğu vagona geçti. Gençler uyanmıştı, onlara simit ikram etti. Biraz sohbet ettiler. Sude ile Burak çok heyecanlıydılar; dün Kemal Bey’in anlattıkları yarıda kalmıştı. Belki de imkân bulurlarsa Kemal Bey’in hayatıyla ilgili bir film bile çekmeyi düşünebilirlerdi.

Sude: Kemal Bey bu kadar kitaba ilgi duymanızın sebebi nedir, sonuçta her insan saatlerce kitap okuyamaz merak ettim de.

Kemal Bey: -Kemal bey gülümseyerek- Bak kızım bu kitaplar benim annem gibi ne zaman sıkılısam, dara düşsem onlarla dertleşirim. Beni rahatlatırlar. Kitaplar babam gibi değiller.

Kemal Bey, konuşmasını bitirdikten sonra bir süre başını cama yasladı, daldı gitti.

Burak: Kemal Bey rahatsız etmiyorum umarım, dün röportajda yarıda kalmıştık, devam edebilir miyiz?

Kemal Bey: Tabi devam edelim. İlkokulu bitirmiştim. Babam beni daha da okutmadı, hâlbuki 8. sınıfa kadar sadece bir dönem zayıfla gelmiştim. Babam “Git çalış, benim boyuma geldin bir faydan yok” dedi. Mahalle kıraathanesinde çalışmaya başladım. 14 yaşımdaydım. Bir gün işten çıktım eve dönüyorum sokağı köşeden dönünce, evden gelen bağırsık çağrışı sesleriyle tüylerim diken diken oldu. Eve girdim babama “Bırak annemi” dedim. “Şuna bak ya büyümüş de bize akıl verir olmuş.” dedi. Sonra beni de dövdü, bir şey diyemedim. Babam olduğunu bilmesem onu oracıkta boğuverecektim. Neyse sabah oldu. Bana kahvaltı hazırlaması için annemin kapısını çaldım. İşe gittiğim için evden erkenden çıkardım ama ses yok odaya girdim annemi göremedim. Bahçeye sokağa baktım yok. Babam zaten eve öğleye doğru gelirdi. Babamı bekledim, saat 10 civarında geldi. Pis pis kokuyordu “Daha gitmedin mi?” dedi. Cevap vermedim “Nerede annem?” dedim. “Ne bileyim ben, kafam olmuş kazan gibi bir de sizle mi uğraşayım!” dedi. Geçti yattı. Annemi çok özledim ama gelme-

di. Meğerse o akşam bizi terk etmiş. Küçük iki yaşında bir kardeşim vardı. Onunla birlikte kalmıştık artık. Annemin evi terk etmesini anlayabiliyorum ama en azından bizi de yanına alabilirdi. Daha sonra onu da öğrendim.

Bir gün babamın karşısına geçtim artık son sınıra kadar gelmişti. "Baba beni neden sevmiyorsun?" dedim. Beynimden vurulmuşçasına bir cevap aldım. "Yeter artık sen benim oğlum değilsin, annen de annen değildi." dedi. Dünyalar başıma yıkılmıştı. Babam hadi neyse ama annemi, annemi yıllarca "annecim" diye sevmiştim. İkisine de hala aklıma geldikçe anne-baba diyorum çünkü gerçek olduğunu bildiğim ne bir annem ne de bir babam var. O günden sonra evi terk etmiştim artık beni eve bağlayan hiçbir şey kalmamıştı.

Evden çıktım, arka mahallemizde terk edilmiş harabe evler vardı. Oraya gittim. Hayatın acımasızlığı sırtıma daha da sert binmeye başlamıştı. Orada olanların da hikâyelerini dinlemeye başladım. Hepsi benim gibi zorunlu bir şekilde evini terk etmişti. Bir yıl kadar yapmadığım iş kalmamıştı. Ayakkabı boyadım, simit sattım, tren garında temizlikçi olarak çalıştım. O zamanlarda çok isterdim trenle yolculuk yapmayı, alıp başımı gitmeyi, arkama bakmadan tüm acıların olduğum yerde bırakmayı... O zaman olmamıştı demek şimdi nasipmiş.

Bir gün harabede otururken iş makineleriyle takım elbiseli adamlar geldi. Biz sesleri duyar duymaz dışarı çıktık. Baktık ki evi yıkmaya hazırlanıyor. Biz itiraz etmeye çalışsak da dinletemedik harabeyi yıktılar. Daha sonra siyah bir araba geldi. İçinden iki adam indi. Yanımıza geldiler, bize evi niçin yıktıklarını anlattılar. Eski harabenin olduğu yere bir eğitim derneği açacaklarmış ve kimsesizler yatılı olarak orada kalabileceklermiş. "İsterseniz siz de kalabilirsiniz" dediler. Biz üç arkadaşlık, çok sevindik. Dışarıda kalmaktan kurtuluyorduk.

Dernek iki sene de yapılmıştı. Dernek başkanı Murat abiydi o sağ olsun bizi bu süre zarfında bir pansiyonda ağırladı daha sonra dernek bitince derneğe geçtik. Bu sırada da liseyi bir şekilde bitirmiştik. Murat abi bize hem anne hem de baba olmuştu. İhtiyaçlarımızı elinden geldiğince gidermeye çalıştı. Biz de onu memnun edebilmek için çok çalıştık. O bize nasıl sahip çıktıysa bizde onun yaptıkların, aciz durumda olanlara elimizden geldiğince yapmaya çalıştık. Derneğimiz hedeflerine ulaşıyordu. Beş sene içerisinde evsiz, kimsesiz,

bağımlı olan birçok genci eğitime kazandırmıştık. Ben bu seneler içerisinde İstanbul'da bir üniversitede, çocukluğumdan beri çok istediğim psikoloji bölümünü ikincilikle bitirdim. Kendimi daha da yükseltip üniversitelerde öğretim görevlisi olarak da çalışabiliyordum. Bu yönde teklifler de alıyordum fakat eğitime kazandırılacak daha birçok genç olduğu aklıma geldikçe bunlardan vazgeçtim.

Kars'ta bir devlet kurumuna pedagoğ olarak atandım. Yaptığım işi çok seviyordum, hayatın bana yaşattıklarından olsa gerek hiçbir çocuğun kötü yollara düşmesine tahammül edemiyordum. Bir gün odamdayım çalışıyorum. İçeri bir genç geldi. Kendini tanıttı. "Doktor bey küçüklüğümde beri kâbuslar görüyorum ve bunların etkisinden uzun süre kurtulamıyorum" dedi. Bende "Ne gibi kâbuslar görüyorsun ve hayatını kısaca anlatır mısın?" dedim. "Doktor bey beni annem küçüken terk etmiş. Ben annesiz büyüdüm ve her kâbusumda annem zannettiğim kadın beni terk ederken görüyorum ve bu da bana acı veriyor" dedi.

Ben bu sırada eski günlere gittim gözlerim doldu. Daha sonra anne-babasının adını sordum ve anladım ki kardeşimmiş. O evi terk ettiğimde henüz çok küçüktü ne ben onu tanıyabildim ne de o beni tanıyabildi. Ondan sonra zaten eve hiç uğramamıştım. Üvey de olsa abisinin olduğunu bilmiyormuş. Üvey diyorum çünkü anne ve babası onun gerçek anne-babasıydı. Bir süre sarıldım, ağladım tabii o çok şaşırmıştı. Onunla uzun bir süre sohbet ettik. Ben gittikten sonra babam birisiyle daha evlenmiş. Kardeşimi dışlamışlar çok ezilmiş ama yılmamış benim çektiğim zorlukları çekse de liseyi başarıyla bitirmiş. Üniversiteye hazırlanıyormuş. Adı Fırat'tı . Ben de "Fırat benim eve gel bende yalnızım, derneğimize katılırsın sana derslerinde yardımcı olurum" dedim. İlk önce biraz düşündü sonrasında kabul etti, bana teşekkür etti. Hukuk fakültesini bitirdi, hâkim oldu. Uzun süre beraber yaşadık. Bu sırada Murat abi kanserden vefat etti.

Dernek sahipsiz kalamazdı. Kanser belirtileri başladığında bana vasiyeti vardı. "Bak Kemal'im ben ölürsem dernek sana emanet, bunca yıl güzel işler başardık, yüzlerce genci eğitime kazandırdık sen de artık öğrendin bu işleri kaldığın yerden devam ettir." demişti. Bunu dedikten dört ay sonra 58 yaşında vefat etti. Ben de kardeşimle beraber derneğe sahip çıktık. Dernek büyüyor, elimizi uzattığımız gençler ülke çapında önemli başarılar kazanıyordu. Bu işte Fırat'ın katkısı da çoktu. Küçüklüğümüzde yaşadıklarımız bize acı da olsa doğru tecrübeler kazandırmıştı. Fırat, bir gün mesai bitiminde ada-

let sarayından çıkıp derneğe doğru yürüyerek gittiği sırada, yürütüğü bir davanın sanığı tarafından silahla öldürüldü. Yaptığı tek şey adaletli davranmaktı. Böyle bir şeyin oluşu bizi ziyadesiyle üzmüştü. Öldüğünde 35 yaşındaydı. Uzun süre birbirimize destek olmuştuk. Ruhsal sorunları vardı, onları büyük ölçüde halletmiştik. Aramızda 12 yaş vardı. O vefat ettiğinde ben 47 yaşındaydım. O günden bu güne hayatımda eskisi gibi iz bırakacak bir şey olmadı.

Sude: Peki Kemal Bey gerçek anne-babanızı hiç aramadınız mı?

Kemal Bey: Ahh! Evet, burayı unuttum. Dernekte öğrenci olduğum yıllarda Murat abi bana yardım etmişti fakat doğduğum hastaneden aldığım sonuçlarda ikisinin de bir trafik kazasında vefat ettiğini öğrendim, annem bana o zaman hamileymiş, kazada tek ben kurtulmuşum. Daha sonra beni üvey anne-babama vermişler. Onların ilk başta çocukları yokmuş. Şimdi daha iyi anlayabiliyorum neden böyle olduğunu.

Burak: Peki Kemal Bey, hiç evlenmediniz mi?

Kemal Bey: Evlenmeyi istedim ancak bana bir şey olur da ailem yalnız kalırsa zorluk yaşamalarından korktuğum için buna hiçbir zaman cesaret edemedim.

Kemal Bey'in yine gözleri dolmuştu. Eline bir kitap aldı, okumaya başladı. Aklından yine eski günler geçiyordu. Arada bir dışarıya bakıp içini çekiyordu...

Kemal Bey, İzmir'de bir süre kaldıktan sonra Kars'a dönüşüne geçti...

